

Ôn nhu

NỘ tướng công

Sachin

CỔ LINH

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: End](#)

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lục Ánh sơn trang, tất cả người trong giang hồ đều biết, đó là một bang phái nữ tôn.

Cũng không phải vì Lục Ánh sơn trang chỉ có nữ nhân, không có nam nhân, mà vì ở Lục Ánh sơn trang, đương gia chủ mẫu là nữ nhân, nam nhân chỉ có cúi đầu nghe lệnh. Nói một cách khác, ở Lục Ánh sơn trang, nam nhân chỉ có thể nói hai chữ...

Tuân lệnh!

Lại nghe nói, Lục Ánh trang chủ Lục Phù Dung ôm chí lớn, đã tâm bưng bưng, ý đồ trở thành nữ nhân đầu tiên xưng bá võ lâm, thống lĩnh giang hồ. Chỉ tiếc Lục Phù Dung cũng chỉ có dã tâm lớn hơn trời và bản lĩnh mềm mết đôi co với nam nhân, ngoài ra cũng chẳng có tài năng gì đáng kể.

Võ công tuy cũng được liệt vào hàng ngũ cao cường, nhưng không đủ khiến người giang hồ cúi đầu phục tùng; quyết đoán, tuy so với nữ nhân bình thường có quyết đoán hơn, nhưng nếu so với nam nhân lại kém xa; khí độ, theo lương tâm mà nói, đây là thứ bà thiếu nhất, bởi vì, dù cho bà cố gắng bồi dưỡng khí độ của bản thân như thế nào đi chăng nữa, rốt cuộc thứ bà có được cũng chẳng qua là khí độ hẹp hòi đặc trưng của nữ nhân.

Nhưng bà không tự hiểu khả năng của mình một chút nào, vẫn luôn luôn toàn tâm toàn ý muốn xưng bá võ lâm, thống lĩnh giang hồ. Hơn nữa cho dù bà có nhận ra mình không hơn nam nhân, cũng chỉ cho rằng vì võ công của bà không đủ cao cường hơn mà thôi, mà về điểm này, trong lòng

bà rất rõ ràng, vào tuổi tác hiện nay của bà đã rất khó cải thiện. Nếu là như thế, bà đành phải dùng đến phương thức khác.

Võ công kém hơn nam nhân, vậy thì phải có thể lực cao hơn!

"Đứng lại!"

Vừa rời khỏi Lục Ánh sơn trang không được bao xa, tay nải nặng chịch trên tay, Lâu Thấm Du chần chờ lưỡng lự một hồi mới quay đầu lại.

Mẫu thân ruột của nàng - Lục Phù Dung, mặt không hề đổi sắc liếc nàng, Đại tỷ Lâu Nguyệt Sương lắc đầu thờ dãi, Nhị tỷ Lâu Nguyệt Lan khinh miệt hừ lạnh, muội muội Lâu Tuyết Du vẻ mặt hoang mang, các nàng đều không rõ vì sao nàng phải lén trốn đi như thế này.

Bởi vì, mọi người trong nhà đều không ai hiểu nàng cả.

"Nương!"

"Người... . ." Lục Phù Dung thản nhiên liếc mắt nhìn tay nải trên vai Lâu Thấm Du một hồi, vẻ mặt không đổi hỏi "muốn đi đâu đó?"

Lâu Thấm Du hít sâu một hơi, dứt khoát nói hết những trăn trở lo lắng trong ba tháng nay và quyết định cuối cùng của nàng.

"Rời khỏi Lục Ánh sơn trang."

"Tại sao?"

"Bởi vì ta không muốn trở thành quân cờ của nương."

Lục Phù Dung khẽ chấn động một chút nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì khác thường "Phải, ta thừa nhận là ta muốn lợi dụng người để mượn sức Vũ Văn gia, tất cả chỉ vì Lục Ánh sơn trang mà thôi, nhưng người nói

thật đi, chẳng lẽ Vũ Văn đại công tử không vừa mắt người hay sao? Nương đem người gả cho hãn thì có gì đâu mà không tốt?"

Lâu Thấm Du hé miệng rồi lại ngậm miệng như muốn nói lại thôi, do dự lùi ngùi một hồi không biết nói gì.

Phải, nàng rất thích con người của Vũ Văn Tĩnh Nhân, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ qua là sẽ gả cho hãn, cho dù nàng nguyện ý gả cho hãn, cũng không muốn gả vào Vũ Văn gia, bởi vì Vũ Văn gia là một trong võ lâm thế gia, mà nàng lại...

cực kỳ chán ghét làm người của võ lâm.

Nhưng rất không may, từ nhỏ nàng đã là người của võ lâm, còn có một mẫu thân có dã tâm rất lớn. Ngay khi Lục Phù Dung quyết định muốn lợi dụng nàng để mượn sức của Vũ Văn gia, nàng đã bắt đầu có ý định muốn thoát ly khỏi Lục Ánh sơn trang. Nhưng dù sao Lục Ánh sơn trang cũng là nhà của nàng, Lục Phù Dung là mẹ ruột của nàng, thật sự không dễ dàng nói bỏ là bỏ, cho nên nàng vẫn cứ lưỡng lự do dự mãi mà không quyết định được.

Cho đến hôm nay, sau khi Vũ Văn Tĩnh Nhân đến chơi đêm qua, nàng biết nàng không thể không bỏ đi. Nếu không đi, nàng sẽ vĩnh viễn không thoát ly được vòng trói buộc của giang hồ. Thế là nàng dứt khoát hạ quyết tâm, lặng lẽ tiêu sái ra đi.

Nhưng xem ra còn chưa đủ "lặng lẽ", bởi vì nàng rời khỏi Lục Ánh sơn trang không xa đã bị đuổi theo.

"Nói coi! Cuối cùng nương sai ở chỗ nào?" Ngừ khí Lục Phù Dung sắc bén truy hỏi.

"Ta... ." Về mặt Lâu Thấm Du không hề thay đổi, nhìn xuống đất nói "Cho đến bây giờ ta không nghĩ tới chuyện phải gả cho Vũ Văn đại công

tử."

"Sao? Vũ Văn đại công tử còn chưa xứng với người à?" Lục Phù Dung hai mắt như bốc lửa "Vậy người muốn gả cho ai?"

"Không phải vì Vũ Văn đại công tử không tốt, mà là..." Lâu Thấm Du chần chờ giây lát rồi nói tiếp "Ta chỉ muốn gả cho một người bình bình thường thường, sống những tháng ngày bình bình thường thường mà thôi..."

"Bình thường?" Lâu Nguyệt Lan cười nhạt, tỏ vẻ cực kỳ khinh miệt. "Thấm Du, người thực không có chí khí, không ngờ người lại đúng là cái loại tiểu nữ nhân vô dụng này, cam lòng chịu để nam nhân dẫm nát dưới lòng bàn chân, thật tầm thường, sống mơ mơ hồ hồ, lãng phí cả đời!"

"Ta không muốn bị nam nhân dẫm nát dưới lòng bàn chân, cũng không muốn dẫm nát nam nhân dưới lòng bàn chân!" Lâu Thấm Du kiên nhẫn giải thích "Phu thê với nhau nên ngang hàng nhau, tại sao nhất định người này phải đàn áp người kia chứ?"

"Nói sao mà dễ nghe quá!" Lâu Nguyệt Lan lại khinh miệt nói. "Vậy người có thấy nam nhân nào nguyện ý đối xử ngang hàng với người không? Nói cho người biết, bọn họ chẳng ai muốn hết. Phu là trời, thê là đất, bọn họ chỉ muốn dẫm nát nữ nhân dưới lòng bàn chân thôi, người có hiểu hay không a!"

Lâu Thấm Du không biết nói gì để cãi lại, bởi vì Lâu Nguyệt Lan nói toàn là sự thật.

Trên thế gian này chỉ có hai loại nam nhân. Loại thứ nhất là nam nhân tự đại ngạo mạn, cho rằng bẩm sinh nam nhân đã hơn nữ nhân, mà nữ nhân sinh ra là để cho nam nhân đàn áp. Loại nam nhân này sao có thể nguyện ý bỏ đi ưu thế của mình mà đối đãi ngang hàng với nữ nhân chứ?

Loại nam nhân còn lại là thứ nam nhân yếu đuối vô dụng. Loại nam nhân này cũng không đáng tin cậy, bởi vì hắn thích ỷ lại vào nữ nhân, gặp lúc khó khăn cần hai người đồng tâm hiệp lực để vượt qua thì hắn luôn luôn tránh ở sau lưng nữ nhân, mặc cho nữ nhân đối phó với khó khăn bên ngoài. Loại này cũng không thể tính là đối đãi ngang hàng với nữ nhân.

Nhưng mà, cho dù ít thấy, hiếm có, chẳng lẽ thế gian này không có loại nam nhân nào có thể đối đãi với nữ nhân ngang hàng hay sao?

Thí dụ như Vũ Văn Tĩnh Nhân, hắn chính là loại nam nhân này. Cho dù Vũ Văn Tĩnh Nhân nguyện ý sống một cuộc sống bình thường với nàng, nhưng hoàn cảnh của hắn lại không cho phép. Cho nên nàng không thể lựa chọn hắn.

"Một ngày nào đó, ta nhất định sẽ tìm được một nam nhân nguyện ý đối đãi ngang hàng với ta!"

Lâu Nguyệt Sương lắc đầu thờ dài, thật ra nàng hiểu rất rõ ý tưởng của tam muội, nhưng lại không hiểu vì sao tam muội lại có cái nguyện vọng không thực tế này.

Tuy nàng không ủng hộ cách mẫu thân lợi dụng tam muội, nhưng ít ra nàng nghĩ Vũ Văn Tĩnh Nhân là một vị hôn phu tốt cho tam muội. Nếu đừng đề cập đến tư tâm của mẫu thân muốn lợi dụng tam muội, nàng cũng nhận ra Vũ Văn Tĩnh Nhân chắc chắn là đối tượng thích hợp nhất với tam muội. Cho nên nàng cũng đồng ý đối với cuộc hôn nhân này.

Nhưng tam muội lại kiên quyết phản đối như thế, nàng thật không thể hiểu nổi.

"Nếu người vĩnh viễn cũng tìm không ra người như vậy?"

"Vậy ta nguyện vĩnh viễn không lấy chồng."

Không lấy chồng?

Vậy làm sao bà mượn sức Vũ Văn gia?

"Lấy chồng hay không không do người quyết định!" Lục Phù Dung phần nộ rít gào.

"Nương... ."

"Lệnh của cha mẹ, lời của mai mối, người là do ta mang thai gần mười tháng mới sinh ra, việc chung thân đại sự phải do ta quyết định, nếu không người sẽ là đứa con bất hiếu!"

Phải làm con cờ cho mẫu thân tùy ý đùa nghịch cả đời thì mới là đứa con hiếu thuận hay sao?

Không, đó chính là ngu hiếu!

Huống chi còn có tâm nguyện không thể hoàn thành trước khi qua đời của phụ thân, thân là con gái của người, nàng phải có trách nhiệm thay phụ thân hoàn thành tâm nguyện còn dở dang này.

Đó mới chính là hiếu thuận!

"Hôn nhân của nương ngày xưa không phải do nương tự mình làm chủ hay sao?"

Lửa giận đầy trời trong nháy mắt tắt ngúm, Lục Phù Dung chột chột dạ.

Tuy rằng Lâu gia từ đó đến nay đều sinh nữ không sinh nam, nên đều phải kén rể để kế thừa hương khói của Lâu gia, nhưng việc hôn nhân của nữ nhi từ trước đến nay vẫn do chủ mẫu của Lâu gia quyết định.

Mãi đến đời của Lục Phù Dung, bởi vì Lục Phù Dung kiên trì muốn tự quyết định việc hôn nhân của chính mình, nếu không dù chết cũng không lấy chồng, nên chủ mẫu đời trước mới không thể không cho Lục Phù Dung tự quyết định việc hôn nhân của chính bản thân mình, bởi vậy, đối với vấn đề hôn nhân, thật ra Lục Phù Dung không có tư cách nói nữ nhi của mình bất hiếu.

"Cái đó không tính, ta...ta là con gái một..."

"Vậy còn đại tỷ thì sao?"

"Nó là trưởng nữ, muốn vờ người ở rể để kế thừa Lâu gia..."

"Ta cũng có thể kén rể, chỉ cần nương để ta tự lựa chọn."

"Chuyện này...chuyện này..."

"Người không thể làm vậy!" Lâu Nguyệt Lan không kiên nhẫn cắt ngang. "Trưởng nữ kén rể là chuyện đương nhiên, còn người là ai mà đòi bắt chước người ta kén người ở rể!"

"Tại sao ta không thể làm vậy?" Lâu Thấm Du hỏi lại.

"Tại vì Lục Ánh sơn trang không cần tới hai người ở rể." Lâu Nguyệt Lan chậm rãi nói. "Hai nam nhân ở cùng một chỗ, sớm muộn gì cũng tạo phản thôi!"

Ý tưởng thật buồn cười!

Nhưng ngoại trừ nàng ra, cái loại ý tưởng này trong mắt nữ nhân của Lâu gia đã là quan niệm thâm căn cố đế rồi, mà nữ nhân của Lâu gia vĩnh viễn cũng không thể dễ dàng tha thứ cho nam nhân nào muốn ngồi trên đầu các nàng.

Nữ nhân của Lâu gia bẩm sinh đã cao hơn nam nhân một bậc, có thể nào để cho nam nhân ngồi lên đầu các nàng được chứ!

Cho nên nam nhân ở Lâu gia chỉ có thể có một con đường thôi, là vĩnh viễn phủ phục dưới chân của nữ nhân Lâu gia.

Lâu Thấm Du khẽ cắn môi, dứt khoát nói : "Được rồi! Chỉ cần nương cho ta cơ hội tự lựa chọn, vậy thì hôn sự của ta sẽ do nương quyết định, nhưng tuyệt đối không được thiết kế bẫy lợi dụng gì đó trên cơ hội lựa chọn của ta, nếu không ta sẽ cảm thấy mình chỉ có giá trị là một con cò, hèn hạ, xấu xa, bẩn thỉu mà thôi!"

Dám chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, chỉ trích bà hèn hạ, xấu xa, bẩn thỉu!

Lửa giận thoáng chốc lại bùng nổ, Lục Phù Dung giận tím mặt. "Nếu ta nói không thì sao?"

Lâu Thấm Du vẻ mặt bình tĩnh, thản nhiên như không "Vậy ta có chết cũng không gả!"

Có chết cũng không lấy chồng?

"Người...người...người..." Nhất thời, lửa giận của Lục Phù Dung bốc cháy ngút trời, bao nhiêu lý trí bị đốt hết không còn sót lại một chút gì "Người đồ nghiệt nữ bất hiếu này, muốn chống đối ta đến cùng phải không?" Bà nghiêng răng nghiêng lợi, hai hàm răng suýt chút nữa bị cắn thành tư. "Tốt, tốt, tốt lắm, người chỉ cần một cơ hội để tự lựa chọn thôi, đúng không?"

"Phải, nhưng ta muốn tự lựa chọn một cách chân chính mà không phải bị xếp đặt, lợi dụng trên sự lựa chọn của ta." Lâu Thấm Du kiên trì.

Lại ám chỉ nói bà hèn hạ, bà xấu xa, bẩn thỉu sao?

"Tốt lắm!" Lục Phù Dung giận quá hóa cười, gật đầu thật mạnh. "Ta cam đoan sẽ không lợi dụng sự lựa chọn của người, một tháng sau người nhất định phải gả cho Vũ Văn đại công tử nếu như người không chịu gả cho..."

Trong lòng Lâu Thấm Du nổi lên một dự cảm không tốt. "Ai?"

Nâng cánh tay chỉ ra xa xa "Người nam nhân đầu tiên xuất hiện ở đó!"
Lục Phù Dung tức giận rít gào.

"....."

Không bàn tới tính tình của chủ nhân, Lục Ánh sơn trang thật sự là một trang viện do nữ nhân làm chủ, khắp nơi trong trang đều tràn ngập phong thái tao nhã âm nhu, đặc biệt tại Thấm Tâm tiểu lâu nơi ở của Lâu Thấm Du, mộc mạc lại ấm áp, vừa bước vào tiểu lâu liền cảm nhận được chủ nhân nơi đây là một người không màng danh lợi, tự do tự tại.

Vũ Văn Tĩnh Nhân thích nhất là điểm này của nàng, trời sanh tính tình đậm bạc, kiên cường nhưng không đến nỗi dữ dằn, ôn hòa lại không yếu đuối.

Mặc dù là con giữa trong bốn đứa con của Lục Phù Dung, nàng không có gì điểm gì quá xuất sắc, nổi bật, không có sự gan dạ, sáng suốt và khí phách của Lâu Nguyệt Sương, cũng không xinh đẹp tuyệt luân như Lâu Nguyệt Lan, lại càng không giống tiểu muội Lâu Tuyết Du luôn luôn tươi cười đáng yêu, mà nàng là sự kết hợp của tất cả các ưu điểm trên của ba tỷ muội.

Lâu Nguyệt Sương và Lục Phù Dung giống nhau ở chỗ là đều có dã tâm, có nghị lực, thậm chí nàng còn có nghị lực hơn so với Lục Phù Dung, nàng đích xác có năng lực và khả năng quyết đoán xông pha trên giang hồ,

nói một cách khác, cho dù nàng không có năng lực thống nhất giang hồ, nhưng ít ra cũng có năng lực xưng bá một phương.

Thế nhưng mọi việc to nhỏ trong ngoài của Lục Ánh sơn trang tất cả được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp như thế này đều là do một tay Lâu Thấm Du xử lý. Hễ bất cứ cái gì liên quan đến sổ sách kinh doanh của Lục Ánh sơn trang cũng đều do nàng quản lý, Lục Phù Dung và Lâu Nguyệt Sương khinh thường không thèm để ý đến những việc được cho là "việc nhỏ nhặt vặt hàng ngày" này.

Chủ mẫu tương lai của Vũ Văn thế gia phải là người có năng lực quản lý sự việc trong ngoài như thế.

Lâu Nguyệt Lan là đệ nhất mỹ nữ võ lâm, xinh đẹp tựa thiên tiên, không ai sánh bằng, các chàng trai tuấn tú trong võ lâm sắp hàng theo sau nàng đếm không xuể.

Mặc dù không thể so sánh với vẻ mỹ mạo thập phần diễm lệ đến lóa mắt của nhị tỷ, nhưng Lâu Thấm Du nàng có một phong thái thông thả thanh tao lịch sự, chính phong thái này khiến nàng không giống nữ nhân hào phóng không câu nệ tiểu tiết trên giang hồ một chút nào, ngược lại giống như thiên kim tiểu thư khuê các đoan trang dịu dàng, tự nhiên hào phóng.

Chủ mẫu tương lai của Vũ Văn thế gia cũng phải có được loại phong cách quý phái khiến người ta kính phục này.

Lâu Tuyết Du, tuy bướng bỉnh, thích đùa dai, từ nhỏ đến lớn được Lục Phù Dung yêu thương nhất, cũng là tiểu thư được toàn bộ Lục Ánh sơn trang sủng ái nhất.

Tuy không náo nhiệt như Lâu Tuyết Du, Lâu Thấm Du nàng bình thường luôn rụt rè, khiến người ta tưởng rằng nàng thực không thú vị chút nào, kỳ thật không giống như vẻ ngoài lãnh đạm thản nhiên, lúc tâm tình tốt

nàng cũng có thể cười như châu khua ngọc thốt, thậm chí còn lấy chính mình ra đùa giỡn để mua vui an ủi cho người có tâm tình không tốt, hạ nhân trong trang giễu cợt nàng, châm chọc nàng, nàng cũng chỉ cười trừ mà không tức giận.

Chủ mẫu tương lai của Vũ Văn thế gia càng không thể thiếu khí độ bình dị dễ gần gũi này.

Bất kỳ dung mạo bên ngoài hay tính tình bên trong, nàng đều là thê tử thích hợp nhất của hần. Nhưng nàng lại cự tuyệt hần! Hần thật không hiểu tại sao?

Vì hần không yêu nàng đủ hay sao?

Hay là...

Cơ bản trong lòng nàng không có hần?

"Tại sao?" bên ao cá chép trước Thấm Tâm tiểu lâu, hần nhẹ giọng hỏi một cách khó hiểu sau lưng Thấm Du. "Ta vẫn tưởng đôi ta tình đầu ý hợp, chẳng lẽ ta đã hiểu lầm?"

Im lặng một lát, Lâu Thấm Du từ từ xoay người lại, chăm chú nhìn Vũ Văn Tĩnh Nhân như đang suy nghĩ gì đó mông lung vô cùng.

Vũ Văn Tĩnh Nhân – đại công tử của Vũ Văn thế gia, tuần tú nho nhã, phong thái bất phàm, tính tình thập phần bình thản, cũng không có hùng tâm tráng chí gì, ở bên cạnh hần nàng luôn có thể thoải mái nói ra những gì mình nghĩ, mà hần cũng hiểu suy nghĩ của nàng, hai người có thể nói là một đôi tình nhân cùng chung chí hướng.

Quan trọng nhất là, nàng tôn trọng hần, mà hần cũng tôn trọng nàng, cũng chưa từng muốn lợi dụng nữ đức khuê huấn truyền thống để trói buộc nàng, áp chế nàng, hoặc miễn cưỡng nàng làm bất cứ chuyện gì nàng không

muốn, thủy chung có thể cùng nàng sánh vai bên nhau đối đãi ngang hàng với nhau.

Nàng biết, hăn sẽ là một người có thể hiểu nàng, yêu nàng, đồng cam cộng khổ, một vị hôn phu tốt, bọn họ cũng sẽ là một đôi phu thê ân ái tương kính như tân.

Nếu nàng đồng ý gả cho hăn.

Thật sự, nàng thực thích hăn, cũng tin rằng bọn họ rất hợp với nhau, mà nàng cũng không có lựa chọn nào khác tốt hơn, nhưng mà...

"Đại công tử, người... . ." nàng lên tiếng nhẹ nhàng. "hăn biết là mẹ ta muốn lợi dụng ta chứ?"

"Ta biết, nhưng ta không để ý!" Vũ Văn Tĩnh Nhân vội nói.

Khóe môi nhếch lên, nàng nở nụ cười trào phúng. "Bởi vì Vũ Văn gia cũng lợi dụng người để mượn sức Lục Ánh sơn trang."

Vũ Văn Tĩnh Nhân hơi cứng người lại. "Mặc kệ bọn họ ai muốn mượn sức ai đều không liên quan gì đến chúng ta, không phải sao?"

"Không liên quan gì sao?" Nàng nỉ non. "Vậy người có thể rời bỏ Vũ Văn gia hay không?"

"Chuyện này...chuyện này..." Vũ Văn Tĩnh Nhân ấp úng nửa ngày không nói ra lời, cuối cùng, hăn thở dài thật sâu nói. "Người hăn cũng biết ta là trưởng tử của Vũ Văn gia, ai cũng có thể rời đi, nhưng ta thì không được!"

"Ta đương nhiên hiểu." Nàng lại quay đi đối mặt với ao cá chép. "Cho nên ta mới không thể gả cho người."

"Nhưng... . ."

"Vì cha ta, cũng vì chính mình, ta không thể...Không, phải nói là không muốn gả cho người..."

"Tam muội... ."

"Người có nhớ ta đã từng kể với người về cha ta hay không, cũng giống ta bị sắp đặt làm một quân cờ ở rể trong Lôu gia, làm một vị phu quân nhu nhược, ông bị mẹ ta vô tình dẫm nát dưới lòng bàn chân, trải qua những tháng ngày thống khổ, chưa đầy bốn mươi tuổi đã uất ức thành bệnh mà qua đời..." Lôu Thẩm Du buồn bã nói. "Khi cha ta còn sống, chỉ có ta gần gũi bên cạnh ông, bởi vậy ông đã đem tất cả nỗi lòng tâm sự hết với ta, có lẽ ông cho là ta còn nhỏ nghe cũng không hiểu, nhưng kỳ thật ta đều hiểu hết..."

Mỗi lần nhớ lại, vì hoài niệm, vì thương phụ thân, càng vì đau lòng cho nỗi ủy khuất và thống khổ của phụ thân, đôi mắt nàng lại thấm đẫm ý lệ.

Cá tính của nàng kiên cường, nhưng nàng lại rất mềm lòng, tâm tính thiện lương.

Cho nên, trong bốn tỷ muội, cũng chỉ có nàng làm bạn bên người phụ thân, bởi vì chỉ có nàng nhận thấy phụ thân tịch mịch, cũng chỉ có nàng cảm nhận được phụ thân bi thương và thống khổ cỡ nào.

"Cha nói, kiếp sau, hẳn mong được làm một người bình bình thường thường, không cần là người võ lâm, cũng không cần là người đại phú đại quý, chỉ cần bình thường là tốt rồi, cho dù cuộc sống khổn khổ, cho dù trải qua những tháng ngày gian nan nhưng ông có thể sống một cuộc sống thanh bình êm vui cả đời, quan trọng nhất là..."

Nàng lặng lẽ lau đi một giọt lệ nơi khóe mắt.

"Ông muốn cưới một thê tử sẽ không đem ông dầm nát dưới lòng bàn chân, mà ông cũng không muốn dầm nát thê tử của mình dưới lòng bàn chân, cả hai người cùng đối đãi nhau bình đẳng, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu; có vui cùng cười, có bi cùng khóc, đó mới là...cuộc sống lý tưởng của ông..."

"Tam muội, ta... . ." Vũ Văn Tĩnh Nhân cố hết sức nói. "Ta cam đoan..."

"Không, người không thể cam đoan gì cả." Lâu Thấm Du lắc đầu nói nhỏ. "Thân là người trong giang hồ, tuyệt đối không thể có một cuộc sống bình thường; thân là trưởng tử của Vũ Văn gia, người càng không bỏ xuống được trách nhiệm nặng nề trên vai; thân là con trai, người càng không thể không để ý đến cảm nhận của cha và nương người. Không, người không thể cam đoan được gì cả!"

Vũ Văn Tĩnh Nhân cười khố, không thể phủ nhận. "Nhưng ta yêu người, như thế còn chưa đủ hay sao?"

Lâu Thấm Du trầm mặc một lúc lâu rồi ảm đạm thở dài.

"Thật ra cha ta cũng yêu mẹ ta, nếu không hẳn cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đến Lâu gia ở rể, mà đã bỏ trốn mất dạng vào đêm trước khi bị buộc phải thành hôn. Bởi vì ông yêu mẹ ta, cho nên ông mới đến Lâu gia này ở rể, nhưng kể từ ngày ông bắt đầu ở rể, ông không có đến một khắc hạnh phúc, ngay cả trong nháy mắt cũng không có, mà chỉ có sự thống khổ đến vô tận. Cho nên..."

Nàng lại một lần nữa xoay người lại, nhìn hắn với ánh mắt bất đắc dĩ và áy náy.

"Cho dù người có yêu hay không yêu ta, hoặc là ta có yêu người hay không, cũng đều không đủ. Người có hiểu không?"

Đối mặt với ánh mắt cố chấp của nàng, cuối cùng Vũ Văn Tĩnh Nhân cũng hiểu rõ.

Giống như nàng đã nói, mặc kệ là hãn yêu nàng hay không, hoặc là nàng có yêu hãn hay không cũng đều không đủ. Bởi vì thứ nàng một lòng theo đuổi là cuộc sống phu thê êm ấm bình thường, mà hãn vĩnh viễn không có cách nào cho nàng cuộc sống đó.

Thế là hãn chỉ biết cười khố.

Hãn cũng khát vọng có một cuộc sống bình thường, thậm chí ba đệ đệ của hãn càng có dã tâm hơn hãn, nhưng bởi vì hãn bất hạnh là trưởng tử, ngược mang hùhng tâm tráng chí của cha hãn, gánh nặng lại đặt trên vai của hãn, hãn có thể liều mình bỏ xuống hết sao?

Không, hãn không thể, hãn không thể cũng không nguyện mang tiếng là đứa con bất hiếu, nên tuy rằng không muốn nhưng cũng chỉ có thể ủy khuất nàng!

Không công bằng sao?

Phải, hãn thừa nhận chuyện này thật không công bằng, nhưng dù sao hãn là nam nhân, nàng là nữ nhân, mà trên thế gian này không phải nam nhân đều quan trọng hơn nữ nhân hay sao?

※※※

Mặc dù được liệt danh vào một trong Nhất cốc Nhị trang Tam phủ, nhưng thật ra thanh danh của Lục Ánh sơn trang trên giang hồ kém xa tiếng tăm của Ngũ đại thế gia, bởi vậy, mỗi khi gặp chuyện gì phải phát thiệp mời là các nàng lại bắt đầu hao tâm tổn trí, đau đầu nhức óc.

Phát quá ít thì sợ mất mặt; phát quá nhiều thì lại sợ người ta không thèm đến, càng mất mặt hơn.

Nhưng mà lần này, đường đường là khuê nữ của Lục Ánh sơn trang xuất giá, các nàng lại không hề có một chút phiền não nào, bởi vì căn bản các nàng không tính phát ra thiệp mời.

Loại hôn lễ mà một khắc trước khi làm lễ mới quyết định chú rể là ai, dù có làm gì thì cũng chỉ giống như một trò đùa khôi hài thôi. Nếu đã như vậy, các nàng tự đóng cửa lại diễn trò khôi hài, náo loạn khiến người ta chê cười cho người trong nhà xem, nếu có khó coi thì cũng chỉ có người trong nhà biết.

Nhưng dù Lục Ánh sơn trang chưa phát thiệp mời, không biết tại sao tin tức cũng bị truyền ra ngoài, ba ngày trước hôn lễ, những vị khách không mời mà đến xem náo nhiệt đã lục tục kéo nhau đến. Mãi đến ngày diễn ra hôn lễ, Lục Phù Dung dờ khóc dờ cười nhưng vì phải tỏ ra bao dung rộng lượng, nên đành phải sai người chuẩn bị chào đón, giong mình lên tiếp đãi các vị bằng hữu trong võ lâm.

Đường đường trang chủ của Lục Ánh sơn trang gả khuê nữ đi, nhưng đến một khắc trước khi cử hành hôn lễ mới biết chú rể sẽ là ai, loại náo nhiệt này sao có thể không đi xem chứ!

Trong tiểu lâu nơi tiếp đãi khách.

"Người yên tâm, tam muội nhất định sẽ chọn người!"

Vũ Văn Tĩnh Nhân một thân áo tân lang đỏ thắm, rõ ràng đang thập phần bất an, Lâu Nguyệt Lan đang cố gắng trấn an hẳn.

"Sao nhị tiểu thư có thể khẳng định như thế?"

"Rất đơn giản, dù tam muội nói nghe hay cỡ nào nhưng từ nhỏ nàng ấy đã là tiểu thư sống an nhàn sung sướng trong kim ngân châu báu, muốn nàng cả đời đối mặt với một trượng phu thô lỗ tục tằng bình thường, tự tay lo liệu gia vụ, chịu khổ chịu sở, nói cho người biết, vào thời điểm nàng ấy

phải thật sự lựa chọn, nàng ấy sẽ giác ngộ được nàng sẽ không cách nào chịu nổi cuộc sống như vậy a!"

"Nếu là như vậy, sao không tùy tiện chọn một người nào đó là được rồi, tại sao phải dùng đến phương thức hoang đường như thế này..."

Vũ Văn Tĩnh Nhân còn chưa nói xong, Lâu Nguyệt Lan đã trợn mắt lên.

"Không chỉ có người thấy vậy, ta cũng thấy thật buồn cười! Nhưng không có cách nào, tính tình của nương như vậy đó, hễ tức lên là..." rồi thở dài thật sâu "Nói thật, nương của ta cũng thực hối hận lắm rồi, lúc ấy bà tức giận đến nhất thời mất đi lý trí, mới bật thốt ra phương thức buồn cười này, chúng ta muốn cũng ngăn không kịp..."

"Vậy..." Vũ Văn Tĩnh Nhân nhú mi lại nói. "tam muội lập tức đáp ứng hay sao?"

Lâu Nguyệt Lan chần chờ một chút rồi nói "Không phải, tam muội đưa ra một điều kiện..."

"Điều kiện gì?"

"Nàng không muốn gả cho người trong giang hồ, cũng không muốn nhà phú hào, chỉ cần là thường dân có thể dùng hai tay để kiếm sống là được rồi."

Quả nhiên là vậy.

Vũ Văn Tĩnh Nhân than thở một hồi, ánh mắt lại chợt thâm sâu. "Trang chủ đồng ý hay sao?"

"Ta đã nói rồi, lúc ấy nương đang tức giận, căn bản không có lý trí, nàng thậm chí cũng không có nghe rõ điều kiện của tam muội đã thốt ra là

đồng ý!" Lâu Nguyệt Lan tỏ vẻ không thể chịu nổi. "Sau đó nương muốn đổi ý, lại sợ tam muội không chịu gả đi, thậm chí lại tiếp tục tìm cơ hội chạy trốn, cho nên chúng ta phải cẩn thận thương lượng lại, nghĩ rằng chỉ cần chúng ta an bài thích đáng không tạo ra cơ hội tốt nào thì tam muội sẽ cam tâm tình nguyện gả cho người."

"Nàng chịu sao?" Vũ Văn Tĩnh Nhân lăm băm nói.

"Đương nhiên chịu" Khẩu khí Lâu Nguyệt Lan thập phần khẳng định, không chút do dự. "Ngẫm lại, người đến Lục Ảnh sơn trang hôm nay, nếu không phải là nhân vật giang hồ, thì chỉ có thứ tiểu nhị bên ngoài giao đồ cho sơn trang, hoặc là những gã sai vặt thu tiền này kia, mà hai loại người này, một thì thô tục, một thì háms tiền, đều là những người thô tục khó chịu nổi, theo cá tính của tam muội, người tưởng nàng sẽ chọn những loại người này làm hôn phu để sống cả đời trong thống khổ hay sao?"

"Nhưng nàng cũng vẫn luôn luôn chung sống hòa bình với những người đó..." Vũ Văn Tĩnh Nhân phản bác.

"Vậy thì sao?" Lâu Nguyệt Lan không cho là đúng, hừ hừ nói tiếp. "Tam muội phụ trách xử lý trang vụ, tất nhiên phải tiếp xúc với loại người này rồi, nhưng đó cũng chỉ là tiếp xúc mà thôi, nàng cũng không có nhìn kỹ bọn họ. Nếu bây giờ phải gả cho loại người này, tam muội phải thật sự cẩn thận xem xét bọn họ cho kỹ càng, mà một khi nàng thấy rõ ràng loại người này thô tục như thế nào, thấp kém như thế nào, ta cũng không tin tam muội có thể bỏ loại nam nhân tương xứng có thể hiểu nàng như người mà lựa chọn cái loại tục phu căn bản không thể thổ lộ tình cảm, tâm sự chia sẻ cùng nàng..."

"Nhưng mà..."

"Ngoài ra, ta cũng không tin tam muội thật sự nguyện ý bỏ cuộc sống giàu có xa hoa mà sống cuộc sống thiếu thốn phải tự tay làm lụng vất vả cả

ngày. Tam muội không ngu ngốc, nàng rất thông minh, dùng hạnh phúc cả đời cá cược một lần, nàng sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc này!"

Vấn đề là Lâu Thấm Du cũng không phải đang giận lấy a!

"Thật sao?"

"Bản thân người ngấm thì sẽ rõ, nếu bây giờ kêu Vũ Văn đại công tử người chọn một thê tử mà khi người đàm thi luận văn với nàng, nàng không hiểu, muốn tỏ tình tâm sự với nàng, nàng cũng không thèm, cả ngày chỉ biết tính toán với người chuyện mắm muối củi gạo, diêm tương trà dấm, đại công tử người có chịu được hay không?" Lâu Nguyệt Lan hỏi lại.

Không cần nghĩ đến Vũ Văn Tĩnh Nhân cũng đã lập tức rung mình.

"Không!" Hắn thật chịu đựng không nổi cảnh phải sống chung cả đời với một thê tử tục tằn như vậy!

"Vậy thì phải rồi, người và tam muội là một loại người giống nhau, người chịu không nổi, tất nhiên nàng cũng chịu không nổi. Cho nên, cứ an tâm đi, cuối cùng nàng cũng nhất định sẽ chọn người thôi!"

Wũ Văn Tĩnh Nhân lặng im một lát, sau đó thở dài thật sâu.

Hắn biết, hắn hơi tham lam một chút, ích kỷ một chút, muốn cưới một nữ nhân mình ái mộ đã lâu, lại có thể hiểu nhau, có năng lực và tấm lòng để đảm nhiệm chức trách thê tử của trưởng tử Vũ Văn gia như nàng, thế hắn đã thỏa mãn rồi, nhưng còn nàng?

Nàng có thỏa mãn không?

Không, nàng tuyệt đối không thỏa mãn, bởi vì nguyện vọng của nàng vĩnh viễn không thể đạt thành, nàng sẽ ôm hận cả đời như phụ thân của nàng vậy.

Nếu đã vậy thì hẳn biết làm sao đây?

Vào lúc giữa trưa, giờ lành đã tới, tân nương tử đầu đội mũ phượng, thân choàng hỉ khăn không vào sảnh đường làm lễ mà lại xuất đầu lộ diện trước cổng Lục Ánh sơn trang, bên cạnh là trang chủ Lục Ánh sơn trang Lục Phù Dung, tứ phía ai nấy đều xôn xao kích động, bàn tán vô cùng sôi nổi, náo nhiệt.

Cảnh này càng thú vị và đáng xem hơn ném tú cầu chọn rể hoặc hoặc luận võ chọn tân lang à nha!

"Người..." Lục Phù Dung chăm chú nhìn Lâu Thấm Du, ánh mắt lóe lên quỷ quyệt. "có muốn đổi ý không?"

"Không, ta sẽ không đổi ý" Lâu Thấm Du mềm mỏng nhẹ nhàng nhưng nói vô cùng kiên định. "Nếu nương cho ta cơ hội này để lựa chọn, ta sẽ nắm thật chắc."

Cơ hội?

Lục Phù Dung cười lạnh, "Vậy sao? Người thật sự nguyện ý chọn..." liếc mắt ra trước cổng "Nam tử đầu tiên xuất hiện ở đó?"

Theo tầm mắt của Lục Phù Dung, Lâu Thấm Du nhìn ra cổng.

Trên đường vào cổng Lục Ánh sơn trang, hai bên đều là cây cối rậm rạp, mà cách đó chừng một trăm năm mươi mét phía trước là một khúc ngoặt rẽ vào rất gắt, người đến sẽ không nhìn thấy Lục Ánh sơn trang, người trong Lục Ánh sơn trang bên này cũng không nhìn thấy người đang đến là ai. Lục Phù Dung đang chỉ đúng là khúc quẹo kia.

"Phải"

"Được, tốt lắm!"

Nghe ngữ khí Lục Phù Dung sáng khoái một cách giả dối, Lâu Thấm Du không khỏi nhú mi quay lại nhìn Lục Phù Dung, nhưng thấy trên mặt Lục Phù Dung tràn đầy tươi cười, có vài phần trào phúng kiểu "Để ta xem người chọn thế nào", vài phần đặc ý kiểu "Cuối cùng người cũng phải theo quyết định của ta thôi", thế là nàng đột nhiên hiểu ra.

Tất cả đều đã sớm được an bài kỹ lưỡng!

Người xuất hiện ở đằng kia tuyệt đối không phải là người nàng nguyện ý gả, thế là nàng không thể không thay đổi sự lựa chọn, cuối cùng nàng chỉ có thể gả cho trượng phu mà Lục Phù Dung lựa chọn. Đây chính là kế hoạch đã được tính toán sắp đặt của Lục Phù Dung.

"Vậy có thể bắt đầu chưa?" Lục Phù Dung ung dung hỏi.

Đôi mắt của Lâu Thấm Du thâm trầm u ám chăm chú nhìn mẫu thân một lát, rũ mi suy tư nửa ngày, rồi nhìn xa xăm nói.

"Được, bắt đầu đi!"

Thế là, tất cả mọi ánh mắt đều chăm chú hướng về khúc quanh rẽ vào con đường đến sơn trang trước mặt kia chờ đợi.

Không đến một khắc, xa xa mơ hồ vọng lại tiếng tay áo tung bay, mọi người nhất thời nhướng mắt lên nhìn đầy kỳ vọng, người vừa rẽ qua khúc quanh kia lập tức phát hiện vô số ánh mắt tập trung trên người hẳn, nhất thời kinh hãi, không hiểu mình đã làm sai chuyện gì?

Hắn đến để uống rượu mừng, xem náo nhiệt, không phải đến đánh nhau a!

Một lát nữa, chỗ khúc quanh lại xuất hiện một con la, ngồi trên con la là một lão nhân tóc bạc phơ run run rẩy rẩy cầm theo một đồng sổ sách, miệng hen suyễn khò khè, không biết tại sao người ta chen chúc xô lẫn nhau xem tướng mạo của lão, cũng không dám lên tiếng hỏi.

Không phải nhân vật võ lâm, nhưng không thể chọn được, sợ chưa bái đường lão đã lăn ra chết, tân nương tử sẽ phải goá chồng trước khi cưới a!

Quả nhiên, Lục Phù Dung cao hứng phấn chấn tinh thần, bà tỏ ý muốn gả nữ nhi của bà cho lão già, lão sợ đến mức ngay cả bộ dáng tân nương cũng không dám liếc mắt nhìn một cái, mặt mày xanh xám, từ lưng con la ngã xuống ngay đường trường.

"Không, không, bà già nhà ta sẽ lấy dao phay rượt giết ta chết mất, không, không được, không được..." vừa nói được vài ba câu lão liền trợn trắng mắt ngất xỉu.

Thì ra lão có một thê tử trông nom lão thật nghiêm a!

Mọi người dờ khóc dờ cười, người nhìn ta, ta nhìn người, hoàn toàn không biết nói gì, sau đó không hẹn mà cùng chuyển mắt sang Lục Phù Dung, xem bà quyết định ra sao?

Sắc mặt Lục Phù Dung vô cùng khó coi ho khan vài tiếng. "Ờ, nếu vị lão nhân gia này không đồng ý, ta cũng không miễn cưỡng."

Nửa ngày tiếp theo, lại có thêm hai người ngồi một chiếc xe rất mới xuất hiện ở chỗ ngã rẽ, không phải nhân vật võ lâm, cũng không phải lão già, nhưng là...

Lục Phù Dung cười dài liếc nhìn vẻ mặt kiên định của Lâu Thấm Du, vui vẻ tiến lên chào đón người mới đến.

"Xin hỏi vị đại thẩm này, vị này có phải là lệnh lang hay không? Được mấy tuổi rồi?"

"Nó là cháu của ta, được chín tuổi!"

"Vậy sao? Thật có phúc khí, đại thẩm này tuổi còn trẻ mà đã có tôn nhi rồi!"

Lục Phù Dung cười càng lúc càng khoa trương, quả thực giống như ả đào vai chính trên sân khấu, bà lại liếc Lâu Thấm Du đang đứng phía sau lặng lẽ rũ mi, trên mặt vẫn không có nửa điểm biểu tình.

"Không biết lệnh tôn có chịu cưới nữ nhi của ta hay không, của hồi môn hậu hĩnh đều đã được chuẩn bị sẵn rồi!"

Loại dân đen thấp kém này đều chỉ thích bạc trắng bóng, dùng từ "của hồi môn hậu hĩnh" này, nhất định có thể dễ dàng khiến bọn họ cắn câu, hơn nữa cũng sẽ không để lộ ra nghi ngờ gì. Quả nhiên...

"Của hồi môn?" Thím béo hai mắt sáng ngời, mặt mày hớn hở. "Được, được, đương nhiên là được!"

"Vậy tốt quá, lập tức cho bọn chúng thành thân đi!" Hai mắt Lục Phù Dung nhìn thẳng Lâu Thấm Du, cười dài chờ nàng hồi hận, chờ nàng kêu lên "Khoan đã", chờ nàng nói nàng đổi ý muốn gả cho Vũ Văn Tĩnh Nhân.

"Gì?" Khuôn mặt tươi cười của thím béo cứng đờ. "Ngay bây giờ sao?"

"Đúng vậy!" Lục Phù Dung vẫn ung dung liếc nhìn Lâu Thấm Du như cũ, một lòng chờ đợi giây phút Lâu Thấm Du nhin không nổi la lên.

"Không được, không được!" Thím béo lắc đầu như điên. "Chuyện này phải do cha của nó làm chủ, mà cha của nó nửa tháng sau mới về..."

"Nửa tháng?" Lục Phù Dung nhú mày, quay lại nhìn.

"Đúng, ít nhất nửa tháng."

"Nhưng ta cũng không bắt buộc cha mẹ nó phải nhất định đích thân đến làm chủ hôn..."

"Nói bậy!" Thím béo không cho là đúng nổi giận quát. "Hôn nhân đại sự, cha mẹ có thể nào không đích thân tới chứ!"

"Nhưng mà..." Lục Phù Dung tà mị liếc mắt nhìn Lâu Thấm Du một cái. "Không phải hôm nay thì không được!"

"Không được, không được!" Thím béo tiếp tục lắc đầu. "Đó là quy củ, vợ chồng ta chỉ có một đứa con, ta cũng không muốn chọc giận hân đầu, tính tình của hân không được tốt lắm!"

"Vậy thì...quên đi!" Lục Phù Dung miễn cưỡng nói.

Thế là, mọi người lại tiếp tục chờ.

Lại là nhân vật vô lâm...

Đến hỗ trợ bảo vệ sơn trang...

Chương quỹ lo chuyện thu chi trong trang cũng nói hân đã "vô tình" nạp thêm thiệp...

Gia đình trong trang trở về sau khi thăm nhà...

Bất tri bất giác mặt trời đã ngã về hướng tây, hoàng hôn dần buông xuống, đã một hồi lâu không có người nào khác xuất hiện tại khúc quanh kia, mọi người bắt đầu hoang mang, không khỏi hoài nghi...

Tân nương tử rốt cuộc có gả ra ngoài hay không?

Đúng lúc này, một tràng tiếng vó ngựa từ xa truyền lại, ước chừng có ba, bốn con ngựa gì đó, thế là mọi người không hện mà cùng nghĩ đến...

Người đang đến không những là một nam nhân mà còn có thể là một nhân vật võ lâm, có phải không?

Đang lúc mọi người suy nghĩ, tiếng vó ngựa cuối cùng cũng chuyển qua ngã rẽ kia, đập vào mắt mọi người quả nhiên là bốn con ngựa, nhưng chỉ có một con ngựa là trên lưng có người cưỡi.

Một nam nhân vẻ mặt phong trần mệt mỏi, râu ria xồm xoàm lôi thôi hết sức...

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

"Gì? Là người giao ngựa tới cho ta a!"

Lâu Tuyết Du kinh hỉ hô lên, khăn cấp ra đón.

Vị nam tử kia lôi thôi lổc thốc như mới từ đại lao trốn ra hoặc là giang dương đại đạo trộm cướp đầu đường xó chợ, nhưng lại khiến ai nấy kinh ngạc thở dài vì kỹ thuật cưỡi ngựa vô cùng thuần thục. Trong lúc nhất thời dừng bốn con ngựa lại trên đường, sau đó nhảy xuống ngựa chờ Lâu Tuyết Du soi mói trước sau hai con tuần mã có thể nói là hàng thượng phẩm của hãn. Đợi Lâu Tuyết Du liên tiếp tỏ vẻ vừa lòng đưa tay ra, hãn đem dây cương của hai con ngựa kia giao cho Lâu Tuyết Du.

"Không có vấn đề gì chứ? Vậy thỉnh thanh toán tiền đi!" Giọng nói sang sảng, ngừ khí thẳng thắn.

"Được, nhưng mà..." Lâu Tuyết Du một tay móc ra ngân phiếu, hai mắt lại liếc về hướng bên kia, ánh mắt mê mẩn, hất hàm nói. "Thật sự không bán sao? Hai con kia?"

Nàng là không phải đang nói đến hai con ngựa nàng mua, mà là một con gã râu ria xồm xoàm này đang tự cưỡi, con này thân thể cao lớn hùng vĩ một cách kỳ lạ, thần tuấn vô cùng, bề ngoài rất hiên ngang, bộ lông đen như mực sáng bóng, cặp mắt lại đỏ như lửa; con còn lại lại hoàn toàn tương phản, bộ lông trắng nõn không tỳ vết, giống như băng tuyết trên Thiên Sơn, nhưng cặp mắt lại có màu xanh lam trong vắt như biển.

Cũng khó trách nàng thèm thuồng như vậy, cho dù là người không trong giới cũng nhìn ra được hai con ngựa kia là thứ cực phẩm lương câu khả ngộ bất khả cầu, bất kỳ ai chỉ cần liếc mắt một cái cũng sẽ nhận ra.

Xem đi, nhân vật giang hồ tứ phía xem đến mãn nhãn, thở dài tấm tắc không ngớt.

"Hàng này không bán." Đại hồ tử rõ ràng thập phần cự tuyệt.

"Người ra giá đi, ta tuyệt không trả giá đâu, sao?" Lâu Tuyết Du còn chưa từ bỏ ý định.

"Hàng này không bán."

"Ít nhất cũng phải ra một cái giá chứ!"

"Hàng này không bán!" Vẫn trả lời y như trước nhưng lần thứ ba này, đại hồ tử đã tỏ vẻ không kiên nhẫn.

"Đáng giận, nếu không bán thì cười khoe khoang khắp nơi làm gì?" Lâu Tuyết Du cũng phát hỏa.

"Không liên quan đến người!" Đại hồ tử thực không khách khí nói, cũng vươn bàn tay to thô ráp ra. "Thỉnh thanh toán tiền đi!"

"Người..." Lâu Tuyết Du chán nản, thật không đành lòng bỏ qua, nhưng tại đây trước sau trái phải đều có các nhân vật giang hồ "giám thị" như vậy, nàng không thể, cũng không dám làm mất mặt Lục Ánh sơn trang, đành phải tâm không cam, lòng không muốn đem ngân phiếu thả xuống. "Thanh toán tiền thì thanh toán tiền!"

Kỳ quái là, tấm ngân phiếu kia rõ ràng là bị thả xuống đất, nhưng trong nháy mắt đã dừng ở trên bàn tay to lớn thô ráp kia, giống như là tấm ngân phiếu kia tựa hồ được gió thổi qua bàn tay của hắn.

"Tốt, giao dịch đã xong, ta đi đây!" ra khỏi nơi đây, Đại hồ tử sẽ cho ngựa nghỉ ngơi một lúc.

Đi?

Không, hắc đầu có đi được, muốn đi cũng phải chờ hắc đầu diễn xong vai của mình đã.

Lục Phù Dung liền bước lên phía trước từng bước. "Vị huynh đài này, xin dừng bước!"

Đại hồ tử hồ nghi quay đầu lại. "Để làm gì?"

Vẻ mặt Lục Phù Dung tươi cười giả tạo. "Xin hỏi vị huynh đài này đã từng thành thân hay chưa?"

Đại hồ tử nhíu mày. "Chưa từng."

Lục Phù Dung cười đến mắt díp cả lại. "Vậy người có chịu cưới con gái của ta hay không?"

Khuôn mặt của Đại hồ tử lập tức còn dài hơn so với mặt con ngựa phía sau hắc đầu, "Nàng?" Bàn tay to duỗi ra, chỉ Lôu Tuyết Du, ngữ khí tỏ vẻ không hề thiết tha gì đến và cũng chẳng hề muốn.

Lục Phù Dung lắc đầu, "Không, không, không phải, là tam tỷ của nàng đó, là nàng này đây, nàng này mới là tân nương tử..." Một tay bà cứng rắn xô Lôu Thấm Du đang đứng phía sau lên trước mặt Đại hồ tử. "Còn có của hồi môn thập phần hậu hĩnh nữa nha!" cũng dùng những từ ngữ loại này để thả câu, bà cũng xem Đại hồ tử là một tay buôn bán ngựa tầm thường thấp kém.

Của hồi môn?

Hừ, vậy thì có gì hay lắm đâu!

Nhưng...

Đại hồ tử hai mắt đánh giá Lâu Thấm Du từ trên xuống dưới một hồi rồi nhún nhún vai. Bộ dạng coi cũng được, thoáng trông hiền hậu ít nói, dường như là một cô nương ôn thuần rất biết nghe lời các bà các chị, hẳn không giống với muội muội của nàng tùy hứng vô lý như vậy, quan trọng nhất là...

Đối phương là tự mình dâng tới cửa, giống trường hợp của đại ca và nhị ca.

"Được, ta cưới." Hãn sàng khoái đáp ứng.

"Có thể lập tức thành thân hay không?"

"Không thành vấn đề."

"Tốt lắm, vậy..." Lục Phù Dung cố ý đẩy Lâu Thấm Du lên phía trước thật gần với Đại hồ tử, cho đến khi hai người chỉ cách nhau một khoảng cách chừng một cánh tay, để Lâu Thấm Du có thể nhìn cho thật rõ, nàng có thực nguyện ý gả cho nam nhân râu ria xồm xoàm thô lỗ lại lôi thôi trước mắt này hay không? "Còn người thì sao? Người có bằng lòng gả cho vị này... hắc hắc, công tử này hay không?"

Công tử?

Chưa ngược mắt lên xem, một mùi ngựa gay gắt nồng nặc đã chui thẳng vào trong mũi của nàng, Lâu Thấm Du không tự chủ được cảm thấy hít thở không thông, chính xác hơn là ngạt thở, không thể hô hấp nổi.

Tuy rằng đã sớm hạ quyết tâm, nhưng trong phút chốc nàng đâm ra chần chờ.

Nàng thật sự nguyện ý bỏ một Vũ Văn Tĩnh Nhân ái mộ nàng, hiểu nàng để gả cho một tên buôn bán ngựa thô tục xa lạ trước mắt này hay sao?

Không, không, nàng không thể do dự, vì cha, cũng vì chính nàng, nàng phải kiên trì lên.

Thế là nàng mở miệng hít thật sâu một ngụm không khí, để mùi ngựa khai ngấy kia không kiêng nể gì làm nhục phế quản của nàng, hy vọng bản thân mình có thể sớm quen cái mùi này đi, sau đó nàng từ từ ngước mắt lên.

Bởi vì hai người thật sự đứng rất gần nhau, Đại hồ tử lại cao hãnh hơn nàng một cái đầu, muốn nhìn diện mạo của hắn, nàng phải ngưỡng cao tầm mắt ở một góc độ thực mất tự nhiên, mà lúc này cặp mắt nàng nhìn thẳng về phía trước thì tầm mắt cũng chẳng qua vừa mới đến bộ ngực rộng lớn của Đại hồ tử, trong nháy mắt một mùi chua chua ngấy ngấy khai khai tanh tanh nồng nặc xông vào mũi, khiến nàng đang bị nghẹn thở mà suýt chút nữa phải ói ra ngay đương trường.

Nàng bỗng nhiên tỉnh ngộ, đó là mùi từ người của Đại hồ tử bốc ra.

Nàng không phải chưa từng ngửi qua mùi ngựa, tuy rằng không dễ ngửi cho lắm, nhưng cũng sẽ không làm người ta muốn ói như thế, nhưng nếu mùi ngựa khai nồng nặc mà hòa lẫn mùi mồ hôi chua lèm của con người, thối lại càng thêm thối, không thể chỉ có thể dùng một từ thối đơn giản để hình dung, mà là cái mùi này dường như có thể giết người.

"Người không thích tắm rửa sao?" Nàng bất giác bật thốt lên hỏi.

Đại hồ tử lắp bắp kinh hãi, "A! Sao người biết ta không tắm rửa?" Hắn chợt khẩn trương nói nhỏ nhỏ, "Xin người, trăm ngàn lần đừng có méc mẹ ta a! Bà đã cảnh cáo ta phải mỗi ngày tắm rửa, nếu ngày nào mà không tắm rửa bị bà biết được, bà sẽ làm cho ta đẹp mặt!" Rồi lại ủy khuất than thở, "Nói đi rồi cũng phải nói lại, nếu không phải vì giao ngựa cho muội muội

của người kịp kỳ hạn, ta cũng sẽ không gấp đến độ ngay cả thời gian tắm rửa cũng không có, cho nên việc này cũng không thể trách một mình ta, ừ nhưng mà, không chu toàn đầy đủ đều là lỗi của ta!"

Nghe hẳn thật thà năn nỉ, giải thích như một hài tử, Lâu Thấm Du hơi bị bất ngờ, lập tức tiếp tục nâng cao tầm mắt thêm một chút nữa, đột nhiên tò mò muốn xem rốt cuộc bộ dáng của hẳn như thế nào.

Nhưng khi ánh mắt vừa chạm đến bộ râu lộn xộn vô cùng bẩn thỉu kia của hẳn, nàng không tự chủ được lại bật thốt lên.

"Người thích để râu hay là vì lười cạo?"

"Có quý mới thích để râu!" Đại hồ tử cảm giận nói, giọng điệu không vui. "Là nương của ta không cho ta cạo, bà cảnh cáo ta, trước khi thành thân, bất kể như thế nào cũng không được cạo râu..."

"Tại sao?" Lâu Thấm Du hỏi, tầm mắt tiếp tục di chuyển lên trên.

"Ta cũng không biết rõ" Đại hồ tử hoang mang lúc lắc đầu. "Bà chỉ cảnh cáo ta, trước khi thành thân không được cạo râu, để nữ nhân khỏi tranh giành xô đẩy hỗn loạn theo ngấm nhìn; sau khi thành thân thì phải hứa không được để râu, mỗi ngày phải cạo sạch sẽ, ngay cả một cọng vụn vật cũng không được chừa lại, nói là đừng có giống như cha ta, hay để sót lại vài cọng làm rát làn da mềm mại của bà, thật ra cho dù râu của ta có sót lại cũng không nhất định giống như cha ta làm rát da người khác..."

Nữ nhân tranh giành xô đẩy theo ngấm nhìn?

Hẳn?

Một nam nhân lôi thôi, bẩn thỉu, thô lỗ?

Tầm mắt Lâu Thấm Du cuối cùng dời đến đôi mắt của Đại hồ tử đang nhìn xuống nàng, nói thực ra, tìm được đôi mắt của hã thật sự không dễ dàng chút nào, bởi vì Đại hồ tử không chỉ có bộ râu xồm xoàm mà đầu tóc của hã cũng vô cùng hỗn độn, tóc tai dơ bẩn như mấy trăm năm rồi chưa chải, không búi lên cũng không buộc tóc lên, cứ để rối tung một nùi, lỏa xỏa tứ phía như cái tổ quạ.

Ít nhất cũng phải tỉa bớt tóc trên trán đi một chút chứ?

Nhưng hã cũng không tỉa, cứ để những sợi tóc dài ngắn không đồng đều phủ xuống mặt, kết quả là khuôn mặt kia của hã phân nửa là râu ria xồm xoàm, phân nửa là tóc tai vương vãi hỗn độn, cho nên trong một đồng hỗn độn đó mà tìm được đôi mắt của hã, không phải nói quá lên chứ thật sự không dễ dàng chút nào.

Nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt của hã, Lâu Thấm Du lập tức như mất hồn, sững sờ, ngẩn người ra nhìn thẳng vào đôi mắt của hã, không thể dời mắt đi được.

Đôi mắt thật đẹp!

Thâm thúy như vậy, sáng ngời như vậy, phảng phất như tinh tú lóe sáng trong đêm tối, còn có hai hàng mi rậm rạp cong vút, lại đen như mực, hơi hơi lay động, mê người không thể tưởng tượng được, mà đặc biệt nhất là, mắt của hã tỏa ra một tia sáng lóng lánh kỳ dị, nhiệt tình, ấm áp, lại khờ khạo, chân thành, ngay thẳng.

Nàng theo từng thấy đôi mắt nào "ngây thơ" như vậy!

Đôi mắt ngây thơ trong sáng của hài đồng kia lại nằm trên gương mặt của một gã buôn ngựa cao to thành thực, thật khiến Lâu Thấm Du thập phần kinh ngạc.

"Nói nghe thì đơn giản, sao bà không nghĩ thay cho ta, để râu thật là phiền..." Đại hồ tử vẫn còn đang lăm bằm oán oán giận giận. "Ăn cơm ăn canh cũng không biết làm sao tránh đám râu trên miệng mình, lúc nào cũng nhều nhão dính hạt cơm hay nước canh; đi mua ngựa cùng người ta, người ta lại tưởng ta là độc hành đạo tặc, coi ta phải chịu bao nhiêu oan ức..."

Vừa nghe Lâu Thấm Du vừa không nhịn nổi buồn cười.

Nam nhân này thật quá chân chất, có lẽ hẳn sẽ là một trượng phu tốt, cho dù không phải, cũng có thể dễ dàng "nhào nặn" hẳn thành một trượng phu tốt.

Thế là nàng kiên định hạ quyết tâm.

"Ta nguyện ý gả cho hẳn."

Lời vừa ra khỏi miệng, ngoại trừ Đại hồ tử, mọi người khắp bốn phía tất cả đều nhao nhao lên, đặc biệt là Lục Phù Dung, nhất thời sợ hãi đến cứng người.

"Người, người, người...Người đang nói cái quỷ gì vậy?" Bà không khống chế được thét lên chói tai.

"Ta muốn gả cho hẳn." Lâu Thấm Du bình tĩnh mà kiên quyết lặp lại lời nói.

"Người chịu gả cho hẳn?" Thật sự không thể kiềm giọng lại, Lục Phù Dung đành phải tiếp tục thét lên chói tai.

"Phải "

"Không thể nào, người không nói thật lòng!"

"Ta đây là thật lòng chân ý."

"Người, người, người..."

Lục Phù Dung hỗn hển thiếu chút nữa phát điên, đang muốn chửi ầm lên rằng Lâu Thấm Du không biết phân biệt phải trái, đột nhiên thắt lưng bị người khác hung hăng khê siết lại. Bà nổi giận ùng ùng tính quay qua la hét, chợt thấy Lâu Nguyệt Lan thần sắc khẩn trương liếc mình nháy mắt với bà, rồi ý tứ lia mắt xung quanh một vòng; bà theo bản năng nhìn chung quanh trái phải trước sau một vòng, lưng thẳng lên một chút, thoáng chốc tỉnh táo lại.

Tất cả mọi người chung quanh đang dùng một loại ánh mắt xem hài kịch, hứng chí bừng bừng nhìn thẳng vào bà.

"E hèm, ta là nói...nói..." Bình tĩnh, bình tĩnh, bà trăm ngàn lần không thể để mất thể diện. Khi nào không có người ngoài, bà có thể tùy tâm sở dục nổi giận la hét đến trời long đất lở, nhưng giờ phút này, dưới ánh mắt trừng trừng soi mói của quần chúng, bà tuyệt không thể để cho người khác bắt lỗi mà đem câu chuyện này ra làm đầu đề bàn tán "Người thật muốn gả cho hần, tên buôn ngựa này?"

"Phải" Lâu Thấm Du vẫn như trước đang mê mải ngắm cặp mắt xinh đẹp kia của Đại hồ tử, dứt không ra.

"VẬY...vẬY thì tốt lắm." Lục Phù Dung nghĩ một đặng nói một nẻo "Nhưng mà..." Bà khinh thường liếc mắt về phía Đại hồ tử một cái. "Hôm nay phải thành thân ngay, chỉ sợ cha mẹ của người không kịp..."

"Nưng, không bắt buộc cha mẹ hần nhất định phải đích thân tới làm chủ hôn, đây không phải do tự bản thân ngài nói hay sao?" Lâu Thấm Du nhẹ giọng hỏi.

Phải, là bà đã nói, hơn nữa còn là mới nói cách đây không lâu, nhân chứng còn sờ sờ ra đó, có muốn nuốt lời cũng không xong.

"Việc này..." Lục Phù Dung ấp úng "À, phải, phải, ta, à...nhất thời quên mất. Vậy..." Ánh mắt bà rơi lên người của Đại hồ tử. "Sính lễ cũng phải có chứ? Đường đường Lục Ánh sơn trang gả đi khuê nữ, ít nhất cũng phải có sính lễ tương đương chứ, bằng không người ta sẽ chê cười!"

Bất kỳ ai nghe được cũng hiểu, lý do này thật là gượng ép, có ai mà lúc nào cũng kè kè mang theo sính lễ bên người chứ?

Nhưng đây cũng là một lý do hợp tình hợp lý, nữ nhi nhà người ta khổ sở nuôi nấng lớn lên đâu có thể hai tay trắng không cho người khác.

Ít nhất cũng phải có chút sính lễ ?

"Nương, ngài biết rõ hãn không thể..." Lâu Thấm Du tính mở miệng kháng nghị vì Đại hồ tử.

"Ta không cần của hồi môn, nhưng sính lễ..." Đại hồ tử xoay người gỡ xuống một cái bọc vải trên yên ngựa "Lần này trước khi xuất môn, mẹ ta đã dặn, không cưới được lão bà sẽ không cho về nhà, cái này..." Hãn mở miếng vải bọc ra, cầm một chiếc hộp gỗ đưa cho Lục Phù Dung. "Đây là nường của ta giao cho ta, đưa làm sính lễ để cưới nường tử."

Thật là có người lúc nào cũng mang theo sính lễ tùy thân hay sao?!

Tất cả mọi người ai nấy đều kinh ngạc đến ngây ngốc.

"Cái này..." Lục Phù Dung đành nhận hộp gỗ mà không biết phải làm sao, chần chờ một chút rồi mở hộp ra, chỉ thoáng nhìn qua đã trợn trắng mắt. "Trời!"

Nằm bất động trong hộp gỗ là một pho tượng hỏa kỳ lân nhỏ được tinh tế điêu khắc từ một khối ngọc đỏ, rất công phu, rất sống động, ngay cả những sợi râu dài li ti nhỏ xíu cũng hết sức rõ ràng, thần thái biểu tình của con hỏa kỳ lân này đều được cẩn thận chăm chút, trong suốt hơn ngọc, mịn

màng hơn phỉ thúy, đôi mắt lại đỏ tươi phát ra hào quang chói lọi, như đang khẽ chớp mắt, phảng phất phun ra nuốt vào ngọn lửa.

Mà cặp mắt của con kỳ lân kia được cần hai viên dạ minh châu còn lớn hơn trái long nhãn, hộp gỗ vừa được mở ra, rõ ràng đang là lúc trời chiều âm đạm, nhưng trong chốc lát lại sáng trưng như ban ngày, khiến người ta hoa cả mắt tưởng chừng như không thể mở mắt ra nổi.

Cho dù của hồi môn của Lục Ánh sơn trang có là núi vàng biển bạc, chỉ sợ cũng không bằng một nửa giá trị của con Hỏa kỳ lân này, có thể nói là vô giá.

"Cái này người lấy được từ đâu?" Lục Phù Dung thất thanh kêu lên sợ hãi.

Có thể hẳn là gã buôn ngựa kiêm làm cướp đường mà đoạt được thứ này!

Bằng không hẳn chính là gã buôn ngựa kiêm làm trộm ban đêm mà lén lấy được!

Tóm lại, tuyệt đối không thể nào đường đường chính chính mà có được!

"Không phải ta vừa nói đó sao, là mẹ ta giao cho ta nha!" Nói xong, Đại hồ tử lại đem dây cương của con bạch mã kia giao thẳng vào tay cho Lâu Thấm Du. "Nè, đây là cho người, đại ca của ta nói, muốn lão bà hầu hạ ta cho tốt thì trước đó ta phải đối xử tốt với lão bà; còn nhị ca ta nói, tặng nhiều lễ vật cho nữ nhân sẽ làm nàng vui vẻ!"

Tuy giọng điệu của hắn nghe thật khôi hài, nhưng mà...

Lâu Thấm Du không khỏi nở rộ một nụ cười, xem ra không cần phải nhào nặn nam nhân thô lỗ này, hắn vốn sẽ là một trượng phu tốt.

Bởi vì hắn đã được "dạy dỗ" rất kỹ.

"Cám ơn." Không nhìn bàn tay to vô cùng dơ bẩn kia của Đại hồ tử, nàng không chút do dự tiếp lấy dây cương, kinh ngạc thở dài vuốt ve bộ lông trắng nõn trên lưng ngựa, vô cùng thích thú."Thật đẹp quá!"

Thì ra là lễ vật để cưới vợ, hèn chi hắn nói là hàng không bán.

"Con ngựa này rất có linh tính!" Đại hồ tử đặc ý nói. "Sau khi ta thuần hóa nó rồi ta cũng không có cưới qua, cho nên người chỉ cần cưới nó vài lần thì nó sẽ nhận ra người là chủ nhân của nó!"

"Ừ, con này tên là gì?"

"Bạch Yên."

"Vậy còn ngựa của người?"

"Mặc Dạ."

Thực hiển nhiên, hai con ngựa một trắng một đen này là một cặp.

Tuy rằng vì Đại hồ tử là gã buôn ngựa nên mới tặng một con ngựa cho lão bà làm lễ vật, nhưng nếu có cơ hội, hai vợ chồng có thể cùng nhau xuất môn ngao du, cưới một cặp ngựa như thế này, không phải rất lãng mạn hay sao?

Nghĩ vậy, ý cười trên môi Lâu Thấm Du không khỏi tăng thêm vài phần mong đợi.

Mà Lục Phù Dung, mắt thấy Lâu Thấm Du đã nhận lễ vật của Đại hồ tử, mơ hồ thấy cục hôn sự này kết cục đã định, nghĩ không cho bọn họ thành thân cũng không được, bà không khỏi bắt đầu kích động lên.

"Này này, các người..."

"Nường, tất cả đều đúng theo điều kiện của ngài rồi, còn muốn chờ gì nữa?" Lâu Thấm Du kiên định hỏi.

"À...chuyện này...ta..." Lục Phù Dung cứ ấp úng "ta" nửa ngày trời, không muốn đổi ý ngay tại đương trường để người ta nói ra nói vào mà mất hết mặt mũi, đành phải liều mình trao đổi ánh mắt với Lâu Nguyệt Lan, nhỏ giọng thì thầm.

Tìm lý do lưu bọn họ lại!

Người nói cái quỷ gì vậy, không lẽ để cho bọn họ thật sự thành thân?

Còn không thì làm thế nào? Cũng không thể đổi ý trước mặt đồng đạo võ lâm được?

Chuyện này...chuyện này...

Nường a! Ngài nhìn thử bộ dáng gã mãng phu này coi, tin rằng cho dù tam muội có làm lễ thành thân xong cũng sẽ không động phòng với hắn a, mà cho dù bọn họ có thật sự động phòng đi chẳng nữa, ta nghĩ Vũ Văn đại công tử cũng sẽ không để ý đâu.

Nói bậy! Nam nhân để ý điểm đó nhất, sao Vũ Văn đại công tử lại có thể không thèm để ý chứ!

Yên tâm đi, Nường! Về điểm này, ta dám vỗ ngực cam đoan. Vũ Văn đại công tử yêu thương tam muội vô cùng, hắn tuyệt sẽ không để ý đến chuyện này đâu.

Nhưng mà...

Nếu ngài thực để ý đến chuyện đó, chúng ta vẫn có thể nghĩ biện pháp khác, thí dụ như, chúng ta có thể hạ thuốc để tên kia không thể đụng đến tam muội.

Ừ, vậy cũng được.

Tóm lại, hiện tại chuyện quan trọng nhất là phải lưu lại tam muội, bằng không bị người ta mang đi rồi, có diễn có hát cái gì cũng bằng thừa. Hơn nữa, ngài cũng phải cho tam muội một chút thời gian...

Thời gian để làm gì?

Ta nghĩ tam muội tự tin quá mức, tưởng bản thân mình sẽ nhẫn nhục chịu đựng được tất cả. Cho nên ngài cứ cho nàng thời gian để tự mình nàng thể nghiệm qua, sau đó nàng mới rõ được bản thân mình không thể dễ dàng sống chung với một trượng phu không tương xứng không phù hợp như vậy, lại càng không thể trải qua những tháng ngày chịu khổ chịu cực a!

Ừ, nói nghe cũng được.

Cho nên, mau tìm lý do lưu bọn họ lại đi!

Lý do gì đây?

Tùy tiện lựa đại một cái lý do đi a!

... ..

"À, ta...ta đã quên ta còn có một điều kiện nữa..." Muốn lý do thì có lý do ngay đây!

Đã biết nương sẽ không dễ dàng buông tha nàng mà.

Lâu Thấm Du cũng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào. "Điều kiện gì?"

"Tuy nói nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, ta cũng không bắt người phải kén rể ở lại trong sơn trang, nhưng..." Lục Phù Dung cứng nhắc nhếch môi lên bày ra một nụ cười bất đắc dĩ, tỏ vẻ bà cũng không biết phải

làm sao. "Dù sao ta chỉ có bốn nữ nhi, nên ta nghĩ ta có quyền đưa ra yêu cầu, sau khi các người thành thân, hẳn không thể lập tức mang người đi, phải tạm ở lại Lục Ánh sơn trang. Nếu Lục Ánh sơn trang có chuyện gì phiền toái, hẳn có thể giúp một tay, hoàn thành nghĩa vụ làm con rể của hẳn..."

Quả nhiên là một lý do gượng ép mơ hồ tùy tiện nêu ra, người giang hồ gặp chuyện gì phiền toái, một gã buôn ngựa tầm thường thì có năng lực gì mà giúp đỡ?

Nhưng yêu cầu này cũng không thể cho là quá, dù sao Lục Ánh sơn trang cũng đa số đều là nữ nhân.

Nhà của nam nhân, nhi tử cưới vợ là lưu khuê nữ con nhà người ta lại cả đời; nhà của nữ nhân, nữ nhi lập gia đình, lưu con rể lại một thời gian, chắc cũng không có gì là quá đáng chứ.

"Ở tạm?" Lâu Thấm Du nhăn đôi mày lá liễu."trong bao lâu?"

"Cái này..." Lục Phù Dung chần chờ một chút. "Ở đến khi nào tử tử và muội muội người đều gả hết ra ngoài đã! Ta nghĩ, yêu cầu này chắc cũng không phải là quá đáng chứ?"

Theo lý mà nói thì đúng thực là không phải quá đáng, cho nên Lâu Thấm Du cũng không biết phải mở miệng phản đối như thế nào.

Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, yêu cầu này không chỉ đơn giản như vậy, nếu mọi việc "thuận lợi" theo kế hoạch của bà, Đại hồ tử vì phản đối điều kiện này sẽ rút lui khỏi cuộc hôn nhân này, còn không, cho dù Đại hồ tử có đồng ý, loại điều kiện không nêu rõ kỳ hạn như thế này có thể sẽ cột bọn họ vào Lục Ánh sơn trang nhiều năm, trong những năm đó có thể sẽ phát sinh ra bất cứ chuyện gì.

Thí dụ như người nào đó cố tình sắp đặt một cái bẫy loại "bất hạnh".

Sau đó, không phải nàng bị hưu thì phu thê nàng cũng bị bắt buộc chia lìa, cuối cùng nàng vẫn phải theo an bài của Lục Phù Dung, tái giá gả cho Vũ Văn Tĩnh Nhân.

Nhưng cho dù trong lòng nàng hiểu rõ cũng không biết phải làm sao?

Không, nàng không thể làm gì cả, chỉ có thể thờ dài ai oán, bất đắc dĩ chăm chú nhìn Đại hồ tử, nghĩ rằng không phải hãn đồng ý thì cũng sẽ phản đối...

"Nàng ta?" Lại một lần nữa, Đại hồ tử vô lễ dùng đầu một ngón tay khinh thường chỉ vào Lâu Tuyết Du, ngữ khí khinh miệt. "Cái loại nha đầu tùy hứng bá đạo điêu ngoa như nàng ta, ta nghĩ cả đời cũng gả không được, vậy bắt chúng ta phải ở lại đây chờ cả đời hay sao?"

Không đồng ý cũng không phản đối, mà hãn kháng nghị lại.

Nhưng hãn kháng nghị cũng có lý, nếu có người cả đời đều gả không được, chẳng lẽ bắt hãn ở lại trong trang chờ cả đời hay sao?

"Người..."

Đôi mắt đẹp của Lâu Tuyết Du giận dữ trừng lên, đang muốn chửi hãn đến trời sụp đất nứt mới thôi, ai ngờ vừa mới phun ra vài chữ, miệng nàng đã bị Lâu Nguyệt Lan bịt lại. Lục Phù Dung còn trừng trừng liếc liếc cảnh cáo nàng, sau khi xác định nàng đã bị khống chế mới thản nhiên quay lại đối mặt với Đại hồ tử, trên mặt nở nụ cười tươi rói đầy tự tin, gục gặc đầu nói "Người nói có lý, ta cũng như người đã suy nghĩ đến chuyện này rồi".

"Ta nghĩ, Tuyết Du là muội muội, sau hai năm gả nàng đi cũng là chuyện bình thường phải không?"

Cái gì gọi là "sau hai năm", đây thực sự là một thói quen dùng từ mập mờ không rõ ràng, sau hai năm ai biết là mấy năm mới gả được, cũng giống như nói "sau vài năm", có thể là một năm, hai năm, cũng có thể là ba năm, bốn năm, thậm chí là năm năm, sáu năm, tóm lại, loại từ ngữ này không thể dựa theo chữ nghĩa bình thường mà định nghĩa chính xác được.

Nhưng mà, bà luôn có thói quen dùng từ luôn luôn mập mờ không rõ ràng, không thể dựa trên chữ nghĩa mà phân biệt được như vậy.

"Hai năm?" Đại hồ tử suy nghĩ một chút. "Được, vậy thì hai năm, sau hai năm, cho dù muội muội của nàng không gả đi được cũng sẽ không được cản trở chuyện của bọn ta!"

Cái gì? Hai năm? Ai nói hai năm.

Chính bà nói chứ ai!

Lục Phù Dung ngẩn ngơ. "Khoan đã, khoan đã, không phải ta nói hai năm, ta là nói..."

"Còn nàng kia..." Không để cho bà có cơ hội sửa lại lời nói, cánh tay của Đại hồ tử chuyển động, cứ thế lại chỉ vào Lâu Nguyệt Sương. "Theo ta được biết, trưởng nữ của Lục Ánh sơn trang không gả đi, nàng ta không phải là muốn kén rể hay sao?"

Đáng giận, hắn cũng không phải người trong giang hồ, sao hắn biết?

"À...Phải."

"Vậy cho dù ta đây đợi đến chết cũng không đợi được đến ngày nàng ta gả đi ra ngoài chứ?"

Đáng giận, đáng giận!

"Vậy không tính đến nàng nữa, được chưa?" Lục Phù Dung nghiêng rặng nghiêng lợi nói.

"Vậy được." Đại hồ tử thu tay lại, rồi chuyển hướng "Còn nàng này..." gục gặc đầu, hăn chăm chú đánh giá Lâu Nguyệt Lan. "Ừm, bộ dạng cũng không tệ, đáng tiếc tự cao tự đại lại vô cùng ngạo mạn, ánh mắt giả dối, làm người ta thập phần chán ghét, loại nữ nhân này chỉ sợ cũng chẳng có mấy ai chịu cưới..."

Cái này thật sự quá đáng à nha!

"Vậy người có thể từ chối hôn sự này a!" Lục Phù Dung rớt cuộc nhin không nổi phải lên tiếng.

Ý của bà là hy vọng hăn có thể "biết khó mà lui", hăn cố tình không rơi vào bẫy của bà, còn đúng lý hợp tình cãi lại, đáng hận nhất là từng câu từng chữ từng lý do hăn đưa ra không ai có thể nói hăn sai, trừ phi bà muốn chơi xấu hăn, nhưng cho dù có muốn thật sự chơi xấu hăn bà cũng không thể ở giờ này khắc này nơi này để mọi người chứng kiến và cười vào mặt bà.

Bất đắc dĩ, bà đành phải một lần nữa "nhường nhịn", nhưng đối phương lại thừa cơ mà "ức hiếp" tiếp, khiến bà không thể nhịn được nữa, quyết định không nhịn nữa.

Cùng lắm thì dờn lại, chờ người kế tiếp xuất hiện ở khúc quanh kia.

Cũng không ngờ, bà nổi giận, Đại hồ tử lại càng nổi giận hơn so với bà, vừa nghe bà nói, hăn lập tức bắt đầu thối râu trợn trừng cặp mắt lên.

"Sao có thể như vậy, rõ ràng là chính miệng người cầu hôn với ta, ta đã đồng ý rồi, xem đi, ngay cả sính lễ người cũng đã nhận không phải sao?" Hăn tức giận hất cằm chỉ chỉ vào hộp gỗ trên tay Lục Phù Dung, đó, chứng

cớ ngay tại đó. "Nói cách khác, hôn sự đã định, nếu hôn sự đã định, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, ai cũng không thể đổi ý!"

"Nhưng còn điều kiện của ta, người không..."

"Người, điều kiện này của người rõ ràng là mới đề xuất ra sau khi hôn sự đã định, dù gì thì người cũng muốn đổi ý, tìm một lý do nào đó bức ta từ hôn?"

Thì ra là thế!

Nhất thời vô số ánh mắt bừng tỉnh đại ngộ khắp bốn phía tập trung trên mặt của Lục Phù Dung, sau đó những ánh mắt này lại chuyển thành trào phúng, Lục Phù Dung thấy tình thế không ổn, cuống quít lên tiếng phủ nhận.

"Không phải như vậy, không phải như vậy, vậy người nói đi! Cuối cùng người muốn như thế nào?"

"Cho ta một cái kỳ hạn."

"...năm năm."

"Muội muội đã gả ra ngoài, tỷ tỷ còn phải chờ năm năm mới được gả ra ngoài sao? Ta nghĩ chắc chắn sẽ gả không được, sau năm năm bọn ta đã già hết rồi, còn ai muốn a? Rõ ràng..."

"Được, được, được, vậy giống Tuyết Du đi, hai năm được rồi chứ?"

"Ừ, vậy cũng không tệ lắm."

Nghe thế, Lâu Thấm Du từ đầu đến cuối vẫn im lặng không nói gì suýt nữa phì cười thành tiếng.

Thì ra vị hôn phu tương lai này của nàng nhìn lồi thối lõc thốc nhưng lại thật quá thông minh! Chẳng qua tính tình hằn chất phác mà thôi.

"Ta tên là Lâu Thấm Du, xin hỏi tôn tính đại danh của vị công tử này?"

"Phó Thanh Dương, sau khi thành thân, người tùy tiện gọi ta cái gì cũng được, a miêu a cầu gì đó đều được hết!" Đại hồ tử sáng khoái nói. "Nhưng chỉ có điều đừng bắt chước đại tẩu ta kêu đại ca của ta là Tiểu ca, ta sẽ học máu; cũng đừng bắt chước nhị tẩu của ta gọi nhị ca ta là tướng công, ta sẽ té xỉu; càng đừng bắt chước muội muội của ta gọi muội phu ta là phu quân, ta sẽ sớm lăn đùng ra đi đời nhà ma, vậy thì người phải làm quả phụ a!"

Cuối cùng Lâu Thấm Du nhịn không được bật cười thành tiếng.

"Vậy Phó công tử, trước khi báai đường có thể phiên người một chuyện được không?"

"Chuyện gì?"

"Mời người trước hãy đi tắm rửa qua một chút, thay ra trang phục của tân lang, có được không?"

Sau nửa canh giờ, một khắc trước khi trời tối, Lâu Thấm Du cùng Đại hồ tử Phó Thanh Dương đã tắm rửa sạch sẽ rồi cuộc cũng báai đường, thành thân.

Cuối cùng tân nương tử cũng gả ra ngoài!

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Không thể để râu chạm vào tân nương tử!

Mấy lần run rẩy giơ lên bỏ xuống cái que gạt tấm khăn voan hồng trên đầu tân nương tử, Phó Thanh Dương cuống quýt lui từng bước về phía sau, bỏ lại cây que trên bàn, kinh hồn táng đờm nuốt nước miếng trong yết hầu, lau đi mồ hôi lạnh toát ra đầy đầu.

Suýt chút nữa quên mất lời lão nương đã dặn!

Nếu quên chắc hậu quả tuyệt không thể gánh nổi a, bị rút gân lột da vẫn là trừng phạt nhẹ nhất rồi, hơn phân nửa là sẽ bị lột hết quần áo kéo đi từ đầu thôn tới cuối thôn, hoặc là đem chim đi dạo nơi vắng vẻ tĩnh mịch, lúc trước thì còn không sao, nhưng giờ hắn đã trưởng thành rồi a...

Nghĩ đến đây tay hắn run rẩy kịch liệt, xoay người bỏ chạy.

"Ta đi cạo râu trước rồi sẽ gạt khăn voan đỏ!"

Hạ khăn voan đỏ thắm xuống, Lâu Thấm Du kinh ngạc nghe tiếng bước chân hốt ha hốt hoảng nhanh chóng chạy về phía cái bồn nước ở phòng ngoài, sau đó là tiếng nước xối ào ào, còn có tiếng người nào đó đang giải thích.

"Mẹ ta đã ngàn lần vạn dặn, không cạo râu không được chạm vào tân nương tử."

"Chàng..." Nàng cười nhún nhai. "thực rất hay nghe lời của bà bà?"

"Mẹ ta thực hung dữ, ta tất nhiên sợ rồi!"

Một đại nam nhân sức vóc như trâu như ngựa, không nói tránh đi là hăn hiếu thuận, mà lại thành thật thừa nhận là bởi vì mẹ hăn thực hung dữ nên hăn sợ mà phải nghe lời.

Vị hôn phu của nàng thật sự rất chân chất, rất thú vị.

Một hồi lâu sau, cuối cùng tiếng bước chân lại nhẹ nhàng đi về hướng nàng, sau đó khăn voan của nàng bị xốc lên, mũ phượng nặng trĩu cũng được gỡ xuống, theo bản năng, nàng giương mắt ngược lên nhìn vị tân lang, tò mò muốn thấy chân diện mục bị che dấu dưới mớ râu ria xồm xoàm kia của hăn.

Vì sao bà bà ra mệnh lệnh cho hăn trước khi thành thân không được cạo râu?

Ngay sau đó khi tầm mắt của nàng vừa chạm đến gương mặt được cạo râu nhẵn nhụi bóng loáng sạch sẽ kia, không tự chủ được rít vào một hơi, đôi mắt tròn tròn sáng quắc, ngây người ra nhìn.

Không thể nào, trên đời này thực sự có một nam nhân đẹp như thế hay sao?

Nếu thế gian này thực sự có cái gọi là "mỹ nam tử trong mỹ nam tử", vậy nam nhân trước mắt nàng có thể nói là hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu này. Hăn tuần mỹ đến không thể tưởng tượng nổi, không nghi ngờ gì nữa hăn có thể làm cho nữ nhân trong thiên hạ thần hồn điên đảo, đánh mất tâm trí, phản bội cha mẹ, bán đứng tỷ muội, thậm chí sẽ khiến người ta hoài nghi rằng đây có phải là phạm nhân hay không.

May mắn, đây là một loại tuần mỹ tinh khiết dương cương, nếu không thực khiến người ta tưởng hăn là mỹ nữ.

Cũng khó trách, võ lâm đệ nhất mỹ nữ Lâu Nguyệt Lan, trong miệng hãnh lại là "bộ dạng cũng không tệ lắm" mà thôi, nếu đem ra so sánh, chỉ sợ Lâu Nguyệt Lan vẫn còn kém hãnh vài phân!

Lúc này nàng mới hiểu vì sao bà bà mệnh lệnh hãnh phải để râu.

"Nhìn ta chăm chăm làm gì?" Phó Thanh Dương sờ sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi.

"Ta nghĩ..." há miệng ra rồi lại ngậm miệng lại, thanh âm của Lâu Thấm Du có chút khàn khàn. "hay là chàng cứ để râu như xưa đi!"

Để mỗi lần hãnh xuất môn trở về, khỏi phải thấy cảnh một bầy cô hồn đã quỷ thất hồn lạc phách lẻo đẻo đi theo sau hãnh.

"Không được đâu!" Phó Thanh Dương xoay người lại rót rượu, hai tay bưng lên một ly, rồi lại xoay người bưng một ly khác cho nàng. "Mẹ ta nói, sau khi thành thân phải hứa không được để râu nữa, ngay cả một cọng cũng không được để sót!" Ý chỉ của lão nương, hãnh cũng không dám không tuân. "Đây, rượu giao bôi, uống đi!"

Nhìn ly rượu giao bôi trong tay, Lâu Thấm Du bất giác cười khổ.

Việc này thật sự cũng không đúng ước nguyện của nàng, nàng mong chờ là một trượng phu bình thường, một cuộc sống bình thường, nhưng vị phu quân này của nàng, tuy chỉ là một anh chàng buôn ngựa bình thường, lại thập phần tuấn mỹ một cách thái quá, nàng cũng không biết có một vị phu quân tuấn mỹ như thế, cuộc sống còn có thể bình thường hay không.

Giờ bọn họ đã bái đường thành thân rồi, nàng có thể làm được gì chứ?

Bất đắc dĩ nhẹ nhàng thở dài một hơi, nàng từ từ uống rượu giao bôi xuống. Quên đi, cũng là nàng đã chọn hãnh, nàng vốn không có quyền oán giận, chỉ có thể hết sức thích ứng với hãnh.

Mặc kệ hẳn là mỹ nam tử hay là quái vật, hẳn đều đã là trượng phu của nàng.

Thế là nàng quyết tâm đem hết mọi lý trí kiên định, ý chí kiên cường của mình ra, dứt khoát kiên quyết dời ánh mắt trở lại trên mặt Phó Thanh Dương, sau đó cố gắng kềm chế không để cho tâm thần của mình bay lên chín tầng mây nữa.

Thật hy vọng có thể sớm quen đi vẻ tuấn mỹ của hẳn.

"Nàng không đói bụng sao? Còn không mau lại đây ăn chút!" Phó Thanh Dương sớm đã bắt đầu ngồi vào bàn ăn như sói nuốt như hổ, nhưng cũng không quên săn sóc lão bà mới cưới.

Nhìn hẳn là đã no rồi, đâu còn nghe đói nữa!

"Ta...không đói bụng."

"Ta thì đói muốn chết!" Phó Thanh Dương thức ăn đầy miệng, lời nói hàm hàm hồ hồ, không rõ đâu là mồm đâu là miệng. "Mười ngày nay ta chạy như ma rượt, ngay cả bánh bao cũng đều là ngồi trên lưng ngựa mà cắn."

Hèn chi hẳn lại lôi thôi như vậy.

"Thật ra chàng có thể trễ một hay hai ngày cũng không sao, tiểu muội nàng cũng sẽ không..."

"Như vậy không được!" Phó Thanh Dương quả quyết phủ định. "Đại bá nói, không được thất tín với bất cứ ai, nếu đã hứa hẹn chuyện gì đó với người ta, bằng bất cứ giá nào chúng ta cũng phải làm cho bằng được, nếu không thì đừng có hứa hẹn với người ta; Lục thúc cũng nói qua, đã答应 chuyện gì, cho dù phải trả bằng tính mệnh mình cũng trăm lần triệu lần không thể trái lời..."

"Nói vậy cũng phải." Lâu Thấm Du lẩm bẩm nói, ánh mắt lưu luyến nhìn từng đường nét duyên dáng trên gương mặt kia của hân, bất tri bất giác lại bắt đầu đắm ra kinh hoàng.

"Cho nên, nếu ta đã hứa là ngày hôm nay nhất định sẽ giao hàng, cho dù mất mạng ta thế nào cũng phải giao hàng cho bằng được!"

"Ừ."

"Mặc dù là lúc đầu có xảy ra một chút chuyện ngoài dự liệu, nên ta mới thiếu chút nữa không đến kịp..."

"Ừ."

"Nhưng đây vẫn là trách nhiệm của chính bản thân mình..."

"Ừ."

"Tóm lại, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!"

"Ừ."

"..."

Cuối cùng nghe ra hình như lão bà của mình chỉ trả lời cho có lệ, Phó Thanh Dương hồ nghi nghiêng mặt nhìn lại, bắt gặp lão bà lại đang ngăm nhìn hân chăm chăm không hề chớp mắt, hàng lông mày phong nhã của hân nhăn lại.

"Lại nhìn ta chăm chăm làm chi?"

Xem ra, vị phu quân này của nàng dường như tuyệt không biết dung mạo chính mình hấp dẫn người khác như thế nào.

Khẽ thở dài, Lâu Thấm Du lại cố gắng dời tầm mắt đi chỗ khác, nàng tự nhận bản thân mình cũng không phải một nữ nhân hay chú trọng vẻ ngoài, nhưng một khi đối mặt với vị phu quân này, nàng mới bắt đầu phát hiện ra rằng mình cũng thực là tục tũn, đối mặt với nam nhân tuấn mỹ cũng sẽ nhìn đến thất thần.

Nói đi rồi cũng phải nói lại, cái này cũng không thể hoàn toàn trách nàng a, vị phu quân này của nàng thật sự tuấn mỹ một cách quá hoang đường!

Nghĩ vậy, nàng quyết định thỉnh phu quân giúp nàng một chuyện nhỏ, để nàng tránh không cần thận bị thất thố trước mặt người khác, thế là nàng nhẹ giọng kêu "Quan nhân..."

Phụt!

Một ngụm canh hạt sen đều bị phun ra ngoài, "Nàng, nàng, nàng..." vừa ho sặc sụa Phó Thanh Dương vừa thất thanh khiển trách. "Nàng gọi ta là cái gì?" Nghe lầm, hẳn nhất định đã nghe lầm!

"Quan nhân a!" Lâu Thấm Du trả lời, kinh ngạc phát hiện sắc mặt phu quân của nàng có chút tái xanh, buồn bực không hiểu nàng kêu sai chỗ nào. "Thì chàng nói không được gọi chàng là phu quân, tướng công, cũng không cho kêu ca, ta đành phải kêu chàng là quan nhân, có chỗ nào không đúng sao?"

Trời đất bao la đều không đúng!

Vừa nghe nàng liên tục gọi vài tiếng xưng hô làm người ta nổi da gà, Phó Thanh Dương không khỏi liên tục rung mình, nàng gọi đến đâu hẳn rung mình đến đó.

"Đừng, đừng gọi ta như vậy!" Hắn vừa ra lệnh vừa năn nỉ nói.

"Vậy thì..." Lâu Thấm Du nghĩ nghĩ. "Phó lang?"

Phù phù!

Phó Thanh Dương hoảng sợ ngã ngồi trên mặt đất, mặt tái mét lại. "Nàng không thể kêu kiểu khác hay sao?" Nữ nhân này thật là...tại sao cứ nhất định phải dùng loại danh từ khủng bố này để gọi hắn chứ?

Lâu Thấm Du lại hạ giọng một chút. "Lão gia?"

Phó Thanh Dương rên rỉ, "Ta đã cạo hết râu rồi còn già như vậy sao?" Bàn tay to của hắn rờ tới rờ lui trên cằm của mình, hoài nghi không biết mình đã cạo sạch sẽ hay chưa?

Già hay không già đâu phải căn cứ trên bộ râu mà quyết định.

Lâu Thấm Du mím môi nở nụ cười. "Vậy thì kêu chàng làm sao?"

"Tên!" Phó Thanh Dương hung hăng nói thật lớn, hung hăng đứng phắt dậy. "Kêu tên của ta là được rồi, kêu cả tên lẫn họ cũng được, nhưng đừng có gọi ta theo cái kiểu mẹ gọi con là được rồi!"

Chỉ trong chốc lát, vẻ tươi cười của Lâu Thấm Du đã biến mất, sắc mặt cũng thay đổi hẳn đi.

"Tuyệt không!" Nàng kiên quyết cự tuyệt một cách lạ thường.

Đang định buông mông ngồi xuống ghế, vì hai chữ trầm trọng mang theo chút bi thương phần nộ đau đớn kia của nàng, hắn kinh ngạc ngừng lại, lại tiếp tục ngồi xuống, Phó Thanh Dương hồ nghi nhìn nàng chăm chú.

"Tại sao?"

Hắn vừa lên tiếng hỏi, Lâu Thấm Du lập tức nhận thấy bản thân mình đã phản ứng hơi quá, nhất thời có chút thất thố, không biết phải giải thích

như thế nào mới được, căn môi dưới chần chờ một lát sau, nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, khôi phục lại vẻ mặt như bình thường, ngược đôi mắt sáng như thu thủy lên, thẳng thắn thành khẩn đối mặt với phu quân của mình.

"Bởi vì..."

Không giấu diếm chút nào, nàng đem chuyện cũ bi thương đã từng kể qua cho Vũ Văn Tĩnh Nhân nghe, từng chuyện từng chuyện kể hết cho phu quân của nàng.

Để tránh lặp lại vết xe đổ của phụ thân, làm một đôi phu thê bất đồng như cha mẹ của nàng, nàng nhất định làm một thê tử không giống nương, những chuyện không nên không phải mà nương đã làm, nàng tuyệt đối sẽ không làm; những chuyện nương nên làm, phải làm, nàng sẽ dốc hết toàn lực ra làm.

Năm đó, cho dù cha mở miệng hỏi, nương cũng không giải thích với cha bất cứ chuyện gì, bởi vì nương không tin cha.

Cho nên, nàng phải làm một thê tử tuyệt không giấu diếm trượng phu một chút gì, dù sao cũng sẽ ở chung với nhau cả đời, ít nhất cũng phải tin tưởng, thẳng thắn, thành khẩn với nhau, nếu không giữa phu thê sao có thể nảy sinh tình cảm?

Tuy hẳn không nhất thiết là hiểu hết những lời nàng nói.

"...Nương luôn mang cả tên lẫn họ phụ thân ra gọi không có chút thân tình nào, chỉ có sự khinh bỉ và khinh miệt của nương đối với cha, tuy cha là trượng phu do chính bản thân nương lựa chọn, nhưng nương khinh thường nam nhân, cũng không tin nam nhân, cho dù là trượng phu của mình, ta...không muốn giống như nương..."

Dĩ vãng như vậy, mỗi lần nhắc tới chuyện của cha mình, nàng luôn không kèm chế nổi tâm tình đau thương, mỗi câu mỗi chữ đều gắn từng

tiếng như nổi đau vĩnh viễn khắc trong lòng.

Cả đời nàng đều không thể quên được, gương mặt tràn ngập bi thương u sầu uất ức kia của phụ thân.

Phó Thanh Dương lẳng lẳng, chăm chú lắng nghe, mãi cho đến khi nàng nói xong, đôi mắt hắn vẫn hoang mang như cũ, mặc dù nói cho cùng nàng ra vẻ rất bi thảm, nước mắt nước mũi thiếu điều suýt chút nữa rơi cả ra, nhưng hắn nghe xong nửa ngày cũng không hiểu vì sao nàng cự tuyệt gọi thẳng tên của hắn?

Vậy thì tên người ta đặt ra để làm gì, không phải để kêu hay sao?

Hắn cũng mặc kệ là khinh bỉ hay là khinh miệt, là phần nô hay là vui vẻ, gọi tên người khác chẳng qua là để người ta biết có người đang gọi hắn mà thôi, nghĩ nhiều như vậy để làm chi?

Thật là, nữ nhân đúng là nữ nhân, thích tính toán chi li!

Thôi quên đi, hắn là nam nhân khoan hồng độ lượng, lão nương nói trách nhiệm của trượng phu là phải dễ dàng tha thứ cho thê tử, nàng muốn kêu thế nào thì mặc nàng kêu thế nấy đi!

Thế là, hắn lại quay đầu đi tiếp tục ăn. "Tùy nàng muốn kêu gì cũng được, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ quen đi!"

Nghe vậy, hốc mắt Lâu Thấm Du nhất thời lặng lẽ ươn ướt lệ.

Nàng nhìn ra được, vị phu quân này tuyệt không hiểu những gì nàng nói, thậm chí hắn cũng không cho là đúng, nhưng hắn nghe được trong giọng nói của nàng hàm chứa đau xót, cho nên hắn nhượng bộ.

Nam nhân này có lẽ không thể cùng nàng thổ lộ tâm sự, ý hợp tâm đầu, nhưng hắn là một nam nhân rất biết nhường nhịn.

"Thanh ca."

Thân ca?

Thịt nơi hai gò má của Phó Thanh Dương vắn vẹo nghiêm trọng. "Hả?" Lão cha chết tiệt, tại sao lại đặt cho hắn cái tên này!

"Chàng có thể giúp ta một việc này được không?"

"Việc gì?"

"Sau này, nếu ta lại chăm chăm ngắm nhìn chàng, vậy xin Thanh ca lập tức nhắc nhở ta một chút."

"Sao?" Phó Thanh Dương giật mình, nửa người như muốn đổ sang một bên, nghi ngờ suy nghĩ một hồi rồi bưng tỉnh đại ngộ, "Ta hiểu rồi, nữ nhân ngắm nhìn nam nhân thật không ra thể thống gì, nhưng..." lại hoang mang trừng mắt nhìn. "Ta là phu quân của nàng, lão bà ngắm phu quân là chuyện thiên kinh địa nghĩa, việc này đâu có gì không hợp với thể thống đâu?"

Lâu Thấm Du thở dài một hơi. "Cho dù là vậy, thê tử luôn chăm chăm ngắm nhìn phu quân cũng không được tốt lắm đâu?"

Nàng ngắm nhìn hắn, hắn cũng đâu có mất đi miếng thịt nào, có gì là không tốt?

Phó Thanh Dương vẫn vô cùng hoang mang. "Tại sao?"

"Cái này...ta..." Lâu Thấm Du bắt đầu cảm thấy có chút dờ khóc dờ cười. "À, luôn luôn chăm chăm ngắm nhìn phu quân, cái đó...vậy..."

Phó Thanh Dương nhẫn nại chăm chú nhìn nàng, kiên nhẫn chờ câu trả lời của nàng, mà nàng lại cứ "vậy" cả buổi, "vậy" không ra được nửa câu tiếp theo, rốt cuộc là "vậy" cái gì? Hắn đành phải nhẫn mày lại, tự suy

ngiht, hơn nửa khắ đồng hồ, hắ mắh liệt đắ tay lên đùi một cái chắ, cuối cùng cũng đắ nghĩ thông suốt.

"Ta biết rồi, luôn ngắ nghĩa ta mà không làm việc khác đượ, có phải không!"

"....." không biết nói gì.

"Nhưng ta vẫn không rõ, tại sao nàng cứ ngắ nhìn ta mãi?"

"....." hoàn toàn không biết nói gì.

Trướ đây, trong toàn bộ người ở Lục Ánh sơn trang, Lâu Thắ Du dắ nói mình là người đầu tiên rời giường, bởi vì nàng thích dậy sớm, thích xem ánh rắg đông nhen nhúm nơi đường chân trời, đó là cảnh đẹp nhất mà nàng đắ từng ngắ.

Nhưng ngày đầu tiên sau khi thành thân, nàng mới hiểu đượ, nàng thức dậy còn chưa đủ sớm.

"Dậy đi nữ nhắ, trời đắ sáng quắ rồi mà nàng còn chưa chịu dậy nữa!"

Lâu Thắ Du cả kinh tỉnh dậy, từ sau khi trưởng thành đây là lần đầu tiên nàng bị người khác đánh thức dậy vào lúc sáng sớm, nàng thật kinh hãi, tập trung nhìn lại, thì ra là vị tân phu quân của mình đang ngồi bên giường, vẻ mặt không kiên nhẫn lay nàng dậy.

"Thanh... . Thanh ắ?"

"Có kêu thân ắ cũng vô dụng thôi, chừng nửa canh giờ nữa là đắ tới giờ mẹo rồi, nàng tính nhắ hạ ở mãi trên giường ắ?"

Giờ mẹo?!

"Nhưng mà chưa đến giờ mẹo đã phải rời giường..." Nàng giật mình mở to mắt. "Có hơi bị sớm quá hay không?"

"Sớm?" Phó Thanh Dương hừ hừ. "Đại ca của ta chưa đến giờ dần đã dậy rồi, đại tẩu của ta còn phải thức dậy sớm hơn so với hân, mà tẩu ấy cũng không có nửa câu oán hận qua!"

Giờ dần?!

"Nhưng..." Lâu Thấm Du cuống quýt ngồi dậy, lại phát hiện hai mắt của phu quân đang chăm chú nhìn bộ ngực của nàng không hề chuyển mắt, nàng hoang mang cúi đầu xem, kinh hãi la lên một tiếng rồi lại quay đầu lại trốn trong chăn, hai gò má ngượng ngùng đỏ bừng.

Trắng như tuyết, nõn nà như bạch ngọc, cảnh xuân hơ hớ lộ ra, hèn chi người nào đó xem đến nổi nước miếng cũng chảy ra.

"Trốn cái gì mà trốn!" Lau nước miếng đi, Phó Thanh Dương bất mãn cứng rắn ngăn lại. "Chúng ta đã viên phòng rồi, có gì phải e lệ nữa?" Thật đáng giận, chỉ nhìn một chút thôi, thật là, thân thể nữ nhân không cho trượng phu xem thì cho ai xem? "Mau lên, xuống giường đi nữ nhân. Không phải trách nhiệm của thê tử là hầu hạ phu quân rửa mặt chải đầu thay quần áo hay sao?"

Cho dù tính tình Lâu Thấm Du xưa nay quen lạnh nhạt, lãnh đạm nhưng lúc này cũng không dám và không thể ung dung đứng dậy được.

Dưới cặp mắt sáng quắc của phu quân, nàng mặt đỏ tai hồng như tôm luộc, bắt buộc phải lăn xuống giường, bất chấp vừa mới trải qua lần đầu tiên đau đớn tối hôm qua, luống cuống tay chân lục tìm áo ngắn áo dài, áo trong áo ngoài mà đêm qua đã bị phu quân ném xuống gầm giường, sau một hồi lung tung mặc vào mới hơi trấn định tinh thần lại một chút.

Không sao, không sao, như lời của phu quân đã nói, hẳn là trượng phu, nàng là thê tử, không có cái gì phải e lệ.

Sau khi đã bình tĩnh lại, nàng liền lấy lại sắc mặt bình thường, xoay người đối mặt với phu quân, chuẩn bị làm tròn trách nhiệm của thê tử, hầu hạ rửa mặt chải đầu thay quần áo.

Ai ngờ ngay sau đó, khuôn mặt vốn phải mất một lúc mới bình tĩnh như thường của nàng lại đỏ bừng lên như bị lửa thiêu.

Phó Thanh Dương toàn thân không mặc gì, đứng tồng ngồng khoe cây cột chống trời ra, hai tay chống lên hông, vẻ mặt không kiên nhẫn chờ nàng đến hầu hạ mặc quần áo.

Dùng sức giữ chặt hai cái chân suýt chút nữa bỏ chạy mất, hít sâu vào mấy hơi, Lâu Thấm Du cố gắng ổn định lại tiếng tim đang đập cuồn cuộn, sau đó ra vẻ như không để ý đến bên cạnh thân thể cao lớn trần truồng của phu quân, dùng thái độ thản nhiên như thường hầu hạ mặc vào từng cái quần từng cái áo. Tuy cố ra vẻ không có gì nhưng toàn thân nàng đều đỏ bừng, hơi thở khó nhọc.

"Thanh ca, không biết đại ca làm nghề gì?" Vì để tự phân tán sự chú ý của mình, nàng thuận miệng hỏi.

"Làm ruộng."

Há hốc mồm.

"Thanh ca, nông dân có thói quen làm việc vào sáng sớm, nhưng những gia đình bình thường không có như vậy a!"

"Gia đình bình thường?"

Hầu hạ Phó Thanh Dương ăn mặc ổn thỏa xong, Lâu Thấm Du mời hần ngồi xuống, bắt đầu vừa cẩn thận chải từng sợi tóc của hần vừa trả lời hần, tuy hần đã gội đầu sạch sẽ nhưng đầu tóc hỗn độn như một đồng cỏ dại.

"Từ trước đến nay Lâu gia luôn luôn đợi qua khỏi giờ mẹo mới ăn sáng."

Qua khỏi giờ mẹo?

Thật đúng là lười!

Phó Thanh Dương nhú nhú mày, lên cao giọng. "Được rồi! Nhập gia tùy tục, qua giờ mẹo thì qua giờ mẹo, vậy để ta đến chuồng ngựa xem qua Bạch Yên và Mặc Dạ trước, nàng nhớ đem quần áo bẩn trong bọc hành lý của ta ra giặt đó."

"Dạ, ta đã nhớ kỹ."

Thật vất vả lắm cuối cùng nàng mới tháo được những sợi tóc so le không đồng đều rối hỗn độn của Phó Thanh Dương, cẩn thận chải chuốt cho suông lại. Sau đó Lâu Thấm Du lui ra phía sau vài bước, nhăn trán lại suy nghĩ một lát, quyết định lấy dây cột tóc hần lên là được rồi, theo tính chất công việc của hần, nếu búi tóc lên cũng sẽ không duy trì được bao lâu.

Tiền phu quân xuất môn xong, Lâu Thấm Du mới bắt đầu sửa soạn cho chính mình, rồi dọn dẹp lại phòng.

Sau đó, nàng một tay cầm nến, một tay cầm cái giỏ đựng quần áo để giặt, lầm lũi bước đi trong bóng đêm ra cái giếng sau phòng bếp, thuần thục kéo nước giếng lên giặt đồ.

Lúc này, màn đêm vẫn đen kịt như trước, gió lạnh nhè nhẹ thổi qua, chính là một khắc trước khi bình minh lên, nước giếng lạnh như băng, cầm

cây chày giã lên quần áo, nàng lại dường như không cảm thấy vất vả, trên môi thủy chung vẫn giữ nụ cười nhẹ.

Trước nay nữ nhân của Lâu gia không bao giờ làm việc nhà ngoại trừ nàng.

Từ lúc nàng bắt đầu tiếp nhận xử lý trang vụ, công tác thu chi sổ sách, nàng luôn cố gắng học tập làm việc nhà, từ công việc quét tước phòng đến nữ công gia chánh hoặc việc bếp núc, bởi vì nàng đã sớm hạ quyết tâm làm một thê tử bình bình thường thường.

Trước nay nữ nhân Lâu gia đều luôn có tỳ nữ hầu hạ, ngoại trừ nàng.

Nàng luôn kiên trì tự mình chăm sóc lấy bản thân mình, tự mình dọn dẹp gian phòng của chính mình, trang phục của mình rách thì mình tự vá, quần áo của mình thì mình tự giặt lấy, ngoại trừ điểm tâm, nàng cũng tự mình nấu lấy thức ăn cho riêng mình.

Nàng không biết mình làm tốt hay không, bởi vì mẫu thân cùng đại tỷ, nhị tỷ không tự làm, không ai dạy nàng, chỉ điểm nàng, nhưng nàng luôn dốc hết toàn lực ra làm, không hiểu cũng không ngại học hỏi hạ nhân, hỏi nữ đầu bếp, hỏi nha hoàn, cố gắng tối đa đạt đến yêu cầu cao nhất, hoàn mỹ nhất.

Tất cả, tất cả đều chỉ vì một ngày như hôm nay, gả cho một trượng phu bình bình thường thường, làm một thê tử bình bình thường thường, trở thành một đôi vợ chồng bình bình thường thường, sống những tháng ngày bình bình thường thường như khát vọng của phụ thân.

Nay, cuối cùng nàng đã có cơ hội thực hiện tâm nguyện đó rồi!

Có chút thỏa mãn và chút mong đợi, sau khi làm xong những việc mà bốn phận một thê tử phải làm, Lâu Thấm Du cười nhẹ mang theo một tâm tình hưng phấn đi về phía chuồng ngựa.

Ven đường nàng gặp bọn hạ nhân lục tục dậy sớm làm công việc hàng ngày, những người này lúc trước luôn hòa hợp sống chung với nàng, nhóm nha hoàn nô bộc luôn nói nói cười cười với nàng, nay tất cả đều có vẻ mặt không được tự nhiên vội vàng hành lễ với nàng xong rồi vội vàng quỳnh quáng chạy đi, thực rõ ràng là đang trốn tránh nàng.

Vẫn tưởng nàng sẽ gả đến Vũ Văn thế gia làm đại thiếu nữ Tam tiểu thư, thế mà lại tự nguyện "đắm mình" gả cho một gã buôn ngựa thấp kém, ngay cả bọn hạ nhân cũng không thể chấp nhận.

Nàng không thèm để ý mỉm cười, tiếp tục đi về phía trước. Nàng chẳng thấy có gì phải thẹn khi làm thê tử của một gã buôn ngựa cả.

Dù sao sau khi thành thân, nàng sẽ đem công việc đầu đầu trong trang này chuyển giao cho nhị tỷ xử lý, từ nay về sau nàng không phải trông nom hạ nhân trong trang nữa, nếu bọn họ không biết phải đối mặt với nàng như thế nào, vậy nàng cũng sẽ không miễn cưỡng bọn họ, miễn cho bọn họ phải khó xử.

Xa xa nhìn thấy bên chuồng ngựa, Phó Thanh Dương đang đứng đưa lưng về phía nàng. Hắn đang chải lông cho Bạch Yên, Lâu Thấm Du liền gia tăng cước bộ chạy nhanh lại.

"Thanh ca, mọi việc có tốt không?"

"Ta vừa mới thay móng cho Bạch Yên, còn Mặc Dạ nữa!" Phó Thanh Dương cũng không quay đầu lại nói.

"Nhưng sắp tới giờ ăn điểm tâm rồi!" Lâu Thấm Du nhắc nhở hắn.

"Nàng đi trước đi! Chờ ta thay móng cho Mặc Dạ rồi sẽ đi tìm nàng."

"Vậy ta chờ chàng."

"Không cần đâu, vừa mới thành thân, nàng có thể nghỉ ngơi vài ngày, sau đó ta sẽ chỉ nàng làm công việc trong chuồng trại."

Công việc trong chuồng trại?!

Lâu Thấm Du kinh ngạc giật mình một cái, tiện đà nhớ lại, cũng phải, nàng là thê tử của lái buôn ngựa, tất nhiên phải học tập làm những việc có liên quan đến ngựa rồi.

Cái gọi là phu xướng phụ tùy hã là như thế này a!

Thế là, nàng bắt đầu cẩn thận quan sát công việc của Phó Thanh Dương đang làm, có chỗ nào không hiểu liền mở miệng hỏi, mãi sau khi Phó Thanh Dương cỡi Mặc Dạ rời đi, nàng mới chuyển hướng bước vào dãy phòng phía trước.

Kế tiếp cũng nên đi đối mặt với cơn phẫn nộ của mẫu thân rồi!

"Đáng giận, thật sự là rất đáng giận !" trên bàn ăn điểm tâm sáng của Lục Ánh sơn trang từ trước đến nay đều luôn luôn tĩnh lặng, bởi vì ngoại trừ Lâu Thấm Du, các nữ nhân khác trong Lâu gia đều không có thói quen dậy sớm, chỉ một khắc trước khi ăn sáng các nàng mới miễn cưỡng dậy, khi các nàng ngồi vào trước bàn ăn sáng thì mí mắt còn dính trên mặt đất, ba hồn bảy vía còn vất vưởng trong mộng.

Nhưng hôm nay lại khác thường, mới sáng sớm trước khi Lâu Thấm Du chưa xuất hiện, toàn bộ bốn vị nữ nhân còn lại của Lâu gia đã tụ tập bên bàn ăn, hơn nữa ngoại trừ Lâu Nguyệt Sương, ai nấy đều phấn chấn tinh thần...

Không phải, là lửa giận ngút trời.

Nhất là Lục Phù Dung, tối hôm qua vì ra vẻ tín nghĩa, bà phải giả tươi cười chủ trì hôn lễ; vì ra vẻ khí độ, bà phải tỏ vẻ hào phóng hoan hỉ dự yến cùng các tân khách khác, vì ra vẻ quyết đoán, bà phải dũng cảm nâng ly cụng chén với khách khứa, cuối cùng, vì biểu hiện...biểu hiện...

Chẳng biết vì biểu hiện cái gì, dù sao bà đã uống rượu, uống say túy lúy rồi tỉnh rồi mù, mê man đến hừng đông, sau khi tỉnh lại bà chỉ muốn giết người.

Giết nữ nhi của bà, cũng giết luôn tên đại hồ tử kia!

"Tam muội gả thì cũng đã gả rồi..." Thái độ Lâu Nguyệt Sương bình tĩnh nói. "Giờ ngài tức giận cũng có ý nghĩa gì?" Theo nàng thấy, nếu đó là sự lựa chọn của tam muội, hôn lễ cũng đã hoàn thành rồi, vậy cũng không cần gây thêm chuyện nữa.

Mày liễu của Lục Phù Dung nhướn cao lên. "Vậy thì sao? Lục Ánh sơn trang còn không đến phiên người làm chủ, người chưa gì đã muốn ra lệnh cho ta sao?"

Lâu Nguyệt Sương dờ khóc dờ cười. "Ta không phải có ý đó..."

"Không phải thì câm miệng lại cho ta, bây giờ..." Lục Phù Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói, liếc đôi mắt Sơn Đông lão hồ qua ba vị nữ nhi còn lại. "ta muốn biết, cuối cùng là ai đã để tên tiểu tử đó tới đây? Ta không phải đã căn dặn rồi sao, không được cho tất cả những nam nhân Thẩm Du có thể lựa chọn để gả qua ả?"

"Chuyện này..." Lâu Nguyệt Sương theo bản năng liếc về phía Lâu Nguyệt Lan.

Lâu Nguyệt Lan co rúm lại một lúc, sau lại ưỡn ngực cãi lại. "Là ta đã kêu Hồng Cúc đi phụ trách chuyện này, nói không phải chứ nha đầu kia vừa thấp lại vừa béo, mặt mày ngơ ngáo, chắc tiêu chuẩn chọn chồng nhất định

rất thấp, bảo ả đi phụ trách chuyện này thật là thích hợp, người mà ngay cả ả ta cũng không muốn gả, Tam muội hẳn cũng sẽ không chịu gả chứ?"

Có đạo lý.

Nhưng có đạo lý đôi khi cũng sẽ biến thành không đạo lý, sự thật đã xảy ra trước mắt.

"Nhưng Thấm Du lại chịu gả!"

"Ai mà ngờ được tam muội lại đồng ý gả cho cái thứ ngay cả nha đầu sai vặt cũng không thèm chú!" Lâu Nguyệt Lan quyết cong môi lên cãi lại, không cam lòng bị trách cứ.

"Nói cũng đúng a, xem cái thứ cao như trâu bự như ngựa kia, râu ria xồm xoàm, chẳng khác nào một tên đạo tặc chuyên chặn đường cướp của, hơn nữa lại bắn lại thối lại lòi thối lốc thốc, không khác gì tên khất cái đầu đường xó chợ, ta thấy chỉ sợ ngay cả nha hoàn trong trang của chúng ta cũng chẳng có đến nửa người nguyện ý gả cho hắn?" Lâu Tuyết Du căm giận nói, hận chết cái thứ kia dám nói nàng cả đời cũng không gả đi được."

Đúng là nếu phải gả cho cái thứ người như hắn, ta nguyện cả đời cũng không thèm lấy chồng!"

"Xem đi! Ngay cả tiểu muội cũng nói như vậy. Nhưng mà..." Lâu Nguyệt Lan làm mặt khổ, thở dài một hơi. "Sở dĩ Hồng Cúc để loại người như hắn qua ả cũng có nguyên nhân trong đó, cũng không phải vì ả không muốn gả cho loại người như vậy..."

"Nếu không phải vậy thì tại sao?" Lâu Tuyết Du tò mò hỏi.

Lâu Nguyệt Lan liếc Lục Phù Dung một cái. "Nương không phải đã phân phó qua, phàm là nhân vật giang hồ thì không cần ngăn cản, không phải sao?" Bởi vì sợ người ta sinh lòng nghi ngờ.

Vậy thì sao, nha đầu đó ai cũng đồng ý gả, chỉ là không chịu gả cho người trong võ lâm, để bọn họ qua cũng đâu có sao?

"Đó là điều kiện của Thẩm Du a!" Lục Phù Dung tức giận nói. "Huống chi tên kia là cái thứ buôn ngựa, cũng không phải nhân vật giang hồ."

"Nhưng hẳn biết cỡi ngựa."

Cỡi ngựa hay không thì có quan hệ gì?

"Cho nên?"

"Tại hẳn cỡi ngựa nên Hồng Cúc tưởng hẳn là nhân vật võ lâm, do đó đã không ngăn cản hẳn đến!"

Lục Phù Dung ngần ngừ rồi giận "Ngu ngốc, cũng không phải chỉ có nhân vật giang hồ mới biết cỡi ngựa!"

Lâu Nguyệt Lan bất đắc dĩ xua xua hai tay. "Nhưng người bình thường không phải cỡi lừa thì chính là cỡi trâu, ít có ai cỡi ngựa a!"

"Cái này..." Lục Phù Dung nhất thời ngậm miệng lại.

"Ta nói, nường, hiện tại truy cứu những việc này cũng vô dụng thôi!" Lâu Tuyết Du đứng bên cạnh không kiên nhẫn lên tiếng nói. "Vẫn nên thảo luận vấn đề quan trọng kế tiếp thì hơn!"

Lục Phù Dung làm mình làm mẩy một lát rồi mới không cam lòng nói: "Được rồi! Thảo luận thì thảo luận..."

Thế là, ngoại trừ Lâu Nguyệt Sương chỉ đứng bên cạnh lắc đầu than thở, mẹ con ba người còn lại bắt đầu lú lú, to nhỏ âm mưu và bàn bạc, người một ý kiến, ta một ý kiến, nhưng mục đích chỉ có một. Làm thế nào để Lâu Thẩm Du tái giá cho Vũ Văn Tĩnh Nhân.

Bởi vì thương tâm và thất vọng, Vũ Văn Tĩnh Nhân đã lặng lẽ bỏ đi trước khi hôn lễ diễn ra, nhưng trước khi rời đi, hắn đã nói, hắn không ngại Lâu Thấm Du đã từng gả cho ai hay chưa, thậm chí cho dù nàng có hài tử, hắn cũng đều kiên nhẫn chờ cho đến lúc nàng hồi tâm chuyển ý.

Hắn cũng cho rằng, nếu Lâu Thấm Du nhận ra là phải ở chung cả đời với một trượng phu thô lỗ tục tằn không văn nhã lễ độ gì cả là chuyện hoàn toàn không thể chịu đựng được, tất nhiên nàng sẽ hối hận.

"...Được, vậy cứ quyết định như vậy đi!"

"Nhưng trước khi bắt đầu, trước hết phải cho hai người bọn hắn thời gian ba tháng đã."

Phải chờ sao?

"Tại sao?" Lục Phù Dung không hề không giận hỏi.

"Không phải ta đã nói rồi sao? Chúng ta phải cho tam muội thời gian tự thể nghiệm "chịu khổ" đến tột cùng là việc như thế nào, sau đó nàng mới minh bạch..." Lâu Nguyệt Lan cười lạnh lạnh. "Thân là một thiên kim tiểu thư như nàng, kỳ thật là sẽ không thể chịu khổ được quá một ngày đâu."

"Có đạo lý."

"Ngoài ra, ta cũng đã nói qua là tam muội rất thông minh, nàng nhất định sẽ lo lắng sợ chúng ta giở thủ đoạn nghĩ cách chia rẽ vợ chồng nàng, cho nên chúng ta cho nàng một chút thời gian, để nàng bớt cảnh giác rồi chúng ta mới xuống tay."

"Nói cũng phải."

"Phải chỗ nào?!" Lâu Tuyết Du không cho là đúng ngắt lời chen vào. "Nói như các người, tam tỷ thông minh và giỏi chịu đựng như vậy."

"Có ý gì?" Lục Phù Dung hỏi.

"Ý nói là, thời gian hai, ba tháng căn bản không đủ, theo ta thấy, thời gian hai, ba tháng nhiều lắm cũng chỉ khiến tam tỷ thừa nhận cuộc sống kiểu này thật sự rất vất vả, nhưng nàng cũng không dễ dàng nhận thua như vậy, còn nếu thời gian quá lâu thì nàng sẽ quen đi; hơn nữa, nếu tam tỷ thật muốn phòng bị chúng ta, nàng cũng không phải chỉ biết phòng chúng ta trong hai, ba tháng thôi đâu!"

"Vậy người nói phải bao lâu?"

Lâu Tuyết Du nghĩ nghĩ. "Ít nhất cũng nửa năm! Nhưng mà lại nảy sinh vấn đề khác a."

Còn có vấn đề gì nữa?

Lục Phù Dung nhẫn nại hỏi lại: "Có vấn đề gì nữa?"

"Nếu sau nửa năm bọn họ có hài tử thì sao?" Lâu Tuyết Du thực "hảo tâm" nhắc nhở mọi người. "Cho dù Vũ Văn đại công tử nói hăn sẽ không để ý, nhưng cũng không tốt lắm, có phải không?"

Cũng không phải vì nàng có ác ý muốn phá hoại tỷ tỷ, chẳng qua là nàng thật sự căm tức tên đại hồ tử đáng giận kia, có một tỷ phu là gã buôn ngựa cũng thực mất mặt, quan trọng nhất là, chuyện này chơi thật vui a! Cho nên nàng phải thừa cơ xem náo nhiệt, nếu không ngày tháng trôi qua thật quá nhàm chán đi!

Lục Phù Dung và Lâu Nguyệt Lan nhìn nhau một cách dò xét, vẻ mặt quỷ dị, chuyện này căn bản không thành vấn đề.

"Chuyện này..." Lâu Nguyệt Lan đảo nhẹ hai tròng mắt. "Bọn họ không có khả năng có hài tử!"

"Tại sao?" Lâu Tuyết Du kinh ngạc hỏi.

Lâu Nguyệt Lan không hé răng nửa lời, nhưng câu hỏi của Lâu Tuyết Du được chính Lục Phù Dung trả lời.

"Đêm tân hôn, rượu và thức ăn trên bàn, tất cả đều đã bị ta hạ thuốc" nàng chẳng hề để ý nói, "Mặc kệ là nam hay nữ, nếu không có thuốc giải..." lạnh lùng hừ một cái "Nam nhân thì không làm được nam nhân, nữ nhân thì không có khả năng hoài thai."

Nếu đại hồ tử không tách ra khỏi Lâu Thấm Du, nàng sẽ không cho hãm thuốc giải; cũng vậy, nếu Lâu Thấm Du không chịu gả cho Vũ Văn Tĩnh Nhân, nàng cũng sẽ không cho Lâu Thấm Du thuốc giải.

"Nhưng nếu bọn hãm không đụng đến rượu và thức ăn trên bàn thì sao?" Lâu Tuyết Du bật thốt lên nói.

"Tỳ nữ nói chén bát, rượu và thức ăn trên bàn đều hỗn độn, bọn họ không thể nào không chạm qua. Cho dù bọn họ thật sự không chạm qua, rượu và thức ăn trên bàn kia bị bọn hạ nhân ăn hết đi nữa, vậy..." Khóe miệng Lục Phù Dung cong lên, cười lạnh nói. "Xoá bỏ một hài tử cũng không có gì khó khăn, một chén canh thuốc là đủ rồi."

"Như vậy..." Mày liễu của Lâu Nguyệt Sương nhíu lại thật sâu, cuối cùng nhịn không được mở miệng nói. "thật quá độc ác?"

"Vô độc bất trượng phu, muốn làm đại sự, nhất định phải học được cách nhẫn tâm!" Lục Phù Dung lạnh nhạt nói. "Huống chi là vì nàng không chịu nghe lời trước, đừng trách ta độc ác!"

Lâu Nguyệt Sương há miệng rồi lại ngậm miệng như muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ thở dài thật sâu. Cũng như Lục Phù Dung, nàng cũng có dã tâm, nhưng nàng muốn dựa trên năng lực của mình để đạt được thành tựu một cách quang minh chính đại.

Nhưng nàng hiểu rất rõ, cho dù nàng có phản đối cỡ nào, mẫu thân luôn luôn khư khư cố chấp từ trước đến nay cũng sẽ không chịu nghe đến nửa câu, bởi vậy nàng chỉ có thể yên lặng nhẫn nại, mặc cho mẫu thân và nhị muội sử dụng thủ đoạn, mách khoé hiểm ác, kết quả là không biết các nàng có thể đạt được thành tựu bao nhiêu đây, thật đáng nghi ngờ.

"Tóm lại, sự tình này cứ quyết định vậy đi, các người tốt nhất..."

Lời nói đột nhiên bị gián đoạn, bốn người không hẹn mà cùng chuyển mắt chăm chú nhìn Lâu Thấm Du mới xuất hiện ở phòng ăn; đang vui vẻ chào các nàng.

"Nương, đại tỷ, nhị tỷ, tiểu muội, chào buổi sáng!"

Lục Phù Dung liếc nàng một cái thật sắc. "Còn cái thứ kia đâu rồi?"

Cái thứ kia?

Đôi lông mày đen nhẹ nhàng nhíu lại, rồi lại phục hồi như trước. "Thanh ca thay móng cho Mặc Dạ rồi cười thử, chút nữa mới đến."

"Vậy thì đúng lúc rồi, đến đây!" Lục Phù Dung ý bảo nàng ngồi xuống. "Ta có việc muốn nói với người."

Lâu Thấm Du nghe lời ngồi xuống. "Có chuyện gì vậy nương?"

"Ờ..." Lục Phù Dung làm bộ ho khan nói. "Là vậy, tuy là ta lưu các người lại, nhưng dù sao phu quân của người cũng là một đại nam nhân, chắc hẳn cũng không thích để Lục Ánh sơn trang nuôi hấn, bởi vậy ta quyết định cho các người dọn đến dãy phòng nhỏ của sơn trang chúng ta ở phía sau núi để tự lo liệu, để hấn tự mình chăm sóc người, như vậy hẳn cũng không cảm thấy tự ái, người thấy có đúng không?"

Lâu Thấm Du im lặng, chăm chú nhìn Lục Phù Dung như đang suy nghĩ chuyện gì rất kỹ, làm Lục Phù Dung vốn đang bình thản ung dung cũng bắt đầu cảm thấy bất an.

"Làm gì nhìn ta chăm chăm như vậy?"

Lâu Thấm Du nhướn mi cười nói "Không có gì, ta chỉ nghĩ, nường lo lắng thực chu đáo. Vậy để giờ ta đi chuẩn bị hành lý, chờ sau khi Thanh ca dắt ngựa đi rong trở về, chúng ta sẽ dọn qua bên đó ngay." Dứt lời, ngay cả đồ ăn sáng cũng không thèm động đến, đứng dậy tiêu sái bỏ đi không hề quay đầu lại.

Nàng sáng khoái đi mau như vậy làm ba người bọn Lục Phù Dung giật mình.

"Không thể nào..." Vẻ mặt Lâu Tuyết Du lộ vẻ hồ nghi. "Hay là tam tỷ không biết nường nói dãy phòng nhỏ nào?"

"Trang của chúng ta cũng chỉ có một dãy phòng nhỏ phía sau núi mà thôi, sao nường lại không biết chứ?" Lâu Nguyệt Lan tức giận nói.

"Hay là..." Lục Phù Dung cũng nghi hoặc. "Nàng không biết tình trạng của dãy phòng nhỏ kia ra làm sao?"

"Ừ..." Lâu Nguyệt Lan trầm ngâm. "Cũng có thể như vậy"

Lâu Tuyết Du sắc cười. "Trò này vui nha, đợi tam tỷ thấy dãy phòng nhỏ bị sụp hết một nửa bi thảm như vậy, chỉ sợ nường sẽ bắt đầu hối hận cho coi!"

Lục Phù Dung cũng cười, vô cùng đắc ý. "Tốt lắm, ta muốn nường phải hối hận!"

Sau đó, Lâu Thấm Du mới chịu ngoan ngoãn tái giá cho con rể do bà chọn, tiến một bước đến thành tựu vĩ đại bà luôn ao ước!

Một ngày nào đó, bà nhất định sẽ có thể hoàn thành giấc mộng thống lĩnh giang hồ!

Lục Phù Dung sai rồi.

Lâu Tuyết Du cũng sai rồi.

Chỉ một tháng trước đây, trang vụ của Lục Ánh sơn trang vẫn do Lâu Thấm Du xử lý, sao nàng lại không biết rõ tình trạng của dãy phòng nhỏ thuộc sản nghiệp của Lục Ánh sơn trang nằm sau núi chứ?

Nhưng nàng tuyệt không để ý tình trạng của dãy phòng nhỏ kia như thế nào, ngược lại, nàng chỉ cảm thấy may mắn cuối cùng đã có thể thoát ly ra khỏi Lục Ánh sơn trang, tuy rằng cũng nằm trong phạm vi của Lục Ánh sơn trang, nhưng ít nhất không phải ở lại bên trong Lục Ánh sơn trang, cũng không bị Lục Phù Dung "trông nom", bởi vì nàng muốn được là "bát nước hắt ra ngoài".

Điều khiến nàng lo lắng là bị đuổi đến ở dãy phòng nhỏ rách nát như vậy, không biết vị tân phu quân của nàng sẽ nghĩ như thế nào?

"Vậy càng tốt, ta thật không muốn ở lại trong Lục Ánh sơn trang cho nữ nhân nuôi!" Phó Thanh Dương ra vẻ được "giải thoát". "Đi, chúng ta lập tức đi ngay thôi!"

"Được." Lâu Thấm Du thầm thở ra một hơi.

Không hề nói đến hai lời, Phó Thanh Dương lập tức xách hành lý tư trang mà Lâu Thấm Du đã sớm đóng gói chuẩn bị kỹ càng, cùng bọc hành

lý của hắn, mang theo thê tử nhanh chóng rời khỏi căn phòng nàng đã ở mười tám năm nay, thẳng tắp một đường đi về hướng chuồng ngựa.

Muốn đi cũng phải mang theo ngựa của bọn họ đi cùng chứ.

Theo sát sau lưng phu quân, Lâu Thấm Du vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, cũng không phải không nỡ rời bỏ, không có kích động giận dữ, chỉ có vài phần ảm đạm, bởi vì nàng mơ hồ có dự cảm...

Nàng sẽ không bao giờ trở lại nơi đây nữa!

Mãi cho đến sau khi bước ra khỏi cửa Lục Ảnh sơn trang, nàng mới dừng lại, chăm chú nhìn kỹ bên trong trang một lần cuối cùng, rồi dứt khoát xoay người rời đi mà không hề quay đầu lại.

Nàng cũng không muốn trở lại nữa!

Mặc dù nói không thêm để ý, nhưng dãy phòng nhỏ của Lục Ảnh sơn trang sau núi kia thật sự là rách nát, căn bản nó chỉ là một tòa phế ốc bị sập một nửa, Lâu Thấm Du há hốc miệng nhìn tình cảnh trước mắt mà không biết làm sao.

Xem ra bọn hạ nhân báo cáo cũng đã tốt hơn nhiều so với tình trạng thật sự của nó rồi!

Nhưng Phó Thanh Dương cũng chỉ tùy tiện liếc mắt một cái, không nói một câu bỏ đi chiếu cố mấy con ngựa tâm can bảo bối của hắn.

"Cũng được, tùy tiện tu sửa một chút thì có thể ở rồi!"

Tùy tiện tu sửa một chút?

Được, để nàng xem hãn như thế nào "Tùy tiện tu sửa một chút", khiến cho đồng phế ốc này có khả năng chứa người ở lại!

Không nhiều không ít, ba ngày sau, Lâu Thấm Du đứng trước dãy phòng nhỏ được sửa chữa như mới, trợn mắt há hốc miệng ra, giật mình nói không ra lời.

"Thanh ca." Hơn nữa ngày sau, cuối cùng nàng mới có thể phát ra thanh âm từ cổ họng.

"Sao?"

"Người thật sự rất lợi hại nha!"

"Đương nhiên, ta là nam nhân mà!"

Thấy bộ dáng Phó Thanh Dương đắc ý dào dạt, như tiểu hài tử được tán tụng, Lâu Thấm Du không khỏi bật cười, chân thành bội phục năng lực của phu quân, ngày càng tin tưởng vào tương lai.

Một nam nhân có thể nhờ cậy mới là trụ cột tối quan trọng trong gia đình.

Thế là nàng mở hành trang ra, nhờ phu quân vào thành mua những vật phẩm cần thiết cho cuộc sống, bản thân mình thì xắn ống tay áo lên dọn dẹp một gian phòng ngủ duy nhất, một gian nhà chính, một gian phòng bếp nhỏ, hạ quyết tâm biến căn nhà nhỏ này thành mái ấm của gia đình bình thường của nàng - cũng là gia đình bình thường phụ thân mong ước khi còn sống.

Nàng nhất định sẽ thay phụ thân hoàn thành tâm nguyện!

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Sáng sớm, trời còn chưa sáng, Lâu Thấm Du đã bận rộn túi bụi trong căn phòng bếp đơn sơ, bếp lò lớn để nấu nước, bếp lò nhỏ để nấu cơm. Khi ánh rạng đông đầu tiên lướt qua ngọn cây lọt vào khe cửa sổ trong phòng bếp thì nàng đã ôm một chậu nước ấm trở lại phòng ngủ, vừa đúng lúc hai chân của Phó Thanh Dương rơi xuống đất.

"Thanh ca, chào buổi sáng."

"Ừ."

Lười biếng lên tiếng, Phó Thanh Dương ngáp dài, xuống giường để Lâu Thấm Du hầu hạ hẩn mặc quần áo, rửa mặt, chải đầu.

Hơn ba tháng qua đi, Lâu Thấm Du cuối cùng cũng biết thói quen của phu quân nàng, đã không còn đỏ mặt thất thố khi thấy hẩn trần truồng nữa, lại càng không chăm chăm ngắm nhìn mặt của hẩn đến xuất thần, cũng hiểu thấu tính tình của hẩn, biết hẩn thật ra là một nam nhân rất đơn thuần, rất thẳng thắn, rất dễ hầu hạ.

Thí dụ như lần đầu tiên hẩn ăn thức ăn nàng làm, nàng từng hỏi hẩn, hẩn cảm thấy trù nghệ của nàng như thế nào, lúc ấy, câu trả lời của hẩn là...

"Không thể so với muội muội của ta; nhưng có thể so với nương của ta."

Nói cách khác, trù nghệ của nàng còn cần phải cải thiện.

"Ừ, ta biết rồi." Nàng cũng không có không vui, ngược lại, nàng thật cao hứng, bởi vì hai câu này đơn giản mà nói lên sự thật, ngoài ra nàng còn hiểu được một chuyện.

Phó Thanh Dương là một người thẳng thắn, nàng vĩnh viễn không cần lo lắng hắn sẽ lừa gạt nàng.

Hơn nữa, cho dù nàng làm đồ ăn thật sự không ngon, nhưng hắn luôn biết cách cổ động nàng bằng cách ăn hết sạch, ngay cả rau cỏ cây lá cũng không chừa lại.

"Thanh ca, nếu ăn không nổi, người không cần phải miễn cưỡng, ta sẽ tiếp tục cố gắng cải thiện trù nghệ."

"Không, ta nhất định sẽ ăn hết, nương nói rồi, mặc kệ có ăn được hay không, nấu cơm, làm trà bánh cũng là một việc vất vả, chỉ cần là người tận tâm hết sức làm thì ta phải nên cảm kích mà tiếp nhận." Phó Thanh Dương nghiêm trang nói, cũng nâng lên bát cơm, thành tâm thành ý cảm tạ nàng. "Cám ơn người vất vả làm cơm này, lão bà."

Một câu cảm ơn vô cùng đơn giản lập tức tạo nên những gợn sóng cảm động trong lòng Lâu Thẩm Du, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không biết trả lời như thế nào mới tốt, đành phải nâng bát cơm lên vùi mặt vào ăn.

Hắn thật đáng yêu.

Nhưng về phương diện khác, Phó Thanh Dương cũng là một đại nam nhân thập phần đáng giận, phu là trời, thê là đất, hắn kiên quyết yêu cầu thê tử phải tuyệt đối phục tùng trượng phu, không được có bất cứ dị nghị nào, nếu không hắn sẽ bắt người đọc một đoạn tam tòng tứ đức, tệ hơn nữa là nữ giới tam kinh.

"Sau khi dùng xong điểm tâm, ta muốn vào thành một chuyến, người có cần mua gì không?"

"Vào thành a...Ta cũng không thể đi cùng được sao?"

"Đương nhiên là không được, cha ta nói, xuất môn là chuyện của nam nhân, nữ nhân phải ngoan ngoãn ở lại canh nhà, không thể ra khỏi cửa xuất đầu lộ diện chạy loạn khắp nơi, muốn mua cái gì ta sẽ mua về cho người."

"Nhưng..."

"Không được tranh luận, cha ta nói, trong nhà nam nhân nói cái gì thì nữ nhân phải ngoan ngoãn nghe theo!"

"Ta không phải..."

"Câm miệng, hay người muốn đọc lại nữ giới tam kinh?"

"... . Không muốn."

"Vậy hãy ngoan ngoãn nghe lời."

"... . Dạ, Thanh ca."

Vừa nghe một câu "Dạ, Thanh ca" của Lâu Thấm Du đã nghĩ ngay đến câu nói của miệng của nhị tẩu "Dạ, tướng công", Phó Thanh Dương không khỏi đắc ý.

Xem đi, lão bà của hắc cũng ôn thuận nhu thuận giống như nhị tẩu vậy!

Nhưng Lâu Thấm Du lại âm thầm đau đầu không ngớt, kiểu sống chung của hai vợ chồng mà quyền hạn nghiêng về một bên như thế này hoàn toàn trái với kỳ vọng của phụ thân nàng, mà nàng lại không biết làm sao thay đổi thiên tính gia trưởng đại nam nhân này của phu quân nàng.

Tâm lý của đại nam nhân, giữa nam nhân và nữ nhân không hề có chữ "ngang hàng".

Không chỉ như thế, Phó Thanh Dương còn hoàn toàn vâng theo quy phạm "quân tử phải tránh xa bếp", đánh chết hãn cũng không thêm giúp làm một chút chuyện nhà.

"Thanh ca, người có thể giúp ta bưng thức ăn lên được không?"

"Không giúp, cha ta nói nữ nhân phải phụ trách chuyện nhà, nam nhân chúng ta không đụng vô!"

Mắt thấy Phó Thanh Dương bắt chéo chân thành thoi ngồi đó không hề nhúc nhích đợi lão bà hầu hạ hãn ăn sáng, Lâu Thấm Du thật không biết nên khóc hay nên cười.

Xem ra, thiên tính gia trưởng đại nam nhân của phu quân nàng là "kế thừa" từ công công rồi.

Hơn nữa, nàng dám khẳng định, loại thiên tính đại nam nhân này thật rất khó sửa đổi. Cho dù nàng có một thân võ công không hề kém chút nào, có thể dùng vũ lực bắt hãn khuất phục, nhưng như thế thì nàng có khác gì nương?

Huống chi nàng đã sớm phát thệ, sau khi nàng lập gia đình tuyệt đối sẽ không sử dụng võ công với phu quân của mình.

Muốn làm một thê tử bình thường, nàng nhất định phải bỏ hết tất cả thân thế gia cảnh, mẫu thân, tỷ muội, còn có võ công của mình.

Nếu không thể dùng vũ lực bắt buộc phu quân, vậy chỉ có thể tùy ý hãn đem nàng "dẫm nát dưới lòng bàn chân".

Nhưng mặc dù hẳn hoàn toàn đem nữ nhân "dẫm nát dưới lòng bàn chân" như thế, nhưng đồng thời, hẳn cũng rất bảo hộ, trân trọng nữ nhân của hẳn.

"Ta xuất môn đây."

"Thanh ca đi thông thả."

Sau khi Phó Thanh Dương xuất môn, Lâu Thấm Du mới bắt đầu bận rộn rửa chén, giặt quần áo, quét tước, lau rửa, lại dọn sạch một khoảnh đất trống sau nhà để trồng rau.

Làm mãi cho đến trưa, lúc nàng đang chuẩn bị xách nước từ suối về phòng thì Phó Thanh Dương cũng đã trở về.

"Ta về rồi...Gì? Đừng nhúc nhích, người muốn làm gì?"

"Xách nước vào nhà để chuẩn bị bữa trưa a!"

"Đã nói với người rồi, mấy việc nặng nhọc này để ta làm, sao người không nghe lời?"

"Nhưng, Thanh ca, cái này cũng không nặng lắm, ta tự làm được rồi."

"Không được, mẹ ta nói rồi, nữ nhân rất yếu ớt, rất dễ bị thương, phạm việc gì nặng nhọc thì không thể làm được!"

"Nhưng mà cái này cũng không phải..."

"Không được cãi!"

"..."

Nhìn Phó Thanh Dương hay tay xách hai thùng nước nhẹ như lông chim từ con suối nhỏ kế bên nhà về phòng, Lâu Thấm Du thật sự là dở

khóc dở cười.

Bà bà nói rất đúng, nữ nhân thật yếu ớt!

"A! Đúng rồi, trong núi có dã thú nên không an toàn, người tốt nhất đừng có đi về phía đó."

"Nhưng..."

"Còn muốn cãi, tốt nhất người đừng ra khỏi nhà trong phạm vi ba thước, đúng rồi, cứ như vậy đi, phải nhớ kỹ đó!"

"..."

Cái này thật hơi quá đáng, không cho người ta nói một câu nào, giờ muốn tới đầu con suối nhỏ để rửa chén, giặt đồ cũng đã vượt khỏi phạm vi ba thước rồi nha!

Vậy từ nay về sau để hăn đi rửa chén, giặt đồ đi!

Đồ ăn đều đã nhất nhất dọn sẵn lên bàn, Phó Thanh Dương cũng đang vừa gội đầu về, mái tóc ướt đầm nhỏ giọt giọt lên bên cạnh bàn; Lâu Thấm Du liền bới một chén cơm cho phu quân ăn trước, còn mình thì đứng sau lưng hăn, lau tóc, chải tóc cho hăn.

Tóc hăn cực kỳ đen và sáng bóng, nhìn thì rất mềm mại, nhưng rất dễ bị rối, mỗi lần chải đều phải mất rất nhiều thời gian cẩn thận tháo những chỗ rối ra trước rồi mới tinh tế chải cho suôn, lại không thể làm đau hăn, thật sự là một đại công trình chứ không phải chuyện đùa.

"Thanh ca, vì sao trước khi dùng bữa, người luôn tới suối tắm gội trước?"

"Mẹ ta kể, nếu xuất môn đi ra bên ngoài thì không bắt buộc, mỗi ngày tắm gội một lần cũng được" Phó Thanh Dương vừa hả miệng lớn ra lừa cơm vào vừa trả lời. "Nhưng nếu ở nhà, muốn ngồi vào bàn ăn cơm thì phải tắm rửa sạch sẽ trước, nếu không sẽ không được ăn cơm, cho đói chết luôn!"

Tốt... Ngoan ngoan dễ bảo như tiểu hài tử!

Lâu Thấm Du nghiêng mặt đi nhấp nháy môi một hồi lâu rồi mới quay đầu lại tiếp tục chải tóc cho phu quân, trên môi vẫn thoáng còn ý cười.

"Thanh ca, gần đến đêm thất tịch rồi!"

"Đêm thất tịch? Chuyện trang trí khéo tay? Đó là sở thích của nữ nhân các người, ta là nam nhân, không có hứng thú!"

Nam nhân này quả nhiên đỉnh đặc, một chút tình thú cũng không có!

Lâu Thấm Du tuyệt không ngoài dự đoán lập tức thay đổi đề tài. "Thanh ca, ta nghĩ, có lẽ chúng ta nên nuôi thêm mấy con gà, mấy con heo, vừa có thể có thức ăn..."

Không tình thú, vậy nói chuyện thực tế đi, cái này chắc hẳn phải có hứng thú chứ?

"Nàng quyết định là được rồi." Nói vừa dứt, Phó Thanh Dương gấp một cục thịt bò lớn cho vào trong miệng, tuy nàng làm đồ ăn có thể nói là khó ăn, nhưng không có cá thì ăn rau, ít nhất cũng có thể no bụng.

"Ta?" Lâu Thấm Du chỉ chỉ vào mũi của mình, thập phần ngoài ý muốn.

Phó Thanh Dương gật gật đầu hài lòng, cũng được, không mặn lắm, cũng không lạt lắm, không tệ.

"Nhị ca nói, nam nhân lo việc bên ngoài, còn những chuyện vụn vặt trong nhà giao cho nữ nhân là được rồi!"

Việc này tốt a, nàng cũng có thể quyết định vài chuyện?

Vậy, có lẽ...

"Vậy ngoại trừ những chuyện bên ngoài, còn có chuyện gì ta có thể..."
Lâu Thấm Du thật cẩn thận chằm chước trong cách dùng từ. "Ồ, đưa ra đề nghị?"

Phó Thanh Dương giật mình, tay gấp miếng thịt dừng lại giữa không trung. "Đưa ra đề nghị? đề nghị gì?"

"Nói đúng hơn là..." Lâu Thấm Du càng cẩn thận chọn từ ngữ. "Ngoại trừ công chuyện của Thanh ca bên ngoài, ta có thể đưa ra ý kiến đối với chuyện bên ngoài không?"

Chuyện bên ngoài?

Nàng?

Đưa ra ý kiến?

Đầu tiên Phó Thanh Dương mờ mịt không hiểu, sau đó phù phù một tiếng, cục thịt rớt lại vào tô canh, hắn giật mình tròn mắt, cuối cùng đã hiểu ra.

Nữ nhân còn muốn nhúng tay vào chuyện của nam nhân?

Quá kiêu ngạo!

"Không được!" cây đũa phần nộ "bang" một tiếng đập trên bàn, hắc trảm đình tiệt thiết cương quyết phủ định. "Nhị ca nói, chuyện của nam nhân, nữ nhân không được xen vào!"

Quả nhiên!

Lâu Thấm Du nhìn không được thở dài một tiếng, hăn chiều cố nàng, săn sóc nàng, bảo hộ nàng, nhưng cũng sẽ không cho nàng một địa vị ngang hàng.

Nàng vĩnh viễn cũng chỉ đành phải xếp dưới địa vị của phu quân, ngay cả quyền lên tiếng nói chuyện cũng không có!

"Nhưng mà..." Phó Thanh Dương bỗng nhíu mày lại, "Đại tẩu cũng nói, vợ chồng là phải đồng cam cộng khổ, chăm sóc bảo bọc nhau cả đời, vậy thì tử cũng có quyền đưa ra ý kiến của nàng, mà trượng phu cũng phải tôn trọng ý kiến của tử, ít nhất cũng phải nghe qua. Vậy..."

Bàn tay to lớn của hăn gõ gõ lên đầu ra vẻ suy nghĩ phức tạp. "Được rồi! Ta sẽ nghe qua một chút, từ nay về sau bất cứ chuyện gì, nàng có ý kiến gì cứ nói, ta sẽ nghe, cũng sẽ thật sự xem xét, nhưng không nhất định phải nghe theo!"

Trong tích tắc, Lâu Thấm Du hoàn toàn ngây dại.

Nàng...có thể nói?

Bất cứ chuyện gì?

Thật sự có thể nói?

Há miệng tròn vo lại nói không ra lời, Lâu Thấm Du thật sự không biết phải biểu đạt sự ngạc nhiên vui sướng của nàng như thế nào, cuối cùng chỉ có thể đem sự cảm kích của nàng chôn sâu trong lòng, ghi nhớ thật kỹ.

Đúng vậy, hăn là một đại nam nhân không có thuốc chữa, nhưng hăn cũng là một trượng phu tốt biết đối xử tử tế với tử của mình.

Chỉ cần thỏa mãn thiên tính đại nam nhân của hã, tùy ý hã đem nàng "dẫm nát dưới lòng bàn chân", đổi lại, hã cũng sẽ tận lực đối xử tử tế với thê tử, thỏa mãn nguyện vọng của thê tử.

Giống như nàng đã nghĩ lúc gặp hã ban đầu, căn bản không cần thay đổi hã, bởi vì hã đã được "dạy dỗ" rất tốt.

Nam nhân này là trượng phu của nàng, hã tốt đối với nàng, nàng nhất định sẽ ghi khắc trong tâm, cũng toàn tâm toàn ý hồi báo hã!

"Tuyệt Du nói phải a, hai, ba tháng thật đúng là không đủ."

Từ cửa sau của Lục Ánh sơn trang, mấy nữ tử đang đứng xếp hàng, bốn ánh mắt đồng loạt nhìn về phía dãy phòng nhỏ phía sau núi bên kia, tuy rằng ngoại trừ một tảng đá lớn và cây cối xum xuê um tùm, còn lại cái gì cũng không nhìn thấy.

"Phải a, đã hơn ba tháng rồi cũng không thấy tam tử bỏ chạy về đây... nói nàng hối hận!" Lâu Tuyệt Du than thở.

"Được rồi, vậy chờ thêm ba tháng nữa đi!" Xoay người, Lục Phù Dung đối mặt với Lâu Nguyệt Lan. "Còn tình hình phía bên Vũ Văn đại công tử thì sao?"

"Không thành vấn đề, Đại công tử nói, đừng nói là nửa năm, một năm, thậm chí mười năm nữa hã cũng sẽ chờ!"

"Tốt lắm." Lại xoay người, ánh mắt chuyển sang Lâu Nguyệt Sương. "Còn tình hình bên người tra đến đâu rồi?"

"Không tốt lắm, nương, ta cảm thấy..." Về mặt Lâu Nguyệt Sương thập phần ngưng trọng. "Chỉ sợ vô lâm sẽ có đại biến!"

"Vậy không phải càng tốt hay sao?" Lục Phù Dung thầm vui mừng, hể có biến là sẽ có cơ hội, có cơ hội thì sẽ có hi vọng!

Lâu Nguyệt Sương thở dài. "Nường, ngài thật quá lạc quan, cho đến nay, trong võ lâm, cho dù là về địa vị hay thế lực, Lục Ánh sơn trang của chúng ta chẳng những không theo kịp người ta, mà nếu không cẩn thận một chút còn có khi bị người khác nuốt mất!"

Lục Phù Dung chấn động. "Có chuyện nghiêm trọng vậy sao?"

"Trong chốn võ lâm đã có không ít những bang phái nhỏ vô duyên vô cớ mất tích, ta đoán, hơn phân nửa là đã bị nuốt trọn."

"Theo người thấy là..."

"Sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ tìm cách hạ thủ đối với chúng ta!"

"Đáng giận!" Lục Phù Dung nghiêng răng nghiêng lợi nói, sắc mặt không phải khó coi một cách bình thường. "Vậy chúng ta phải có kế hoạch ngăn chặn lại chuyện này, trước mắt quan trọng nhất là phải bảo vệ Lục Ánh sơn trang, hơn nữa chỉ mượn sức Vũ Văn thế gia không thôi vẫn còn chưa đủ..."

"Vậy ở đâu mới đủ..." Lâu Tuyết Du than thở. "Trong ngũ đại thế gia, Vũ Văn thế gia chẳng qua cũng chỉ xếp hạng bét mà thôi a!"

"Đúng, cho nên chúng ta còn phải mượn sức các môn phái khác, theo các người..."

"Kim Lăng Mộ Dung thế gia, Vô Tích Cung gia phiêu cục," Lâu Nguyệt Lan bật thốt lên nói. "Chỉ cần mượn sức của một trong hai nhà này, cho dù trời sập xuống, chúng ta cũng không cần sợ!"

Thân thích của Thất Diêm La, ai dám động đến a!

"Chính xác, nhưng mà..." Lục Phù Dung trầm ngâm. "Hai vị công tử của Mộ Dung thế gia đều đã thành thân..."

"Mộ Dung Vũ Đoạn có hai biểu đệ, Nhị công tử của Cung gia phiêu cục cũng chưa thành thân." Lâu Nguyệt Lan nói.

"Còn có Nam Dương thủ phủ Gia Cát gia," Lâu Tuyết Du thêm vào. "Tuy bọn họ không phải người trong võ lâm, nhưng cũng là thân thích của Thất Diêm La nha."

"Được, vậy phân công nhau ra tiến hành, nghĩ cách tìm người giới thiệu giúp chúng ta, sau đó sẽ xem xem phải làm sao!"

Nếu việc thống lĩnh võ lâm còn chưa xong mà đã bị người khác nuốt mất sẽ rất uất ức nha!

Thoáng chớp mắt, ba tháng lại trôi qua, khu vườn rau sau nhà đã mọc đủ loại, xanh rờn, tươi mơn mớn, trước nhà cũng có một đám gà trống, gà mái mang theo gà con chạy tới chạy lui rất náo nhiệt.

Nhưng vì sao bụng của nàng không có một chút tin tức nào?

Thở dài một hơi, Lâu Thấm Du bỏ bàn tay đang đặt trên bụng ra, nâng lên rổ quần áo bẩn, đi bộ ra khỏi phòng, muốn tới con suối để giặt giũ, đột nhiên dừng cước bộ lại.

"Thanh ca, chàng lại đang làm cái gì đó?"

Phó Thanh Dương cao lớn mạnh khỏe, lại di truyền của tổ tông, đôi tay còn tinh vi khéo léo hơn cả nữ nhân, rảnh rỗi không có việc gì làm thì hẳn liền mày mò làm một ít đồ chơi nho nhỏ cổ quái, có đôi khi sẽ là món

đồ chơi cho tiểu hài tử, luôn gắn thêm cơ quan linh hoạt siêu tuyệt diệu, khiến người khác cảm thấy thật đáng tiếc nếu đem cho tiểu hài tử chơi.

Có đôi khi lại tạo ra những thứ mà nàng xem cũng không hiểu nổi, thí dụ như hiện tại, hắc bắt ghế đầu ngồi trước phòng, vội vội vàng vàng chế tác một món đồ nho nhỏ trông rất kỳ kỳ quái quái, hỏi hắc, hắc chỉ luôn nói...

"Đừng hỏi nữa, nữ nhân các người không hiểu đâu!"

Được thôi, không hỏi thì không hỏi.

Đi hai bước lại ngừng, quay đầu lại. "Thanh ca, chàng cũng không xuất môn đi công chuyện à?"

"Tạm thời không cần đi, chưa đến kỳ lai giống." Phó Thanh Dương cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

"Vậy khi nào là đến kỳ lai giống?" Lâu Thấm Du tò mò hỏi lại.

"Bắt đầu sau mùa đông sẽ đến kỳ lai giống ngựa ở phương bắc." Phó Thanh Dương không chút để ý trả lời, bỗng nghĩ đến chuyện gì đó, hắc ngừng tay lại, ngẩng đầu lên "Nói đến chuyện này, nàng..." Như đang suy nghĩ gì đó, hắc lại nhìn thê tử. "có muốn xuất môn không?"

Lâu Thấm Du nghe rồi ngẩn ra. "Sao?" Xuất môn? Vào thành sao?

"Tuy cha ta nói qua, xuất môn là chuyện của nam nhân, nữ nhân chỉ nên ngoan ngoãn canh giữ ở nhà là được rồi, nhưng mà..." Phó Thanh Dương suy nghĩ sâu xa rồi nói. "Nàng đã từng xuất môn chưa?"

"Ngoại trừ vào thành, vốn chưa từng đi xa hơn." Lâu Thấm Du thành thành thật thật nói. "Trước khi cha qua đời, nương không cho cha xuất môn, ta cũng chỉ ở lại bên cạnh cha; sau khi cha qua đời, nương đem công việc

trong trang giao cho ta xử lý, ta cũng không có việc gì và cũng không có thời gian ra khỏi nhà."

"VẬY... . ." Phó Thanh Dương nhìn nàng một lúc. "Nàng có muốn đi xem một chút không?"

"Muốn! Muốn lắm, rất muốn!" Lâu Thấm Du không chút do dự đồng ý liền "Nương cùng tỷ tỷ, muội muội các nàng thường xuyên xuất môn, sau khi trở về sẽ kể rất nhiều chuyện hay, chuyện lạ, ta..." Đôi mắt nàng nhấp nháy, khẽ thở dài. "thực hâm mộ, ao ước chính mình cũng có thể được tận tai tận mắt đi xem một chút, cái này..."

"VẬY ĐƯỢC RỒI!" Không đợi nàng nói xong, Phó Thanh Dương liền cúi đầu tiếp tục bận bịu. "Từ đây về sau nếu xuất môn, ta sẽ mang nàng đi cùng!"

Bịch!

Chiếc rổ rơi xuống đất, quần áo trong rổ văng tứ tung, Lâu Thấm Du lại kinh ngạc không hề nhận ra, đôi mắt trong suốt long lanh nhìn thẳng vào phu quân một cách khó tin, hoài nghi có phải mình đã nghe lầm hay không?

Xuất môn?

Hắn muốn dẫn nàng xuất môn?

"Nhưng...nhưng...Thanh ca, chàng không phải đã nói, công công hần..."

"Cha ta từng nói, nữ nhân không nên xuất môn chạy loạn khắp nơi, nhưng mà..." Phó Thanh Dương nhún nhún vai. "Mẹ ta cũng nói, kỳ thật nữ nhân cũng khao khát có thể đi chỗ này chỗ kia một chút, ngắm sơn quang thủy sắc bên ngoài, nhưng các nàng lại bị nhốt trong nhà, đâu cũng không được đi, thật sự rất đáng thương, cho nên..."

Dừng lại, thật cẩn thận cầm một thanh sắt nhỏ xuyên qua cái lỗ nhỏ như lỗ kim, rồi tiếp tục nói cho hết câu.

"Vậy mang nàng xuất môn dạo xem!"

Thật sự muốn dẫn nàng xuất môn?!

Thật sự là rất bất ngờ, rất kinh ngạc, cứ thế Lâu Thấm Du mở to cặp mắt sáng ngời, hơn nửa ngày không có phản ứng gì, sau đó bàn tay mềm mại lặng lẽ bịt chặt miệng, nàng cố gắng kềm chế xúc động vừa muốn khóc vừa muốn cười trong lòng, lại không ngăn cản nổi sự cảm động như cơn sóng bao phủ cả người.

Là thật, hẳn thật sự muốn dẫn nàng xuất môn nha!

Rõ ràng là một đại nam nhân vô cùng cổ hủ, nói nữ nhân chỉ có thể ngoan ngoãn ở lại canh nhà, không cho nàng rời khỏi nhà trong phạm vi ba thước, ngay cả vào thành mua cái này cái nọ cũng không được...

Hiện tại lại nói muốn dẫn nàng xuất môn dạo xem!

Vô cùng vui vẻ, nàng hé miệng cười tươi như hoa, nụ cười còn sáng lạn hơn so với ánh mặt trời, ánh mắt nàng ngưng nhìn phu quân thật sâu, nhu tình như nước.

Một đại nam nhân đem nàng "dẫm nát dưới lòng bàn chân", lại thương tiếc nâng niu nàng trong lòng bàn tay, che chở cho nàng, tuy rằng đỉnh đạc như không biết ôn nhu là gì, nhưng lại luôn luôn săn sóc quan tâm đến tâm tình uất ức của nàng như vậy...

Phụ thân, có lẽ giữa phu thê cũng không nhất định phải ngang hàng, chỉ cần hẳn là một trượng phu tốt biết yêu thương thê tử, mà nàng cũng là một thê tử tốt biết quý trọng trượng phu, như vậy không phải là đã đủ rồi hay sao?

"Không tốt , nường, không tốt nha!"

Rầm rập, thành thịch...Lâu Tuyết Du thò đầu vào thư phòng, Lâu Nguyệt Lan tò mò đi theo phía sau, Lục Phù Dung và Lâu Nguyệt Sương đang thương nghị chuyện quan trọng không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại.

Lục Phù Dung nhướng mi. "Thật là một nha đầu không có quy củ gì, lại là chuyện gì đây?"

"Không ổn a! Nường" Lâu Tuyết Du hỗn hển cả giận. "Ta vừa mới biết được một chuyện..."

"Rốt cuộc là chuyện gì, còn không nói mau!" Lục Phù Dung không kiên nhẫn xôn xao quát lên.

"Nường a! Chúng ta đều tưởng để tam tử chịu khổ mấy tháng, nàng sẽ hối hận, cuối cùng đồng ý tái giá gả cho Vũ Văn đại công tử, nhưng..." Lâu Tuyết Du lắc đầu. "Sai lầm rồi, nường, ta vừa mới biết, từ sau khi cha qua đời, tam tử không cho tỳ nữ hầu hạ nàng..."

Lục Phù Dung giật mình. "Vậy là có ý gì?"

"Ý là..." Lâu Tuyết Du liếc Lâu Nguyệt Lan một cái. "Sau khi cha qua đời, tam tử bắt đầu tự lo cho bản thân, quét dọn trong phòng, giặt quần áo, nấu cơm, những việc nặng nhọc này nàng đều tự mình làm lấy từ lâu rồi..."

"Nói bậy!" Lục Phù Dung giận dữ mắng mỏ. "Không phải chúng ta cả bọn đều ăn chung hay sao?"

"Chỉ có cùng nhau ăn chung điểm tâm sáng thôi." Lâu Tuyết Du nói. "Bởi vì chúng ta mỗi người khẩu vị khác nhau, cho nên bữa trưa và bữa tối

chúng ta đều tách ra ăn riêng, nhưng tam tỷ là tự bản thân nàng nấu cơm làm đồ ăn cho riêng mình..."

"Sao chúng ta không biết gì cả?" Lâu Nguyệt Lan nghe được vừa kinh ngạc cũng vừa phẫn nộ.

"Bởi vì..." Lâu Nguyệt Sương than thở. "Chúng ta cũng không quan tâm nàng đủ."

Lục Phù Dung không hờn giận liếc nàng một cái. "Ta làm gì rảnh rồi tới nỗi đi quan tâm những việc nhỏ nhặt như vậy!"

Lâu Nguyệt Sương cười khỗ, không dám hé răng nữa.

Còn lại Lâu Nguyệt Lan vẻ mặt âm trầm, tưởng qua chuyện này bộc lộ được năng lực của nàng, không ngờ lại hai lần liên tục tạo sai lầm. Nàng nói Lâu Thấm Du sẽ không gả cho người thô tục, kết quả Lâu Thấm Du chịu gả, nàng còn nói Lâu Thấm Du sau khi chịu khổ cực sẽ hối hận, kết quả Lâu Thấm Du đã sớm có thói quen chịu cực chịu khổ.

Không ngừng phạm sai lầm, sao Lục Phù Dung lại có thể giao Lục Ánh sơn trang cho nàng chứ?

Đúng vậy, không ai biết nàng cũng có dã tâm, cho nên nàng mới tích cực hiển kế, muốn tổng khứ Lâu Thấm Du ra khỏi Lục Ánh sơn trang, lại muốn mượn sức của Vũ Văn thế gia, đây đều là nàng lót đường cho tương lai của chính mình.

Lục Ánh sơn trang sớm muộn gì cũng là của nàng, cho dù là thân tỷ muội, nàng cũng sẽ không tặng cho đại tỷ!

"Nương, nên nghĩ cách!" Sắc mặt âm trầm, nàng nhắc nhở Lục Phù Dung.

"Còn phải đợi người nói hay sao!" Lục Phù Dung tức giận nói. "Nhưng giờ ta và đại tỷ của người phải đến Ninh quốc phủ trước, chuyện ở đó gấp hơn, dù gì cũng phải xử lý trước!"

Liên tục đảo tròn mắt nhìn tứ phía như tên trộm "Vậy nương và đại tỷ đi mau đi, ta ở lại canh giữ sơn trang." Lâu Nguyệt Lan nói.

Hừ hừ hừ, ít nhất nàng có thể thừa cơ ở lại xử lý trước vấn đề của Lâu Thấm Du, bộc lộ một chút năng lực của nàng, để nương hiểu, không chỉ một mình đại tỷ có thể kế thừa Lục Ánh sơn trang, mà còn có nàng nữa!

"Ta cũng muốn đi!" Lâu Tuyết Du kêu lên, mặc kệ ai xuất môn cũng được, ta cũng muốn đi theo xem náo nhiệt.

Thế là Lục Phù Dung vội vàng quỳnh lên mang theo Lâu Nguyệt Sương và Lâu Tuyết Du xuất môn, còn Lâu Nguyệt Lan ở lại cũng bắt đầu tỉ mỉ lên kế hoạch thực hiện âm mưu của nàng.

Là nương đã nói, vô độ bất trượng phu, cho nên tam muội người cũng đừng trách ta nha!

Sau khi thành thân, ngoại trừ chuyển xuất môn vào thành công cán cách đây mười ngày, còn lại Phó Thanh Dương đều ở nhà cùng Lâu Thấm Du rải thức ăn nuôi gà, sau buổi trưa hẵn còn mang Lâu Thấm Du cùng nhau dắt ngựa đi rong, cùng nhau tắm cho ngựa, chải lông ngựa, thuận tiện chỉ bảo nàng những chuyện có liên quan đến ngựa.

Cuộc sống cứ trôi qua vô cùng đơn điệu và nhàm chán, không có gì thay đổi, không có sự kiện gì nổi bật, phu thê chỉ đối thoại với nhau về việc nhà hàng ngày, không có những kỷ niệm khắc sâu vào tâm khảm, không có cùng nhau ngâm vịnh thi từ thanh nhã, bởi vì tuy phu quân nàng làm nghề

buôn bán ngựa cũng có biết chữ nhưng không thích đọc sách, càng không thích bàn tụng về thi từ ca phú.

Nhưng cuộc sống như thế cũng thập phần êm đềm tĩnh lặng và bình an, không gây ra những thương tổn, bi thương gì, cũng không có bất cứ yếu tố phản nộ, công kích nào.

Có đôi khi, Lâu Thấm Du cảm thấy dường như có thể cảm nhận được loại hạnh phúc bình thường theo lời phụ thân đã nói.

Không có mưu kế, tranh giành, không có thâm sâu âm trầm phải nhìn mặt đoán lòng, chỉ thản nhiên như không khí, như hô hấp bình thường, lặng lẽ xuôi theo thời gian...

"Tránh ra, Bạch Yên, người tự đi chơi một mình đi!"

Vừa giận vừa buồn cười, Lâu Thấm Du đẩy Bạch Yên đang cọ cọ vào người nàng ra, nhưng trong nháy mắt nó lại trở lại tiếp tục cọ cọ nàng.

"Bạch Yên, ngoan nha, đừng náo loạn nữa có được không? Mặc Dạ vào thành cùng Thanh ca sẽ trở về nhanh thôi, chờ bọn họ trở về, chúng ta sẽ cùng theo bọn họ đi dạo, ta cam đoan hôm nay sẽ nhất định đi dạo lâu so với ngày hôm qua, nhưng giờ để ta giặt quần áo đã?"

Như lời của Phó Thanh Dương, mỗi ngày cười một chút, sau một tháng Bạch Yên đã nhận Lâu Thấm Du là chủ nhân của nó; Phó Thanh Dương còn nói, sau này ngoại trừ hai người bọn họ, Bạch Yên sẽ không bao giờ để bất kỳ kẻ nào cưỡi lên nó nữa, bởi vì ngựa còn trung thành hơn so với người.

Chỉ là gần đây, mỗi khi Phó Thanh Dương cười Mặc Dạ vào thành thì Bạch Yên sẽ cọ cọ vào người nàng làm nũng, đòi nàng phải dắt nó đi dạo.

"Rồi, rồi, rồi, ta biết, ta biết, người tịch mịch có đúng không?" Bạch Yên hạ cái mũi thấp xuống cọ xát nơi cần cổ của nàng, làm nàng ngã trái ngã phải, không thể nào giặt quần áo được, đành phải đứng dậy, vỗ vỗ đầu trấn an nó, "Thật ra..."

Nàng như đắm chìm vào suy nghĩ nhìn về hướng thành Nam Xương xa xa, "Xong việc rồi mà Thanh ca còn chưa trở về, ta cũng nhớ hần lắm chứ!" Nói xong, hai gò má nhợt nhạt nổi lên hai vệt đỏ bừng.

"Thật kỳ lạ, đối với Vũ Văn đại công tử sao ta không có cảm giác này nha!" Nàng lăm bầm lầu bầu lầm bầm nói, lại thở dài một hơi "Như vậy không được, ta hình như rất ỷ lại vào Thanh ca, sẽ gây thêm phiền toái cho hần!" Thế là nàng hạ quyết tâm đẩy Bạch Yên ra, chuẩn bị tiếp tục giặt quần áo.

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân như cơn mưa rào nhanh chóng truyền đến, Lâu Thấm Du nghi hoặc đôi mắt nhìn lại, chính là Phó Thanh Dương đã trở về sớm hơn dự định.

"Chuẩn bị hành lý!" người còn chưa đến nơi đã nghe tiếng ra lệnh vọng tới. "Chúng ta cùng xuất môn!"

"Gì?" Lâu Thấm Du giật mình trừng lớn mắt. "Nhưng chưa bắt đầu mùa đông mà..."

"Phía nam nơi đây có thể lai giống bất kỳ lúc nào" Phó Thanh Dương vừa nháy xuống ngựa vừa giải thích. "Đại ca truyền tin cho ta, muốn ta mang Mặc Dạ đi lai giống với ngựa của muội phu, thuận tiện thăm Trụy nhi luôn."

"Trụy nhi?"

"Muội muội của ta."

"À!"

Một khắc sau, Phó Thanh Dương đã thay yên ngựa cho Bạch Yên, chuẩn bị sẵn sàng rời đi, vào nhà giúp nàng xách hành lý, tiến vào phòng ngủ đã thấy Lâu Thấm Du hốt ha hốt hoảng nhét cái gì đó vào hành lý, hăn nghi hoặc đứng nhìn, Lâu Thấm Du chợt dạ giấu hành lý ra ngoài sau lưng.

"Sao vậy?" Hăn nhíu mày hỏi.

"Không...không có gì..." Lâu Thấm Du ấp úng nói, hai mắt nhìn xuống đất không dám nhìn hăn.

"Hử?" Phó Thanh Dương nhướn chân mày không tin.

Không đúng, nàng không nên lừa hăn!

Lâu Thấm Du cắn chặt răng, dứt khoát đem hành lý ra đằng trước, trước mặt hăn lấy ra vật mà nàng vừa mới nhét vào, Phó Thanh Dương nhìn thấy hết sức ngỡ ngơ.

"Đây là cái gì?" Hăn không phải không nhận ra cái này là cái gì, nhưng thật là cái đó sao?

"Bài vị của cha ta" Lâu Thấm Du gục đầu xuống, buồn bã nói. "Mẹ ta không cho đem bài vị của cha ta vào từ đường của Lâu gia để thờ phụng, ta chỉ dám thờ phụng trong phòng của ta mà thôi, sau khi thành thân, ta cũng mang theo về đây, mỗi ngày lén dâng hương tế bái. Bây giờ xuất môn, ta sợ cha ta tịch mịch, không ai dâng hương cho ông, cho nên...cho nên..."

Không có lấy nửa tiếng phát ra từ cổ họng, Phó Thanh Dương bỗng nhiên xoay người bỏ đi. Lâu Thấm Du tưởng hăn giận, không mang theo nàng xuất môn nữa, ai dè thấy hăn tìm một cái thùng thiết nhỏ, ngồi xuống ghế, sau đó lấy bài vị trên tay nàng bỏ vào thùng, cột thiết chắc lại.

"Được rồi, như vậy sẽ không sợ gió cuốn đi mất." cột thùng thiết vào hành lý, hấn một tay cầm tay nải, một tay cầm bọc hành lý, sải bước đi ra bên ngoài. "Về sau cũng đừng lén dâng hương nữa, cũng không phải chuyện gì mất mặt, sao phải vụng trộm như vậy? A! Đúng rồi, nếu là nhạc phụ đại nhân, ta cũng phải dâng hương đúng hạn..."

Đi ra ngoài phòng, hấn thuận tay cầm theo bao giấy dầu trên bàn mang đi, đa phần là lão bà sẽ thích ăn vặt trên đường nên phải chuẩn bị sẵn, rồi lại tiếp tục đi ra khỏi cửa.

"Ta nói a! Nếu nhạc mẫu không cho nhạc phụ vào từ đường của Lâu gia, vậy thì cứ đơn giản vào đại từ đường của nhà chúng ta đi! Nói cho nàng biết, đại từ đường của nhà chúng ta rất là đông đúc, cam đoan rất náo nhiệt, nhạc phụ tuyệt không bị tịch mịch đâu, nói không chừng còn cảm thấy vui hơn là đăng khác! Còn có a..."

Hấn vừa nói vừa không ngừng tay nhất nhất đem bọc hành lý và tay nải buộc lên lưng ngựa, "Ngày ba bữa đều có cúng kiến, còn có bữa đêm, điểm tâm, còn ăn vặt nữa, lúc nào cũng đều có người dâng hương, bày đồ cúng phẩm, cam đoan nhạc phụ không bị đói đâu, còn hưởng thụ đến mập ra đó chứ!" Cột đi cột lại cho chắc chắn, vừa quay lại hấn kinh hãi đến mức nhảy dựng lên, thiếu chút nữa bị dọa đến mất nửa cái mạng.

Nam tử hán đại trượng phu, trời không sợ, đất cũng không sợ, chỉ sợ nhất là nước mắt như lũ lụt của nữ nhân!

"Nàng...nàng...nàng...sao lại khóc như thế này!" Hấn kinh hãi đến mức nói lắp.

Hấn nói chưa dứt lời, Lâu Thấm Du lệ rơi đầy mặt lại nhào vào lòng hấn khóc lớn tiếng hơn nữa, hấn hoảng quá chân tay luống cuống, không biết như thế nào cho phải, đành phải giả giọng dỗ dành mấy đứa con nít ra, ngây ngốc vỗ lên bờ vai mảnh khảnh của nàng, trấn an nàng.

"Ngoan nha, ngoan nha, đừng khóc nữa, có cái gì đâu mà phải khóc? Thật là!"

Sao nàng có thể không khóc chứ!

Dù với Vũ Văn Tĩnh Nhân, nam nhân mà nàng nghĩ là luôn thông cảm và hiểu cho nàng, hắn cũng nói nếu nàng nguyện ý gả cho hắn, hắn có thể cho nàng đem bài vị của cha đến Vũ Văn gia, nhưng nàng phải lén vụng trộm dâng hương, trăm ngàn lần không thể để cho người nhà của hắn biết, bằng không cha mẹ hắn sẽ không vui, người ngoài cũng sẽ nói ra nói vào.

Mà Phó Thanh Dương này, nàng tưởng hắn là một nam nhân không thể cùng nàng thổ lộ tâm sự, ý hợp tâm đầu, lại không nói hai lời xem việc cung phụng bài vị của cha nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, còn muốn nàng rước bài vị của cha nàng vào từ đường của nhà hắn để cung phụng, không hề lo lắng một chút xíu nào rằng người khác sẽ nói ra nói vào hay không.

Dù là ưu điểm hay nhược điểm của nàng, tất cả những gì liên quan đến nàng, hắn đều chấp nhận hết, mà không hề có bất cứ nghi nan nào.

Chỉ vì nàng là thê tử của hắn.

Tuy bề ngoài hắn là một đại nam nhân thô lỗ bá đạo, nhưng thật ra nội tâm của hắn lại thiện lương, khoan dung, ôn nhu, săn sóc như vậy.

Không thể thổ lộ tâm sự, ý hợp tâm đầu thì sao?

Không thể thông hiểu nhau, tâm linh tương giao thì lại như thế nào?

Hắn thật tâm chân ý quan tâm nàng, săn sóc nàng, trân trọng nàng, yêu thương nàng, nhiều đó thôi đã quá đủ rồi, nàng còn cần gì nữa?

Phụ thân, nữ nhi từ bỏ, nữ nhi không cần cái gì gọi là đối xử ngang hàng với nhau, nữ nhi tình nguyện bị hấn dẫm nát dưới lòng bàn chân, tình nguyện không đề cập đến quyền lợi thế tử nữa, tình nguyện chỉ làm một tiểu nữ nhân đi theo sau lưng hấn, bởi vì nữ nhi đã tìm được hạnh phúc mỹ mãn của riêng mình.

Một trượng phu thật lòng chân ý yêu thương nàng, chính là hạnh phúc của nàng.

Bên cửa sổ của Thiên Thính lâu, khoe miệng Lâu Nguyệt Lan nhếch lên nở một nụ cười giả tạo đầy nham hiểm, nhìn thoáng qua gói thuốc trên tay, đặc ý hừ lạnh, vô độc bất trượng phu, tuy nàng không phải là nam nhân, nhưng nàng có thể ngoan độc giống nam nhân.

Nàng đợi Lâu Thấm Du rơi vào bẫy, nhưng hết lần này đến lần khác lại không đợi được!

"Hương Cúc, người được sai đi thỉnh Vũ Văn đại công tử đã quay về chưa?"

"Đã về rồi nhị tiểu thư, hấn nói Vũ Văn đại công tử có việc, sau hai ngày nữa sẽ đến."

Lâu Nguyệt Lan cau mày lại, buông gói thuốc trên tay xuống.

Hai ngày thì hai ngày, dù sao Lâu Thấm Du cũng chỉ ở phía sau trang, nghe bọn hạ nhân nói, tên Đại hồ tử kia trông nom lão bà rất cẩn thận, không cho phép Lâu Thấm Du ra khỏi cửa quá ba thước, Lâu Thấm Du như cá chậu chim lồng, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Thật đáng đời, tự tìm khổ!

Nghĩ vậy, Lâu Nguyệt Lan nhìn không được nở nụ cười kiêu vui sướng khi người khác gặp họa, ai ngờ cười chưa được đến hai tiếng, đã thấy con chim bị giam trong lồng kia bất ngờ bay đến trước mặt nàng, không khỏi thất thanh kêu to.

"Thấm Du, người...người sao lại đến đây?"

"Ta đến tìm nương, nương đâu? Nghe nói nàng và đại tỷ, tiểu muội xuất môn phải không?"

Chưa kịp trả lời đã nhìn thấy Phó Thanh Dương xuất hiện sát phía sau Lâu Thấm Du, Lâu Nguyệt Lan liền lập tức như hóa thành một pho tượng đất, mắt trợn trừng, ngừng hô hấp, không khác gì bị ma quỷ hù mà chết đứng, chỉ thiếu nước không thẳng tắp ngã xuống đất thôi.

Lâu Thấm Du thực có thể thông cảm cho nàng ấy, không riêng gì nàng ấy, trên đường vào trang này hề gặp phải mỗi một nữ nhân nào, từ nha hoàn trẻ tuổi cho đến bà lão già ngất ngư, ai cũng chỉ vô tình liếc mắt nhìn Phó Thanh Dương một cái thôi là lập tức hóa thành cọc gỗ liền, trăm người không sai một, thật còn linh hơn so với thần tiên.

Không thể trách các nàng ấy, muốn trách chỉ có thể trách phu quân của nàng, tự nhiên lại tuấn mỹ như thế để làm gì?

"Nếu nương các nàng đã xuất môn, vậy nói với nhị tỷ cũng vậy. Thanh ca..." Nàng quay đầu thản nhiên cười với Phó Thanh Dương. "Hắn muốn dẫn ta xuất môn đi làm tí việc, phiền nhị tỷ chuyển lời cho nương giùm một tiếng."

Xuất môn?!

Lâu Nguyệt Lan cả kinh, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, nhưng hai mắt vẫn không thể dứt ra khỏi khuôn mặt tuấn mỹ siêu cấp quá mức kia của Phó Thanh Dương.

Thật khó tin, đây chính là cái thứ lôi thôi lốc thốc chỉ biết tuân lệnh người khác mà không dám cãi lại Đại hồ tử đây ư?

"Ai cho người xuất môn?"

Mắt thấy Lâu Nguyệt Lan rõ ràng là đang nói chuyện với nàng mà đầu vẫn ngoáy về phía Phó Thanh Dương không hề quay lại, hai mắt mở to nhìn chằm chập ngấm ngấm Phó Thanh Dương, Lâu Thấm Du thú vị nhìn xem, thiếu chút nữa không thể nén nổi phải phì cười ra miệng.

"Sao ta không thể xuất môn được?"

Lâu Nguyệt Lan cũng biết bộ dáng của chính mình rất khó coi, rất mất mặt, cho nên sau khi phục hồi tinh thần lại, cũng cố gắng hết sức dời tầm mắt đang nhìn lom lom vào mặt Phó Thanh Dương ra...

Đáng giận a, thật là đáng giận, nàng đã vận hết toàn bộ khí lực toàn thân rồi, tại sao vẫn không thu hồi ánh mắt lại được?

"Không phải các người đã đáp ứng sẽ ở lại Lục Ảnh sơn trang hai năm sao?"

"Nhưng người trong trang này, kể cả nhị tỷ người, ai lại không từng xuất môn ? Một khi đã như vậy, bọn ta xuất môn thì có gì là không đúng? Bọn ta cũng không phải ra đi mà không trở lại, chờ Thanh ca xong việc, chúng ta sẽ trở lại, tại sao lại không được?"

Lâu Nguyệt Lan ấp úng cãi chày cãi cối, "Ta nói, nếu hãn muốn đi làm chuyện của hãn, người đi theo để làm gì?"

Lâu Thấm Du bất giác lại nở một nụ cười nhẹ. "Tại ta nói ta chưa từng ra khỏi nhà, nên Thanh ca mới nói lần này thuận tiện mang ta xuất môn dạo một chút."

Việc này phải làm sao? Nhân vật chính bỏ đi, tiết mục nàng thiết kế này sao mà diễn được?

Tình thế cấp bách, nhất thời Lâu Nguyệt Lan bật thốt lên: "Không được!"

"Người là ai mà nói không được?" im lặng nghe nãy giờ, cuối cùng Phó Thanh Dương mất kiên nhẫn bắt đầu phát tác. "Muội muội của người đã gả cho ta, là người của ta, lão bà của Phó Thanh Dương ta thì ta tự trông nom, không cần bọn người Lâu gia các người trông nom, nói được hay không cũng là do ta, không phải người, người làm ơn rõ ràng một chút!"

"Nhưng...nhưng..."

"Còn nữa, ta rất chán ghét khi người cứ lom lom ngắm nghía ta, chỉ có lão bà của ta mới có thể ngắm ta, người không thể được!"

Lâu Nguyệt Lan vừa ngượng ngùng vừa phẫn nộ đỏ mặt lên, nàng đã rất cố gắng điều khiển đôi mắt của mình rồi, nhưng mà...nhưng mà...

"Ta...ta..." Chính là thu hồi ánh mắt lại không được nha!

"Trước khi thành thân, bọn ta có nói là sẽ ở lại Lục Ảnh sơn trang hai năm, cho nên không phải bọn ta đã ở lại đây hay sao? Nhưng bọn ta cũng không có hứa là không được rời khỏi nơi đây nửa bước à!" Phó Thanh Dương nhắc nhở nàng. "Có việc cần làm thì tự nhiên phải xuất môn; làm xong việc thì bọn ta sẽ trở lại, rốt cuộc người phản đối cái gì?"

"Nhưng...nhưng..." nghĩ hoài mà nghĩ không ra lý do, Lâu Nguyệt Lan lại bắt đầu "nhưng" một hồi.

"Trứng của ai nấy trông, tóm lại, bọn ta chỉ đến thông báo một tiếng mà thôi, giờ nói xong rồi, bọn ta đi đây!" Dứt lời, Phó Thanh Dương choàng vai Lâu Thấm Du xoay người lại bước đi. "Đi thôi, lão bà!"

"Dạ, Thanh ca." Lâu Thấm Du thuận theo ý phu quân quay người đi theo.

Lâu Nguyệt Lan vừa tức vừa vội, lập tức nhắc tay lên muốn thi triển võ công dùng sức mạnh ngăn bọn họ lại, ai ngờ lúc này lại có hạ nhân đến thông báo.

"Nhị tiểu thư, Tùng Giang phủ Hải nhị thiếu gia đến thăm."

Đáng chết!

Nàng biết, Hải nhị thiếu gia đến đây là vì theo đuổi nàng, mà hắn lại là trợ thủ lớn nhất có thể giúp nàng chấp chương Lục Ánh sơn trang, nàng cũng không muốn để hắn chứng kiến trò hề của nàng, bất đắc dĩ, đành phải trở mắt nhìn Phó Thanh Dương mang theo Lâu Thấm Du nghênh ngang bỏ đi.

Đáng giận, cá chậu chim lồng thế mà lại bay mất!

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

"Có trộm! Có trộm!"

Khư khư ôm nhi tử bảo bối trong lòng, Phương Anh cao hứng phấn chấn chạy vào phòng, Trụy nhi đang luôn chỉ khâu kim vá lại xiêm y nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

"Phu quân, sao chàng lại trở thành trộm như thế?"

"Không thừa dịp nương đang ngủ trưa mà trộm ra ôm một chút, vĩnh viễn cũng đều đừng nghĩ đến chuyện đụng được nhi tử của chúng ta."

Phương Anh giải thích đúng lý hợp tình, lại chăm chú nhìn rồi hôn mãnh liệt lên gò má của nam hài trong lòng, đáng yêu cực.

Đứa lớn sinh ra giống hần, hần lại có vẻ không hứng thú mấy, nhưng đứa thứ hai này bộ dạng giống Trụy nhi y chang, đây mới là cục cưng tâm can bảo bối của hần.

"Béo tròn bụ bẫm thật đáng yêu ghê!" Trụy nhi cũng bắt chước Phương Anh hôn lên gò má của nam hài đến chảy cả nước miếng ra.

"Đương nhiên rồi, nhi tử bảo bối của ta mà!" Phương Anh đắc ý khoe khoang.

Trụy nhi bật cười muốn sặc. "Ta sinh ra nha!"

Phương Anh mập mờ tề mi lộ nhãn. "Không có ta, nàng tự sinh được sao, hả?"

Trụy nhi hai má hồng hồng nhéo hăn một cái."Đáng ghét!"

Đang lúc hai vợ chồng vừa chơi đùa với oa nhi, vừa liếc mắt đưa tình, hoà thuận vui vẻ hạnh phúc hết sức, chợt nghe hạ nhân bẩm báo.

"Bẩm gia, phu nhân, Phó tam công tử cùng tam phu nhân đến thăm!"

"Tam ca?" Trụy nhi kinh hỉ hô to, mặc kệ hài tử, nhanh như chớp biến mất không thấy bóng dáng đâu hết.

"Tam tẩu?" Phương Anh càng kinh ngạc hơn."Hăn thành thân hồi nào vậy?"

Hán tử thô mãng mặt mày râu ria xồm xoàm, vừa bắn thiu vừa lời thôi lố thốc như mới vượt ngục trốn ra, vậy mà cũng có người dám gả cho hăn?

Nói là thuận đường đem theo Lâu Thấm Du xuất môn đi ngắm xem nơi nơi, nhưng vừa ra khỏi Lục Ánh sơn trang, Phó Thanh Dương liền thúc ngựa chạy như điên, đừng nói là xem cái này cái nọ, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, nhưng Lâu Thấm Du cũng không có oán hận đến nửa câu, nàng biết, Phó Thanh Dương nhất định có nguyên nhân của hăn.

"Mệt không?"

"Không, tuyệt không mệt."

"Muội phu bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng xuất môn đi công tác, ta phải thừa dịp hăn còn đang ở nhà mà tới."

"Thì ra là thế, vậy muội muội là gả đến đâu?"

"Côn Minh."

Từ Nam Xương đến Côn Minh, bọn họ chạy hơn mười ngày đường, ngựa quen đường cũ đến trước một dãy tòa nhà lớn ngoài thành thì dừng lại, Lâu Thấm Du có chút kinh ngạc, người thường sẽ không ở nổi trong loại tòa nhà lớn như thế này.

"Thanh ca, muội phu là?"

"Vân Nam Đô Chỉ Huy Sứ."

"Gì?"

Vừa nói chuyện Phó Thanh Dương vừa tiến lên gõ cửa, nô bộc mở cửa ra, Phó Thanh Dương vừa báo tính danh ý đồ đến thăm, một nô bộc lập tức vào trong thông báo, một nô bộc khác nhận ngựa của bọn họ mang đi chăm sóc, lại có nô bộc khác cung kính nghênh thỉnh bọn họ đi vào.

"Tam công tử, Tam phu nhân, thỉnh đi theo ta."

Phó Thanh Dương vừa mới bước vào đại môn vài bước, một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn thơm phưng phức tựa như ác hổ nhào vào lòng của hắn, sau đó là tiếng kêu khóc liên tiếp vừa mừng vừa sợ.

"Tam ca, Tam ca, nhớ người muốn chết!"

Á, ông trời, lại tới nữa!

Nam tử hán đại trượng phu, trời không sợ, đất cũng không sợ, chỉ sợ nhất là nước mắt như lũ lụt của nữ nhân. Trời cổ tình khiến hắn toàn gặp phải nữ nhân thích khóc như mưa như bão, ngày hôm qua lão bà của hắn khóc đến trời đen kịt, hôm nay đến phiên muội muội của hắn khóc la rầm rĩ.

Aizz! Nữ nhân tại sao lại thích khóc như vậy chứ?

"Tam ca cũng nhớ người a!" Tay chân luống cuống vỗ về người trong lòng, hăn bắt đắc dĩ nói. "Cho nên không phải đang đến thăm người hay sao!"

"Lâu lâu mới chịu đến một lần!" Trụy nhi trách cứ cãi lại.

"Đâu có, bảy, tám tháng trước người lại sinh thêm một tiểu tử béo múp, không phải ta đã tới tặng lễ rồi hay sao?" Phó Thanh Dương phản bác.

"Nhưng mà Tam ca người ở chưa được mười ngày đã bỏ đi mất rồi" Trụy nhi tiếp tục kháng nghị, làm nũng. "Mặc kệ, mặc kệ, lần này Tam ca người phải ở lại lâu hơn một chút!" Cho dù đã là vợ của người ta, là mẹ của hai đứa con, nhưng trước mặt các ca ca, nàng vĩnh viễn đều là tiểu muội muội.

"Được, được, được, ít nhất một tháng được chưa?" Hoàn toàn đầu hàng.

"Ừ, vậy cũng không tệ lắm."

"Vậy người có thể kiềm chế nước mắt rồi chứ? Còn muội phu Phương Anh đâu! Những người khác đâu?"

Phó Thanh Dương quay đầu tìm người, Lâu Thâm Du vẫn còn đang giật mình đánh giá khắp tứ phía, ban đầu tưởng vị hôn phu của muội phu ở Vân Nam có cửa hiệu làm ăn gì đó hoặc là bọn con buôn mồm mép linh tinh, trăm triệu lần cũng không ngờ, vị hôn phu của muội muội lại là một vị quan nhân.

Phương Anh?

Hình như đã từng nghe qua ở đâu rồi!

"Ở đây nè! Tam ca." Phương Anh đã sớm đến, đang nhìn Lâu Thấm Du đứng một bên tò mò. "Vị này chính là Tam tẩu phải không?" Vị tẩu tử này trông đoan trang hào phóng, giống một tiểu thư khuê các, thật đúng là ngoài dự đoán của mọi người!

Còn tưởng Phó Thanh Dương sẽ lấy một người hùng hùng hổ hổ như hân, mỗi ngày chiến đấu một trăm chiêu rồi mới tính tiếp!

"A! Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên!" Phó Thanh Dương một tay kéo Lâu Thấm Du ra đằng trước. "Đến đây, ra mắt tam tẩu của các người đi, nàng tên là Lâu Thấm Du!"

"Tam tẩu." Phương Anh và Trụy nhi đồng thanh gọi.

"Chào mọi người" Lâu Thấm Du tự nhiên hào phóng thủ lễ.

"Hai người chắc là mệt mỏi rồi? Vào trong đã rồi nói tiếp!" Phương Anh nói.

Thế là mọi người cùng tiến vào đại sảnh, sau khi hạ nhân dâng trà nóng xong, mọi người lúc này mới bắt đầu rôm rả hỏi thăm tình hình gần đây.

"Tam ca, ở nhà có biết chưa?" Trụy nhi khẩn trương hỏi.

"Đã báo rồi." Phó Thanh Dương nhấp một ngụm trà nóng. "Nhưng ta tạm thời vẫn không thể mang tam tẩu người về nhà, bởi vì ta đã đáp ứng nhạc mẫu, ở lại Lâu gia hai năm."

"Hai năm?" Trụy nhi và Phương Anh liếc nhau một cái cười lén.

Ở nhà cũng chẳng ai có tính nhẫn nại mà chờ tới hai năm đâu, chỉ sợ vừa biết tin là người này nối tiếp người kia chuồn êm xuất môn đến đây rồi.

"Cuối cùng tam ca cũng cạo râu rồi" Phương Anh cười nói. "thấy có nhẹ nhàng khoan khoái hơn không?"

Tuy rằng đã gặp qua bộ dáng râu ria xồm xoàm của Phó Thanh Dương, nhưng chỉ cần nghe danh tiếng Nộ Diêm La cũng đã đoán ra được diện mạo của hắn. Cho nên lúc này mới gặp bộ dáng tuấn mỹ của Phó Thanh Dương cũng không quá mức kinh ngạc.

"Nhẹ nhàng khoan khoái cái rắm!" Nói đến đây, Phó Thanh Dương liền một bụng tức giận vô cùng. "Ta lại không thiếu mắt thiếu mũi, nhưng trên đường đi hề gặp phải nữ tử nào cũng làm như bị quỷ ám nhìn ta chằm chằm, dù gì đi nữa, bộ dạng ta cũng đâu có tệ đến vậy? Hắn là không a, rất nhiều người đều nói bộ dạng cha ta rất dễ nhìn mà!"

Đâu chỉ dễ nhìn, mà là tuấn mỹ đến độ khiến người người oán trách a!

Phương Anh và Trụy nhi nhin không được lại liếc mắt nhìn nhau dò xét một cái, vừa cười vừa nói. "Tam ca cũng rất dễ nhìn nha!"

"Vậy sao bọn nữ nhân kia đều nhìn ta chằm chằm như vậy?" Phó Thanh Dương giương mắt lên hoài nghi, không tin lắm.

"Thì bởi vì tam ca đẹp quá thôi!" Đẹp người ta mới nhìn, chứ xấu ai mà thèm nhìn!

"Đẹp cũng không thể nhìn chằm chằm như vậy a! Thật là, hai con mắt hau háu làm như muốn ăn tươi nuốt sống ta vậy!" Phó Thanh Dương không cho là đúng cảm giận nói. "Nói cho các người biết, nữ nhân mà nhìn chằm chằm nam nhân thật sự là không ra thể thống gì!"

Bởi vì hắn quá đẹp, đẹp đến mức làm cho nữ nhân không còn ra thể thống!

Xem ra Phó Thanh Dương để râu đã lâu lắm rồi, căn bản hăn không rõ bộ dạng chính mình đẹp tới cỡ nào, rõ ràng người "sai" là hăn, còn đổ thừa lỗi cho nữ nhân nữa!

Nam nhân là vậy, cho dù có ngàn sai vạn sai, nhưng tất cả đều là lỗi của người khác, mà tuyệt không phải lỗi của bản thân hăn!

"Dạ phải, dạ phải..." Phương anh cố gắng làm mặt nghiêm túc lại. "Không nói chuyện đó nữa, chỉ nói riêng chuyện này Tam ca đến đây là đã thật sự phải cảm ơn rất nhiều."

"Đúng, nên cảm tạ." Phó Thanh Dương việc nhân đức không nhường ai gật gật đầu thật mạnh. "Ta thật ra đó giờ chỉ cho Mặc Dạ lai giống với Bạch Yên thôi, nhưng vì ngươi là muội phu của ta nên ta mới giúp ngươi! Nhưng chỉ một lần này thôi, không có ngoại lệ nữa đâu à!"

Phương Anh suy nghĩ một lát. "Nếu vậy, chi bằng Tam ca cho ta một con tiểu mã con của Mặc Dạ và Bạch Yên đi!"

"Cũng được!" Phó Thanh Dương khẳng khái đồng ý. "Ngươi muốn con đực hay con cái?"

"Sao cũng được, ta muốn một con ngựa tốt có thể theo giúp ta chinh chiến sa trường, làm phiến tam ca chọn giúp ta đi!"

"Được!" Phó Thanh Dương không nói hai lời hứa ngay. "Ta sẽ giúp ngươi chọn một con thích hợp nhất với ngươi, nhưng phải sau hai năm nữa, có chờ nổi không?"

"Không thành vấn đề!"

"Được, quyết định vậy đi!"

Tả nhìn một người, hữu nhìn một người, mắt thấy bọn hăn nói có hai ba câu đã xong chuyện này, Trụy nhi không khỏi kích động đứng dậy.

"Nè, nè...khoan đã, các người nói vậy...Tam ca người không thể ở lại đây sao?"

"Ai nói?" Phó Thanh Dương thở dài một hơi. "Ta tới đây còn có chuyện phải nhờ Trụy nhi giúp đó!"

"Chuyện gì vậy? Tam ca nói ngay đi." Trụy nhi vội hỏi.

"Không phải là vì tam tẩu của người sao! Tay nghề trù nghệ của nàng thật đúng là..." lại lắc đầu, lại thở dài, thật sự rất đáng buồn, nói không nên lời. "Ta cũng không muốn nửa đời sau đều không được ăn thức ăn ngon a, cho nên người dạy nàng ấy đi!"

Thảm dữ vậy sao?

Trụy nhi che miệng bật cười. "Được, chỉ cần Tam ca đồng ý lưu lại, cái gì cũng được hết! Kỳ thật nói đến trù nghệ, tiểu nghiên mực tử tử cũng giỏi như ta vậy, nhưng tử ấy không hé miệng một lời thì làm sao dạy người khác được, vậy cứ để ta! Chỉ cần tam tẩu không chê."

Chê?

Nàng mới thực đáng hổ thẹn a!

Lâu Thấm Du đỏ mặt. "Vậy phiền muội muội."

"Trù nghệ của Trụy nhi rất tốt, nàng phải học cho kỹ!" Phó Thanh Dương nghiêm mặt dặn dò.

"Dạ, Thanh ca." Lâu Thấm Du phục tùng đồng ý, cái gì nên học, nàng nhất định sẽ học cho tốt.

Hai vợ chồng bên này nề nếp người tới người lui, nghiêm túc vô cùng; còn hai vợ chồng bên kia lại bày ra hai bộ mặt quái dị vô cùng.

Thân ca?!

Hai chữ này nghe vào tai mập mờ thế nào ấy, Phương anh và Trục nhi không hên mà cùng á lên một chút, sau đó biểu tình quái dị nhìn nhau, lông mi nhấp nháy, khóe miệng run rẩy.

Có nghe lầm hay không, phải...thân ca hay không?

Hình như vậy.

Thật là... thân ca kia sao?

Hắn vậy.

Nhưng tam ca chịu để tam tấu gọi hắn là...thân ca?

Không thấy hắn phản đối!

Vậy...bọn ta có cười được hay không?

Không biết.

Có thể bị giết hay không?

Có thể.

Ở bên kia hai người mặt mày còn đang vắn vẹo bận "thảo luận" nhịn không được bật cười, bên này mặt mày Phó Thanh Dương đã đen sì đầy vẻ cảnh cáo.

"Không cho phép!"

"...Dạ"

"Cũng không cho nhếch miệng lên!"

"...Dạ"

"Không. Được. Làm. Ra. Bộ. Dạng. Đó!"

Ngay cả lén ghen cười trong bụng cũng không được nữa?

Quên đi, chết thì chết! Dù sao hắn đã dọa giết một lần rồi, giờ có dọa giết thêm một lần nữa cũng không sao, cùng lắm thì dọa riết thành thói quen thôi!

"Hahaha..."

"Phương Anh, ta giết người!"

Trù nghệ không cao bởi vì không ai dạy, tuy rằng có hỏi qua đầu bếp nữ, nhưng đầu bếp nữ lại không có gan "dạy" chủ tử, nên Lâu Thấm Du vẫn chỉ có thể tự mình mày mò.

Dù bản thân nàng cũng biết mình làm đồ ăn hương vị không ngon, hóa hậu không thích hợp, nêm nếm không vừa, ngay cả trang trí trình bày cũng không quá ti mỉ, nhưng không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, dù sao nàng cũng không phải đặc biệt khéo tay bẩm sinh, không thể tự mình làm được tất cả.

Nhưng hôm nay có Truy nhi dốc túi truyền thụ trù nghệ, nàng cũng thật sự hạ quyết tâm khổ công học lấy, mặc dù thời gian chỉ có một tháng ngắn ngủi, nhưng chỉ cần có thể lĩnh ngộ bí quyết rồi tự làm cũng không khó gì.

"Không tệ, không tệ!"

Phó Thanh Dương hài lòng vừa thở dài vừa há miệng to ra mà ăn, không nhìn đến vẻ mặt không được vui mấy của Lâu Thấm Du.

"Tam tẩu rất thông minh, chỉ một chút đã hiểu liền, học rất nhanh!" Truy nhi ra sức tán tụng tam tẩu. Nàng thích tam tẩu này, tính tình ôn hòa, hiền hậu, không sợ cực khổ.

Ấn tượng gặp ban đầu, nàng còn tưởng tam tẩu là loại thiên kim tiểu thư chỉ biết cơm đến thì há miệng ăn, trà đến tay thì bưng lên uống chứ!

"Ngày mai muốn đi sao?" Phương Anh hỏi.

"Ừ."

"Trực tiếp quay về nhà của tam tẩu?"

"Việc này..." Dừng đưa lại, Phó Thanh Dương nhìn nhìn Lâu Thấm Du như đang suy nghĩ lo lắng gì đó. "Lão bà của ta ít ra khỏi nhà, ta nghĩ, thừa dịp này mang nàng đi xem đi dạo khắp nơi, nếu không sau này nàng mang thai thì không đi đâu được hết!"

Hắn vừa nói xong, Phương Anh lập tức để ý thấy Lâu Thấm Du vẻ mặt vui sướng cảm động nở rộ nụ cười, sau đó nàng chăm chú nhìn Phó Thanh Dương bằng ánh mắt vô cùng ôn nhu.

Xem ra Tam ca thô mẫn là vậy, nhưng trong sự thô mẫn có tinh tế quan tâm làm cảm động phương tâm của tam tẩu a!

"Vậy tính đi đâu trước?"

"Theo đường cái tới Nam Dương trước! Thay Nhị tẩu thăm đại ca và hai muội muội của tẩu ấy trước, trở lên Liêu Đông xem Mã thị trên đó, nếu dư thời gian thì sẽ ra quan ngoại một chút, sau đó quay về Vô Tích thay đại tẩu thăm người nhà của tẩu ấy, còn có tiểu nghiên mực và muội phu ở Kim

Lăng nữa, sau đó sẽ quay về Nam Xương, ta nghĩ như vậy chắc đủ rồi, phải không lão bà?"

"Đủ, đủ!" Lâu Thấm Du không ngừng gật đầu, vui vẻ không thôi. "Thanh ca, đủ rồi!" Hãn thật tình muốn dẫn nàng đi xem nơi nơi, không phải tùy tiện nói cho có đâu!

Lại thân ca!

Khóe môi Phương Anh vừa mới cong lên, ánh mắt của Phó Thanh Dương cũng đã hung hăng trừng tới, hãn vội vàng mím khóe môi lại.

"Khục khục, vậy có thể phiên tam ca tiện đường giúp ta tặng đồ lên kinh thành hay không?"

"Không thành vấn đề."

Sáng ngày hôm sau, Truy nhi hai mắt nhắm lệ đưa tiễn Phó Thanh Dương mang theo lão bà rời đi về hướng Nam Dương.

Từ Côn Minh đến Nam Dương đi gần một tháng mới đến, không phải do cước trình chậm, cũng không phải do mệt mỏi, mà là mỗi khi đến một chỗ sơn thanh thủy tú, Lâu Thấm Du nhịn không được dừng lại tinh tế ngắm nhìn thưởng thức; Phó Thanh Dương cũng không thúc giục nàng, tùy ý nàng xem đến khi thỏa mãn mới thôi, thậm chí...

"Xem đã chưa?"

"Ờ..."

"Còn chưa xem đã? Vậy ở lại xem tiếp cũng được!"

Hơn nữa hãn cũng không thúc giục hay giận dữ nàng vì những cảnh sắc này hãn đã sớm xem nhiều lần đến chán, hãn chỉ tránh đi làm chuyện hãn muốn làm, bất kể nàng xem bao lâu, hãn cũng chỉ ở bên cạnh bảo vệ,

hoặc là nằm xuống ngay tại chỗ đánh một giấc, hoặc là xuống nước tắm một trận cho thống khoái, tóm lại, hần tuyệt không bỏ nàng lại một mình.

Bởi vì nàng là thê tử của hần, hần phải bảo vệ nàng.

Có lẽ hần đã quên là nàng xuất thân từ Lục Ảnh sơn trang, tuy không hành tẩu trên giang hồ, nhưng cũng giống như ba tỷ muội kia là trên người có võ công, căn bản không cần ai bảo hộ, cũng có thể hần không quên, mặc kệ nàng có võ công hay không, bảo hộ thê tử nàng là trách nhiệm của vi phu hần, hần tuyệt không khinh thường trách nhiệm của mình.

Ngoài ra, lần này xuất môn, bắt đầu từ ngày đầu tiên, mỗi ngày sau khi Phó Thanh Dương rời giường rửa mặt chải đầu xong, chuyện đầu tiên chính là dâng hương cho nhạc phụ.

"Nhạc phụ, xin cứ an tâm, tiểu tể nhất định sẽ hảo hảo trân trọng nữ nhi của ngài, tuyệt sẽ không để nàng chịu ủy khuất!"

Cung kính dâng hương xong, hần mới mang Lâu Thấm Du đi ăn sáng.

Dù hần có tuần mỹ cỡ nào, hần vẫn như cũ là một người buôn ngựa thô lỗ, một đại nam nhân bá đạo, nhưng những câu nói tùy tiện của hần lại khiến nàng có thể cảm nhận được sự ôn nhu của hần, những cử chỉ tùy tiện của hần lại có thể khiến nàng cảm nhận được sự săn sóc tỉ mỉ của hần.

Mà làm người ta cảm động nhất là, tất cả những việc hần làm cũng không phải cố tình, mà là làm một cách tự nhiên như chuyện bình thường phải làm.

"Thực xin lỗi, Thanh ca, bắt chàng phải đợi lâu như vậy."

"Xem đã rồi hả? Vậy chúng ta đi đi!"

"Thanh ca, kế tiếp chúng ta sẽ đi đâu?"

"Ừ, ta nghĩ..." Cởi dây cương ra từ cây cột, Phó Thanh Dương nghiêng đầu suy nghĩ một lúc. "Đúng rồi, có muốn đi Nhạc Dương lâu xem hay không? Ta cũng không biết ở đó có cái gì đặc biệt, bất quá chỉ là một tòa lâu, một cái hồ nước, nhưng chỗ đó có nhiều du khách, có lẽ..."

"Nhạc Dương lâu?" Lâu Thấm Du kinh hô, cái miệng nhỏ nhắn của nàng há hốc ra một cách khó tin, sau đó hai mắt mơ mơ màng màng lặng lẽ chìm vào mộng ảo, vẻ mặt nỉ non, "Vụ vũ trầm Vân Mộng, yên ba miếu Động Đình..." đọc xong câu thơ không kèm chế được hưng phấn gục gặc đầu. "Muốn đi! Thanh ca, ta muốn đi, muốn...vô cùng!"

Chưa từng thấy bộ dáng nhảy nhót như con nít của nàng như thế, Phó Thanh Dương có chút kinh ngạc.

"Lão bà, nàng..."

"Đi thôi! Đi thôi!"

Lâu Thấm Du vẫn không phát hiện ra bản thân mình đang thất thố, thậm chí còn bắt lấy cánh tay của hắc đổng đưa tới lui, làm nũng, Phó Thanh Dương lại kinh ngạc, cúi đầu nhìn cánh tay đang bị lắc tới lắc lui, lại quay qua nhìn nàng.

"Lão bà, nàng cái lão hoàn đồng hả?"

Một câu của hắc khiến khuôn mặt Lâu Thấm Du đang hưng phấn tươi cười trong nháy mắt trở nên cứng đờ, cúi đầu thấy mình đang ôm cánh tay hắc đổng đưa, lập tức mặt mày đỏ bừng lên như lửa bỏ cánh tay hắc ra ngay, hốt ha hốt hoảng lui về phía sau từng bước, cúi đầu xuống không biết phải làm sao, cũng không dám nhìn hắc.

"Ta...Ta... Ờ, thực xin lỗi..."

Mắt thấy nàng cả người tràn đầy sinh khí sáng lạn mà chỉ vì một câu của hắn lại ảm đạm xuống, Phó Thanh Dương cảm thấy như bản thân mình đã làm sai cái gì đó, nhưng hắn thật sự không rõ là cái gì.

Từ trước đến nay, thê tử của hắn luôn luôn giữ quy cũ, tại sao lại đột nhiên trở nên giống một tiểu hài tử?

Lặng im hơn nửa ngày, không nghe phu quân quở trách, Lâu Thấm Du bất an hạ lông mi xuống lén nhìn hắn dò xét, thấy hắn dường như cũng không có giận, chỉ dùng đôi mắt hoang mang nhìn nàng, giống như không nghĩ ra nàng bị cái gì?

Không phải nàng bị cái gì cả, mà sự thật là...Không, là bản chất nàng như vậy...

Căn môi dưới, nàng yên lặng suy tư một lát, rồi đột nhiên xoay người đưa lưng về phía Phó Thanh Dương, ngẩng nhìn hồ nước mênh mông trắng xóa như không có giới hạn ở phía trước, hết sức hư vô và bao la.

"Thật ra, trước đây ta cũng giống như muội muội của ta vậy, nghịch ngợm gây sự, thích náo nhiệt, mãi đến một ngày, ta cũng không nhớ rõ là lúc đó ta được mấy tuổi, ta đi tìm cha, bắt gặp nương đang mắng cha là đồ phế vật vô dụng, sau khi mắng xong nương bỏ đi, mà cha...hai hốc mắt đỏ lên lặng lẽ rơi nước mắt..."

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, tinh tế, lại mang theo nhiều bi thương trầm trọng như vậy.

"Ta nghĩ, khi đó ta hắn còn chưa hiểu nhiều việc, cho nên ta hỏi cha, có phải vì nương không ở bên cạnh hắn nên hắn tịch mịch như vậy hay không? Cha nói, đúng vậy, hắn rất tịch mịch, rất tịch mịch. Từ đó về sau, ta thường đi theo giúp cha, sau đó, dần dần ta cũng hiểu rõ vì sao cha tịch mịch như vậy, nhưng mà..."

Thở dài bất đắc dĩ, vẻ mặt của nàng lại ảm đạm xuống.

"Ta không biết nên an ủi cha như thế nào, thấy cha luôn u uất như vậy, chưa từng tươi cười lấy một cái, ta cảm thấy nếu ta vui vẻ, ta cười vui, thì thật có lỗi với cha ta, cho nên ta không chơi, không náo loạn, một tắc cũng không rời ở bên cạnh cha, kiên nhẫn nghe hăn thổ lộ tâm sự với ta. Ta tưởng chỉ cần ta có thể thay nường làm bạn với cha, cha cũng sẽ không tịch mịch như vậy, thương tâm như vậy, nhưng mà..."

Nàng cười khổ tự giễu mình.

"Sau một thời gian cuối cùng ta cũng tỉnh ngộ, loại ý tưởng này thật ngây thơ, ta vĩnh viễn cũng không thay thế được nường ta. Mấy năm sau, cha qua đời, chỉ sau thất tuần nường đã không thềm quan tâm mà cười ha hả, cuối cùng ta nhận không được mắng nường ta là quá vô tình, mà nường chỉ khinh miệt nhìn ta, nói..."

"Muốn làm đại sự thì không nên câu nệ loại tiểu tiết này."

"Đây không phải là tiểu tiết gì, nường, cha yêu nường mà! Chẳng lẽ nường thật sự không biết một chút nào?"

"Cái gì tình hay không tình, yêu hay không yêu, căn bản chỉ là rác rưởi!"

"Nường, nường thật quá đáng, cha yêu nường như vậy, cũng chẳng qua khao khát nường có thể yêu lại ông một chút, cho ông một chút hạnh phúc bình thường."

"Hạnh phúc bình thường? Quả nhiên là nam nhân vô dụng mới có cái loại tư tưởng nông cạn này!"

"Không, không phải cha vô dụng, ông chính là trời sanh tính đăm bạc, suy nghĩ của cha cũng không nông cạn, mà là không tham lam."

"Người nghĩ như vậy thật sao?"

"Phải."

"Vậy ta có thể cam đoan, khi người lớn lên người sẽ nhận ra là người không làm được chuyện gì vĩ đại cả, cũng sẽ không có người nào nhớ đến người, sau đó người sẽ hối hận không kịp!"

"Không, ta tuyệt không hối hận!"

"...nam nhân vô dụng nên dạy dỗ ra đứa con cũng vô dụng giống vậy!"

"Lúc ấy, ngoại trừ nường và ta, không có người nào khác, đối với nường mà nói, đây cũng không phải chuyện gì to tát, nên quá nửa là bà đã quên chuyện này. Nhưng ta..."

Nàng hít sâu một hơi, vẻ mặt kiên định.

"Vĩnh viễn đều quên không được, khi đó ta đã hạ quyết tâm, ta muốn thay thế cha hoàn thành tâm nguyện của ông, trở thành một thê tử bình thường, được hạnh phúc bình thường! Có lẽ thỏa mãn đã tâm chính là hạnh phúc của nường, nhưng không thích hợp với cha, cũng không thích hợp với ta, ta và cha giống nhau, thậm chí mong muốn một hạnh phúc bình thường, hơn nữa là tuyệt cũng không hối hận!"

Nói đến đây, nàng đột nhiên trầm mặc, một hồi lâu mới chậm rãi quay mình lại phía sau, liếc nhanh về phía Phó Thanh Dương một cái, ánh mắt có vài phần ngượng ngùng.

"Thanh ca, ta muốn nói, ta thực may mắn có thể gả cho chàng, trải qua tám, chín tháng nay ta được làm một thê tử bình thường, cùng chàng trải qua một cuộc sống vợ chồng bình thường; mà Thanh ca chàng, bằng sự săn sóc không hề tầm thường chút nào, đã khiến ta nếm được tư vị hạnh phúc,

thế là ta biết, ta đã thay thế cha hoàn thành tâm nguyện của ông, được làm một thê tử bình thường, được hạnh phúc bình thường. Sau đó..."

Nàng thoáng chần chờ một chút.

"Ta nghĩ, trước nay ta luôn luôn lo lắng có thể hoàn thành tâm nguyện của cha hay không? Nhưng hiện tại, cuối cùng ta có thể thở phào một hơi nhẹ nhõm, tâm nguyện của cha, cuối cùng ta cũng đã hoàn thành thay ông, sau này ta hẳn không cần chịu áp lực nữa, có thể tự buông tha cho chính mình, tùy tâm sở dục vui vẻ, tùy tâm sở dục cười nói? Cho nên...cho nên..."

Cho nên nàng liền biến thành tiểu hài tử?

Cũng như lần trước, lão bà nói hết nửa ngày, một tràng dài như vậy, tuy hẳn vẫn chăm chú lắng nghe như lúc trước, nhưng vẫn như cũ có nghe mà không có hiểu, vậy cuối cùng là sao?

Phó Thanh Dương mãnh liệt gỡ đầu, làm những sợi tóc được chải suôn cần thận rồi bời lên.

Được rồi, được rồi! Hẳn là nam nhân khoan hồng độ lượng, dễ dàng tha thứ thê tử là trách nhiệm của trượng phu, lão nương hẳn đã lập đi lập lại mấy trăm lần, nếu nàng thích thế nào thì cứ làm thế nấy đi!

Muốn làm tiểu hài tử?

Được, không thành vấn đề, chỉ cần ở trên giường nàng là nữ nhân thì được rồi!

"Nàng muốn đi xem Nhạc Dương lâu hả? Vậy chúng ta đi đi!"

Lại thêm vào một câu...

"Ồ, nếu nàng muốn ăn mút quả ghim thành râu, cứ nói với ta, ta sẽ mua cho nàng!"

Lại một lần nữa, chỉ một câu thôi đã khiến nàng vừa muốn cười vừa muốn khóc, Lâu Thấm Du cắn chặt môi dưới, không biết nên cười hay nên khóc.

Vẫn như vậy, hắn luôn ôn nhu săn sóc nàng, rõ ràng không hiểu nhưng hắn vẫn dễ dàng bỏ qua hết, chấp nhận nàng.

Cho dù hắn hoang mang, hắn không cho là đúng, nhưng bởi vì nàng là thê tử của hắn, hắn tự hào hắn thân là nam nhân, thân là trượng phu nên dễ dàng bao dung tất cả đối với nàng.

Có được một trượng phu như vậy, nàng có thể nào không hạnh phúc?

Cho dù hắn đem nàng "dẫm nát dưới lòng bàn chân", nàng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc!

Khi bàn tay to của Phó Thanh Dương siết lấy thắt lưng lão bà của hắn muốn đỡ nàng lên lưng con Bạch Yên thì nàng lại cự tuyệt nắm chặt tay hắn.

"Lại chuyện gì nữa?" Hắn nghi hoặc hỏi.

Hai gò má đỏ bừng lên như hai đóa hồng, Lâu Thấm Du nhẹ rũ mắt xuống, nỉ non, "Thanh ca, ta...ờ, ta có chút mệt mỏi, có thể...có thể cười chung một con ngựa với chàng được không?"

Vừa nghe nàng nói xong, hai hàng chân mày của Phó Thanh Dương tụ lại một chỗ, "Thật là, ta không phải đã nói rồi hay sao? Muốn xem núi hay xem nước chảy từ trên núi xuống, có thể ở lại thêm vài ngày, đừng cố sức để rồi mệt mỏi như vậy, xương cốt thân mình của nữ nhân đâu có so được với nam nhân, mẹ ta nói, nếu nam nhân mạnh như trâu thì nữ nhân chính là một con mèo nhỏ yếu đuối a, không thể để quá sức!"

Miệng thì tức giận quở trách, tay lại càng cẩn thận đỡ nàng lên lưng con Mặc Dạ, lại đem dây cương của Bạch Yên cột vào Mặc Dạ, sau đó nhảy lên ngồi phía sau Lâu Thấm Du, để nàng dựa vào trên người hắn.

"Được rồi, nếu mệt mỏi cứ dựa vào ta mà ngủ một chút đi! Khi nào đến ta sẽ kêu nàng."

Thế là bọn họ lại lên đường.

Mà Lâu Thấm Du, khẽ mỉm cười mỹ lệ, phó thác cả thân hình của mình, cả tấm lòng của mình, không hề giữ lại một chút gì, dựa cả vào vòng tay của hắn.

Nàng tin tưởng, hắn sẽ bảo vệ thân thể của nàng, cũng sẽ bảo hộ lòng của nàng!

ÔN NHU NỘ TƯỚNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nguyên là tính đến Nam Dương, nhưng Phó Thanh Dương lại thay đổi kế hoạch.

"Thanh ca, không phải nói muốn đi thăm người nhà của nhị tẩu sao?"

"Hoàng Hà lại vỡ đê, người nhà nhị tẩu tám phần mười là lại đi chân tai cứu trợ rồi, lúc này đến sẽ khiến người ta thêm phiền toái."

"Ừ, vậy khi nào có cơ hội rồi đi cũng được."

Cho nên bọn họ lướt qua Nam Dương, trực tiếp đi về hướng kinh thành, thay Phương Anh tặng đồ cho muội muội Phương Thúy của hãn đã gả đến kinh thành.

Kinh thành vào tháng mười đã bắt đầu vào mùa đông, trời lạnh đến mức rằng ai nấy đều run cầm cập, may mà một đường đi về hướng bắc, Phó Thanh Dương lại chứng minh hãn đích thực là người rất biết săn sóc, hãn đã sớm chuẩn bị ổn thỏa quần áo mùa đông cho lão bà, không để nàng lạnh một chút nào.

"Đừng nhúc nhích!"

Trời vừa sáng sớm, Lâu Thấm Du đang định rời giường chuẩn bị hầu hạ phu quân thay quần áo rửa mặt chải đầu, lại bị Phó Thanh Dương đè lại không cho nàng đứng lên, chính hãn xuống giường trước lung tung mặc đại một bộ đồ rời rời phòng, một lát sau trở về, chờ điểm tiểu nhị đưa nước ấm đến, hãn mới cho Lâu Thấm Du xuống giường.

"Được rồi, nàng tự lo chuẩn bị cho bản thân mình trước đi rồi hẵng đến hầu hạ ta đi!"

Nàng biết, hăn sợ nàng lạnh, trong lòng ấm áp tràn đầy cảm động, nàng nhanh chóng sửa soạn cho bản thân mình rồi đến hầu hạ phu quân thay quần áo rửa mặt chải đầu.

"Thanh ca, hình như chàng không thấy lạnh sao!"

"Nhà của ta ở Thiên Sơn, sớm đã quen rồi!" Lim dim hai mắt, vẻ mặt Phó Thanh Dương đầy hưởng thụ say mê.

Không biết vì sao, tóc của hăn đặc biệt rất dễ dàng bị rối, trước đây, lúc chải đầu cho hăn, lão nương vừa chải vừa mất kiên nhẫn dùng sức giật mạnh chỗ tóc rối, làm hăn đau đến nhếch miệng hé răng, thiếu chút nữa rơi nước mắt.

Sau khi hăn trưởng thành, lão nương cũng không chải đầu cho hăn nữa, chính bản thân hăn càng lười chải đầu, trừ phi là dịp năm mới phải mặc quần áo mới, nếu không hăn luôn tùy tiện lấy tay lùa lùa hai cái coi như xong, còn không thì đơn giản túm lên cột lại là xong.

Nhưng mà, lão bà của hăn, mỗi ngày đều rất kiên nhẫn chải đầu cho hăn, chẳng những chưa bao giờ làm hăn đau, ngược lại, còn làm cho hăn cảm thấy được chải đầu là chuyện rất thoải mái, hưởng thụ cảm giác tê dại từ da đầu đến lòng bàn chân, khiến hăn thật say mê vô cùng, hận không thể kéo dài giây phút này đến vĩnh viễn.

Từ trước đến nay tính hăn luôn luôn thiếu nhẫn nại, cũng chỉ có thời điểm này là hăn đặc biệt nhẫn nại.

"Hèn chi!" Lâu Thấm Du vừa chải đầu cho Phó Thanh Dương, vừa ngắm bên ngoài cửa sổ. "Trời vừa sáng sớm mà bên ngoài đã rất ồn ào náo nhiệt!"

"Bên ngoài là chợ sáng, tất nhiên là náo nhiệt."

"..."

Không nghe hồi âm, Phó Thanh Dương hồ nghi quay đầu lại xem, thiếu chút nữa bị cây lược chải lên trên mặt, nghiêng đầu tránh ra một bên, lúc này Lâu Thấm Du mới hốt ha hốt hoảng thu hồi ánh mắt đầy khát khao từ bên ngoài cửa sổ về, vẻ mặt sợ hãi.

"Thực xin lỗi, thực xin lỗi!"

Phó Thanh Dương nhượng mắt, lấy cây lược trong tay nàng, tự cột tóc rồi ghim lung tung lên, sau đó dắt tay nàng đi ra ngoài.

"Đi thôi, đi dạo đi!"

Lão bà lại cái lão hoàn đồng a!

Thật ra ở đâu cũng vậy chợ buổi sáng đều giống nhau, không phải bán thức ăn thì bán nguyên vật liệu để nấu ăn, còn có một ít vật dụng hàng ngày nho nhỏ, hình thức thì khác nhau, nhưng nội dung vô cùng giống nhau, nhưng đối với những người chưa từng ra khỏi nhà mà nói, những nội dung giống nhau này cũng đủ khiến cho bọn họ hoa mắt rồi loạn lên rồi.

Tuy Lâu Thấm Du cực lực duy trì thái độ thản nhiên như không, nhưng Phó Thanh Dương vẫn như trước có thể từ cặp mắt nâu lờ lờ tỏa sáng kia mà nhìn ra sự hưng phấn của nàng.

Thật là, chỉ một cái chợ sáng thôi đã khiến nàng hưng phấn đến như vậy!

Xem ra từ nay về sau hẳn cũng không cần lại mang nàng đi xem những non xanh nước biếc hay thác nước chẳng chút thú vị gì nữa, cho tới

bây giờ hắt cũng chả hiểu nước từ trên núi chảy xuống nhằm chán như vậy thì có cái gì đẹp.

Vẫn nên mang nàng đi dạo hội chùa, chợ đêm nhiều một chút đi! Ít nhất cũng được coi như náo nhiệt.

"Ăn sáng trước đi!"

"Được."

Sau khi dùng qua điểm tâm sáng ở một sạp nhỏ bán thức ăn sáng sớm, Phó Thanh Dương liền mang theo lão bà đi dạo chợ, sau đó phát hiện lão bà thật sự chỉ muốn "nhìn xem" mà thôi, cũng không có muốn mua cái gì cả, thế là hắt để cho nàng vừa đi vừa nhìn chậm rãi dạo quanh, đến khi nàng thỏa mãn rồi mới rời đi.

Tuy bề ngoài nàng vẫn rất bình tĩnh, nhưng theo cách bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt tay hắt, hắt có thể cảm giác được nàng rất vui vẻ, chỉ nhìn xem thôi mà đã cao hứng đến thế này, có thể thấy được cuộc sống trước đây của nàng hẳn cũng biết bao nhiêu.

Quan tâm đến tâm tình của lão bà cũng là trách nhiệm của trượng phu, lão nương cũng đã nói vậy.

"Lão bà, có từng đi xem hội chùa chưa?"

"Chưa."

"Chợ đêm?"

"Cũng chưa."

Quả nhiên.

Lập tức, hắn liền quyết định muốn dẫn nàng đi du ngoạn khắp nơi rồi mới trở về Nam Xương, miễn hạn hai năm là hắn có thể trực tiếp mang nàng về nhà ở Thiên sơn.

"Ta sẽ tìm cơ hội mang nàng đi dạo hội chùa và chợ đêm."

"..."

"Đừng dùng loại ánh mắt kỳ quái này nhìn ta!"

"Hả?"

"Làm như ta là thần!" Mẹ ơi, nàng dùng ánh mắt này nhìn hắn làm hắn sợ hãi, hại hắn toàn thân đều nổi da gà! "Được rồi, dạo xem các nơi xong rồi, chúng ta nên đem vật này đưa cho Phương Thúy đi!"

"Nội thành?"

"Phải."

Đi một chuyến vào nội thành, sau khi giao đồ cho Phương Thúy xong, khéo léo từ chối khi Phương Thúy muốn giữ lại ở chơi, Phó Thanh Dương trực tiếp trở lại khách điểm, hỏi thăm biết hai ngày này ở ngoài cửa thành Triều Dương vừa lúc có hội chùa, liền quyết định dùng bữa trưa ở khách điểm rồi mang lão bà đi dạo hội chùa.

"Thanh ca."

"Hả?" Phó Thanh Dương không chút để ý lên tiếng, vẫn như cũ chăm chú nuốt từng ngụm từng ngụm miễn.

Lão cha nói, thời điểm ăn cơm thì phải chuyên tâm ăn cơm, không thì đừng ăn, nhà Thất Diêm La nuôi dưỡng toàn côn trùng là bọn anh em nhà hắn, không chuyên tâm ăn cơm, thức ăn ngon sẽ bị cướp sạch hết.

"Có người ngăm nhìn chàng này giờ kìa"

"Ồ" Có đề tài gì mới thì hãy nói với hân!

"Thanh ca."

"Sao?" Nữ nhân thực phiền phức a!

"Là một vị cô nương đó!"

"Ồ" Không có gì đáng ngạc nhiên.

"Nàng đang đi về hướng chúng ta kìa!"

"Ồ" Tốt nhất là đi ngang qua thôi.

"Thanh ca."

"Gì?" Lưỡi nữ nhân quả nhiên là dài.

"Vị cô nương kia..."

Còn chưa nói xong, bên cạnh bàn liền xuất hiện "vị cô nương kia", cũng đường hoàng ngồi xuống, hai con mắt kia quả nhiên dán chặt vào mặt Phó Thanh Dương, làm như quên không biết nháy mắt là gì, còn cười đến khóe miệng muốn rách, chỉ thiếu điều chảy nước miếng như chó mà thôi.

"Ta thích người, theo ta về nhà, ta muốn thành thân với người!"

Kể cả Lâu Thấm Du, khách khứa bốn phía ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm trừng trừng nhìn "vị cô nương kia", cô nương này thật to gan!

Chỉ có mỗi mình Phó Thanh Dương làm như không hề nghe thấy, cứ thế ăn đến ngậm miếng cuối cùng, rồi lại nâng bát canh lên uống sạch, bởi vì khẩu âm kỳ quái của "vị cô nương kia", nên hân mới ngược mắt lên liếc một cái.

Mặc trường bào, đi giày da, mái tóc thô, quả nhiên là nữ nhân phiên bang.

Lười biếng thu hồi tầm mắt, "Ta đã có lão bà rồi." Hắc không chút để ý nói, chăm chú nhìn đĩa bánh bao thịt còn nóng hổi trên bàn. "Lão bà, nàng ăn quá chậm, bánh bao trên bàn này ta giải quyết trước, khi nào nàng muốn ăn ta sẽ kêu cho." Dứt lời, cầm lấy cái bánh bao trên bàn đặt trước mặt, lại bắt đầu từng ngậm từng ngậm cố gắng ăn thêm cơm.

"Vị cô nương kia" mắt thấy Phó Thanh Dương căn bản không hề nhìn nàng một cái, nhất thời tức giận đến khóe miệng run rẩy, đôi mày liễu dựng thẳng đứng lên.

"Ta mặc kệ, ta thích người, muốn người cưới ta!"

"..." Quả nhiên vẫn là bánh bao ở phương bắc có vẻ ngon hơn.

"Người, người, người...Người dám không để ý tới ta, người có biết ta là ai không?"

"..." Hai ngày nữa lên đường thì phải nhớ mua thêm vài cái mang theo.

"Ta là nữ nhi của Thái Ninh Vệ Lĩnh Chủ Chuyết Xích, Lan Bích công chúa, thế nào? Sợ rồi sao?"

"..." Nhưng lão bà hình như không có thói quen ăn theo khẩu vị của phương bắc, nên ăn không được nhiều.

"Ê ê, người có nghe thấy không đó? Ta là công chúa nha!"

"..." Nhìn xem, nàng mới ăn vài ngậm miến đã ngừng lại rồi, như vậy không được a!

"Ê ê ê, ta là đang nói chuyện với người, người..."

"Lão bà, sắp lên phương bắc, trời rất lạnh, nàng mà không ăn nhiều một chút để có sức, ta sẽ không mang nàng đi đó nha!"

Không mang theo nàng?!

Vẫn đang tò mò nhìn qua nhìn lại bọn họ, Lâu Thấm Du chợt giật mình, vội vã cúi đầu giải quyết bát miến sớm đã bị nàng quên mất.

"Ta muốn người theo ta trở về thành thân với ta, có nghe hay không?"
"Vị cô nương kia" - Lan Bích công chúa phẫn nộ giận dữ rống lên. "Ta là công chúa, người không nghe thấy hay sao!" Nam nhân tuần mỹ mà khí khái này, nàng đã chấm trúng rồi! "Nếu không..."

Nữ nhân này thật khiến người ta chán ghét mà!

"Ta cũng không phải kẻ điếc, sao lại không nghe thấy tiếng kêu như quỷ như mèo sắp chết của người chứ!" Phó Thanh Dương không kiên nhẫn nói.

"Vậy người..."

"Ta nói rồi, ta đã có lão bà." Cúi đầu, tiếp tục cắn từng miếng từng miếng ăn bánh bao.

"Không sao, nam tử hán đều có thể ba vợ bốn nàng hầu, cái này là người Hán các người đã nói, người có thể cưới hai lão bà."

"Đó là người khác, nhà chúng ta chỉ cho phép cưới một lão bà."

"Vậy người hưu lão bà của người đi rồi cưới ta." Lan Bích công chúa nói như thể đây là chuyện đương nhiên.

"..."

"Ê, ê, ta kêu người hưu lão bà của người rồi cưới ta, người rớt cuộc..."

"Lão bà, trà!"

Vùi đầu ăn miến, hai lỗ tai lại động lên nghe chuyện rất là thú vị, thỉnh thoảng được mệnh lệnh của phu quân, Lâu Thấm Du không khỏi ngần ngại, vội vàng buông đũa, châm trà cho phu quân, đợi hân uống xong rồi lại rót đầy một chén nữa cho hân, cũng thuận tay lấy khăn tay lau đi một ít thịt còn dính bên khóe môi của hân, còn có một chút canh rơi vãi trên vạt áo của hân.

Trừ bỏ những chuyện liên quan đến ngựa, Phó Thanh Dương làm cái gì cũng đều qua loa, nhất là khi ăn cơm hân đặc biệt thô lỗ, luôn ngồm ngoàm đầy miệng, lại hay rơi vãi tùm lum; nhưng nàng chưa bao giờ để ý đến điểm ấy, loại nam nhân tính tình đặc biệt dương cương như hân, nếu bảo hân làm ra vẻ nhã nhặn thanh tao, ngược lại rất khó coi, cho nên nàng cũng chưa bao giờ nhắc nhở hân, chỉ yên lặng lau chùi cho hân, năm bữa nửa tháng cũng thành thói quen.

Đang bận rộn, lại thấy phu quân hất cằm chỉ chỉ vào miến của nàng, nàng vội buông khăn tay ra, cầm lấy đôi đũa tiếp tục ăn miến, mà Phó Thanh Dương cũng tiếp tục tấn công cái bánh bao thứ ba.

Lan Bích công chúa nhìn xem lại nổi cơn tam bành lục tặc lên.

"Ê, ê, ê, người có nghe hay không? Ta nói..."

"Trong tình huống như thế này, bình thường đại ca của ta sẽ nói..."

Hả, đại ca của hân?

Hiện đang nói chuyện với hân, tự nhiên lôi đại ca hân vào làm gì?

"Nói cái gì?"

"Đi mua một cái gối đầu..."

"Sao?"

"Về nhà ngủ rồi nằm mơ đi!"

Phụt!

Đây coi như là đã khách khí rồi.

Ha ha ha!

Tất cả khách khứa chung quanh đều không khách khí gì cất tiếng cười to, trong đó có một tiếng cười còn đặc biệt lớn, đặc biệt càn rỡ, càn rỡ đến mức Phó Thanh Dương muốn không để ý đến cũng không được, lập tức ngẩn ra, đột nhiên quay đầu lại, thất thanh kêu to.

"Đại ca, nhị ca, Tứ đệ!"

Gì?!

Phì cười không được, Lâu Thấm Du đang che miệng cười khẽ không ngừng chột giật mình, ngược mắt lên chăm chú xem, thấy từ chỗ thang lầu có ba nam nhân trẻ tuổi bước lên, một người phong tư tiêu sái, cười mắt díp cả lại; một người đoan chính tú dật, lãnh diện lạnh lùng; còn người trẻ tuổi nhất còn lại kia thì vẻ mặt tinh quái vô cùng, tiếng cười đặc biệt càn rỡ chính là từ miệng hắn phát ra.

Phó Thanh Dương lập tức bỏ lại cái bánh bao đang ăn một nửa, kéo Lâu Thấm Du đi về phía trước đón, "Đại ca, nhị ca, nàng chính là lão bà của ta, Lâu Thấm Du." Khẽ đẩy Lâu Thấm Du về phía trước một chút. "Lão bà, còn không mau ra mắt đại ca, nhị ca của ta."

Lâu Thấm Du lúc này mới sửa lại sắc mặt đoan chính, nghiêm mặt khép mi. "Thấm Du ra mắt đại ca, nhị ca."

Độc Cô Tiểu Ngu nâng tay đỡ dậy, "Đều là người một nhà..." vẻ mặt tươi cười, nhưng ý cười cũng không chạm lên mắt, ánh mắt nhìn Lâu Thấm Du cực kỳ cảnh giác, giữ kẽ. "Không cần phải đa lễ."

Nữ tử nam nhân bà của Lục Ánh sơn trang, phải cẩn thận!

"Còn tên kia..." Phó Thanh Dương chia chia cái về phía thanh niên tinh quái kia - Quỷ Tu La Dạ Hành. "là Tứ đệ."

"Tam tẩu." Dạ Hành cọt nhả khoa trương lên tiếng.

"Tứ đệ." Lâu Thấm Du lại đoan trang nhún mình một chút.

"Đại ca, các người sao lại ở đây?" Phó Thanh Dương kỳ quái hỏi.

"Có chút việc." Độc Cô Tiểu Ngu thản nhiên nói. "Người ở đâu?"

"Khách điểm kế bên."

"Vậy kêu một bàn rượu và thức ăn đến khách điểm bàn chuyện đi!"

"Dạ, đại ca."

"Vị công chúa này..." Độc Cô Tiểu Ngu chuyển sang hướng Lan Bích công chúa, cười trong suốt nói. "Thật xin lỗi, nhà ta từ trước đến nay nam nhân chỉ luôn luôn có một thê tử mà thôi, ba vợ bốn nàng hầu là đối với người khác, không có liên quan gì đến chúng ta."

"Vậy hừ..."

"Đừng nói nữa!" Độc Cô Tiểu Ngu nhẹ nhàng phủ quyết. "Nam nhân nhà ta không cưới ba vợ bốn nàng hầu, cũng không tùy tiện hừ thê, thỉnh công chúa chớ nên ép buộc."

"Ta mặc kệ!" Công chúa chính là công chúa, vị công chúa Lan Bích này theo phụ thân từ quan nội đến kinh thành triều cống, quả nhiên tính tình rất "công chúa", có chuyện gì không vừa ý, lập tức điêu ngoa sinh sự, bất kể như thế nào khiến người khác không thể không thuận theo nàng. "Ta thích hắn, muốn hắn cưới ta, nếu không...nếu không..."

"Nếu không thì sao, công chúa?" Độc Cô Tiểu Ngu vẫn cười dài như cũ, hoàn toàn không thèm để ý đến khẩu khí uy hiếp của Lan Bích công chúa.

Lan Bích công chúa hai mắt lóe sáng, "Đúng rồi, ta có thể cướp cô dâu!" Dứt lời, kích động chạy đi.

Cướp cô dâu?

Có phải nàng đã quên bản thân mình là nữ nhân?

Nhưng cũng chẳng sao, chỉ cần nàng có thể cướp được!

Độc Cô Tiểu Ngu cười mỉm chi quay lại đối mặt với Phó Thanh Dương "Đi thôi! Thanh Dương, chúng ta..." dường như lơ đãng liếc Lâu Thấm Du một cái. "phải tâm sự thật nhiều!"

Hừ hừ hừ, tâm sự với tên đệ đệ này của hắn, ai không cưới mà lại cố tình cưới nữ nhân nam nhân bà của Lục Ánh sơn trang...

Tại sương phòng phía tây của khách điểm, bọn người Độc Cô Tiểu Ngu ngồi vây quanh một bàn rượu và thức ăn vặt, nói nói cười cười, sau khi rượu quá bán tuần, Độc Cô Tiểu Ngu mới vờ như lơ đãng đưa ra vấn đề hắn đang rất nghi ngờ.

Xem ra Lâu Thấm Du cũng không biết Phó Thanh Dương là ai, chỉ tưởng hắn là một gã buôn bán ngựa bình thường, hơn nữa trước khi thành thân, nàng cũng không có khả năng thấy chân diện mục của Phó Thanh

Dương giấu dưới hàm râu xồm xoàm kia, không phải vì "danh", cũng không phải vì "sắc", vậy đường đường tam tiểu thư của Lục Ảnh sơn trang rốt cuộc vì sao chịu gả cho một anh chàng buôn bán ngựa bình thường lại thô tục như vậy?

"Đệ muội, theo ta được biết, không phải Lâu trang chủ vừa mắt con rể tương lai là Vũ Văn gia đại công tử sao?"

Nhẹ nhàng băng quơ hỏi một câu, ngữ khí lại như không hề để ý, nhưng Lâu Thấm Du lập tức nghe ra vẻ hoài nghi và sự không tin tưởng ẩn chứa trong câu hỏi.

Đại ca của phu quân không tin nàng.

Nàng cũng không trách hấn, ngoại trừ phu quân ngay thẳng của nàng, bất kỳ kẻ nào cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ này, nếu đổi ngược lại là nàng, nàng cũng sẽ hoài nghi.

Ngược lại, đối với huynh đệ của Thanh Dương, nàng cũng cảm thấy nghi ngờ giống như vậy.

Phó Thanh Dương từng nhắc qua với nàng, đại ca hấn là nông dân, nhị ca là đại phu, Tứ đệ là bố thương, Lục đệ là đào khoáng, nhưng nàng xem kiểu nào thì đại ca nhũ nhận tuần lãg kia tuyệt không giống nông phu, mặt lạnh mắt lạnh nhị ca càng không giống là một đại phu tể thế cứu dân, còn có cái dạng lúc nào cũng không đứng đắg kia của Tứ đệ, cũng không có vẻ gì là không học vấn không nghề nghiệp thương nhân buôn bán linh tinh cả.

Hơn nữa bọn họ rõ ràng là dân chúng bình thường, lại không lạ lẫm gì đối với chuyện trên giang hồ, là vì bọn họ thường lang thang bên ngoài, khó tránh khỏi phải tiếp xúc và quan hệ với người giang hồ hay sao?

Huynh đệ bọn họ thật sự có điểm kỳ quái!

Nhưng bất kể ra sao, bọn họ là huynh đệ của phu quân, cũng là thân nhân của nàng, huống chi bọn họ là vì quan tâm huynh đệ của mình mới sinh cảnh giác đối với nàng, đây là chuyện thường tình của con người, cho nên nàng cũng không tính giấu diếm bọn họ bất cứ chuyện gì, bọn họ có nghi vấn, nàng sẽ thành thành thật thật giải thích để bọn họ rõ ràng, chỉ hy vọng bọn họ có thể mau chóng tin tưởng nàng, tiếp nhận nàng.

"Phải" nàng thản nhiên thừa nhận.

"Vậy vì sao đệ muội lại không gả cho Vũ Văn đại công tử?"

"Bởi vì ta muốn thoát ly giang hồ, gả cho một nam nhân bình bình thường thường, làm một thê tử bình bình thường thường, sống một cuộc sống vợ chồng bình bình thường thường."

"Vì sao?"

Một câu "vì sao" nhẹ nhàng nhất thời khiến người ta đau lòng, chuyện cũ lại một lần nữa ủa về trong tâm trí nàng, đôi mắt Lâu Thâm Du hạ xuống, tinh thần chán nản, một hồi lâu sau mới lên tiếng.

"Cha ta là người ở rể, mà mẹ ta...là một nữ nhân không đáng được nam nhân yêu..."

Tỉ mỉ, chi li, dài dòng, nàng lại một lần nữa kể lại câu chuyện cũ cho người khác nghe, điểm khác biệt là, lần này, nàng tự thuật càng tường tận hơn, càng chi li hơn, bao gồm cả tâm tình của chính mình, bởi vì nàng cảm thấy có lẽ vị phu quân tính tình thẳng tắp như cây thông kia có lẽ nghe mà không thể hiểu hết, nhưng huynh đệ của hần hần có thể hiểu được.

"Ta còn nhớ rõ cha đã nói, ông biết ông đã yêu sai nữ nhân rồi, nhưng mà có muốn cũng không thể thu hồi lại tình cảm của mình được..."

Bởi vì nàng tự thuật rất tường tận, khiến nàng như lại nhớ tới giây phút đó, không tự chủ được mà ghen ngào, bởi vì lúc ấy nàng cũng đã khổ sở như vậy.

"Mặc dù nương là thân sinh của ta, nhưng lúc ấy, có lúc, ta...thật sự rất hận mẹ ta..."

Nói đến đây, nàng đột nhiên im bật, đầu rũ xuống, lại trầm mặt gần nửa ngày, mãi đến khi nàng khôi phục bình tĩnh, mới lại tiếp tục mở miệng.

"Cho nên ta hạ quyết tâm, cha không thể hoàn thành tâm nguyện, ta sẽ thay ông hoàn thành..."

Cuối cùng nàng kể đến nàng "lựa chọn" Phó Thanh Dương làm phu quân như thế nào, bốn huynh đệ bọn Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi nhìn nhau thăm dò, dờ khóc dờ cười.

"Thì ra sự thật là như vậy." Độc Cô Tiểu Ngu thật không biết nói gì mới phải.

Vừa nhận được thư của tam đệ, thông báo với cả nhà hân cười tam tiểu thư của Lục Ánh sơn trang làm vợ, lập tức người nhà ai nấy đều hỗn hển dậm chân ngắt lời, nói tiểu tử kia nhất định là bị nữ nhân hư hỏng câu dẫn, sau đó hân liền cấp tốc mang theo hai đệ đệ đến đây, xem có cách gì cứu vãn hay không.

Thí dụ như, tìm lý do để hưu nữ tử nam nhân bà kia!

Cho nên lần này xuất môn, một bước đến trung nguyên, hân trước hết đi điều tra tất cả những việc có liên quan đến Lục Ánh sơn trang, tự nhiên cũng tra ra được trò khôi hài "chọn rể" kia của tam tiểu thư Lục Ánh sơn trang, lúc đó còn đang nghĩ rằng, đây nhất định là một âm mưu, Lục Phù Dung sao lại có khả năng làm ra chuyện vớ vẩn như thế!

Bây giờ, Lâu Thấm Du lại chứng thật toàn bộ chuyện đó đều do dã tâm của Lục Phù Dung tạo thành, nói là âm mưu cũng đúng, nhưng âm mưu này cũng không thực hiện được, bởi vì sự kiên trì của Lâu Thấm Du, cũng bởi vì tính tình nóng nảy của Lục Phù Dung, khiến chuyện sắp thành lại bại.

Lục Phù Dung kia chẳng những là một nữ nhân không đáng được nam nhân yêu, mà còn là một mẫu thân không đáng được nữ nhi kính yêu!

"Mẹ nó, dám dùng cách này để chọn ta!" Phó Thanh Dương rầu rĩ lầm bầm.

Nói xong liền bị một cái bánh bao nện vô đầu đến mất thăng bằng.

"Không được chửi tục!" Độc Cô Tiểu Ngu nghiêm trang quở trách, hoàn toàn không nhớ rõ chính mình nói tục thì lại bị chửi như thế nào .

"Nhưng mà giờ ta thật sự cảm thấy mình rất may mắn vì lúc ấy Thanh ca đã xuất hiện ở chỗ đó..." Lâu Thấm Du vội nói.

Thân ca?

Ba huynh đệ Độc Cô Tiểu Ngu không hẹn mà cùng quay người ra ngoài ho khan, còn Phó Thanh Dương lại hung tợn trừng mắt bọn họ cảnh cáo.

Không cho phép!

"Chính là hắc, nên ta mới có thể hoàn thành tâm nguyện của cha nhanh như vậy" Lâu Thấm Du lại vừa cảm kích vừa thỏa mãn thở dài. "Vì hắc thiện lương như vậy..."

"Thiện lương?" Nàng đang nói ai? "Tam đệ?" Độc Cô Tiểu Ngu không thể hiểu nổi, lăm băm nói.

"Khoan dung..."

"Khoan dung?" Hình như dùng sai từ để hình dung rồi? "Tam ca?" Dạ Hành vẻ mặt khó tin cảm thấy buồn cười.

"Lại rất biết quan tâm săn sóc..."

"..." Quân Lan Chu từ đầu tới cuối không nói gì, nhưng vẻ mặt rõ ràng toát ra ý khinh thường - săn sóc? Cái thứ thô lỗ kia? Không đáng bình luận!

"Ôn nhu..."

"Ôn nhu?" Cái này ngay cả chính bản thân mình Phó Thanh Dương cũng không cho là đúng, "Ta?" Hắn chỉ chỉ vào mũi của mình, cảm giận than thở. "Về sau nàng không được dùng cái loại từ như mẹ nói với con này để mô tả ta!"

Lâu Thấm Du mỉm cười. "Dạ, Thanh ca."

Lại thân ca!

Chiêu bài tươi cười của Độc Cô Tiểu Ngu bắt đầu có chút vắn vẹo, Dạ Hành chỉ đơn giản quay lưng lại cười thống khoái, không chút biểu cảm gì, Quân Lan Chu lạnh như băng trực tiếp hỏi.

"Tại sao người lại gọi tam đệ như vậy?"

Gọi như vậy?

Gọi cái gì?

Thanh ca?

Gọi như vậy có gì không đúng sao?

Lâu Thấm Du rất là hoang mang, nhưng nàng vẫn kiên nhẫn giải thích. "Bởi vì cha ta, ông vẫn hy vọng mẹ ta có thể gọi ông một tiếng Lam ca, nhưng kể từ ngày đầu tiên thành thân, mãi cho đến ngày cuối cùng, mẹ ta đều lôi cả tên lẫn họ cha ta ra gọi, thậm chí phút cuối cùng khi cha ta hấp hối, đó là yêu cầu duy nhất của cha ta trước khi lâm chung, nhưng mẹ ta vẫn như cũ không chịu gọi cha ta một tiếng Lam ca, cho nên..."

Nàng cười đau khổ. "Ta nghĩ, ta muốn thay nường của ta..."

Quân Lan Chu đột nhiên hung hăng đánh một quyền lên vai của Dạ Hành, thật ra cho dù hắn không đánh, Dạ Hành cũng không dám cười nữa, Độc Cô Tiểu Ngu âm thầm than thở.

Thật là mỗi nhà một cảnh!

Không ngờ một Lục Ảnh sơn trang chuyên sản sinh ra nam nhân bà lại cũng có một cô nường ôn hòa thiện lương như vậy, mà hoàn cảnh của nàng lại khiến người ta thương tâm như thế.

"Ta..." Lâu Thấm Du bất an không yên tâm nhìn mọi người chung quanh. "không thể gọi như vậy sao?"

"Ai nói?" Phó Thanh Dương bật thốt lên nói. "Nàng thích gọi thế nào cũng được, tùy nàng!"

Độc Cô Tiểu Ngu và Dạ Hành cùng cười, nhưng không còn là cười kiểu đùa cợt nữa, mà là cười kiểu hài hước, thậm chí ngay cả sắc mặt Quân Lan Chu cũng không còn lạnh như băng như vậy.

"Nói đến việc này..." Phó Thanh Dương chuyển hướng xoay qua Độc Cô Tiểu Ngu. "Lão bà của ta nói nhạc mẫu không cho đem bài vị của nhạc phụ vào từ đường của Lâu gia, nàng đành phải mang theo bài vị của nhạc phụ gả đến nhà chúng ta, ở nhà thì không thành vấn đề, nhưng vừa ra khỏi cửa thì không có ai thắp hương cúng phụng, nàng đành phải mang theo bài

vị kè kè bên mình, làm phiền lão nhân gia theo chúng ta chạy quanh khắp nơi, việc này cũng không tốt lắm, ta nghĩ, hay là thỉnh nhạc phụ vào đại từ đường của nhà chúng ta đi! Nhạc phụ của ta, cũng không xem như người ngoài, đại ca thấy thế nào?"

Tùy thân kè kè mang theo bài vị bên người?!

Độc Cô Tiểu Ngu nghe thấy đột nhiên ngẩn ngơ, nhưng trong nháy mắt liền phục hồi tinh thần lại, "Chuyện đó đương nhiên " hắn không cần nghĩ ngợi gì liền đồng ý. "Đều là người một nhà, không thành vấn đề!"

Đến lúc này, dù hắn có hoài nghi cỡ nào cũng đều trở thành hư không.

Cho dù ra sao cũng không ai dám âm mưu trên vong hồn của trưởng bối, tùy thân mang theo bài vị, nếu không vạn bất đắc dĩ, không ai làm như vậy.

Lâu Thấm Du cuối cùng nhịn không được òa khóc, vừa vui mừng, vừa an tâm, nước mắt nàng chảy ròng ròng.

Tuy rằng Phó Thanh Dương có nói qua sẽ cho nàng mang bài vị của cha vào từ đường nhà hắn, nhưng đó là hắn nói, dù sao Phó gia còn có trưởng bối, nếu trưởng bối phản đối, làm văn bối cũng không thể cãi lại.

Nay đại ca của Phó Thanh Dương cũng không chút do dự đồng ý, vậy chuyện kia cũng không thành vấn đề nữa.

Nghĩ đến bài vị của phụ thân cuối cùng cũng có thể vĩnh viễn "quy túc", có thể đúng giờ đúng khắc nhận cung phụng, cũng sẽ không bị tịch mịch nữa, nàng thật không biết được an ủi cỡ nào, phải cảm kích nhiều cỡ nào!

"Cám ơn đại ca!" Nàng khóc nức nở chân thành nói lời cảm tạ.

"Không cần, đều là người một nhà cả!" Độc Cô Tiểu Ngu chân thành nói một cách thiệt tình, trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy có chút lỗi với đệ muội.

Muốn thoát ly giang hồ?

Thật xin lỗi, phu quân của nàng tuy là buôn bán ngựa, nhưng mà lại là Nộ Tu La, đối tới đối lui, kết quả nàng vẫn luẩn quẩn trong vòng giang hồ thôi!

Muốn gả cho một trượng phu bình thường?

Thật có lỗi, gã buôn ngựa Phó Thanh Dương đúng là thật bình thường, nhưng là Nộ Tu La - nhi tử của Nộ Diêm La, thật đặc biệt không bình thường a!

Muốn sống một cuộc sống bình bình thường thường?

Càng thật có lỗi, cuộc sống buôn bán ngựa đúng thật là bình thường, nhưng chỉ sợ cuộc sống của Nộ Tu La cũng không yên ổn nổi!

Tóm lại một câu, trượng phu của nàng, nói bình thường thì cũng thật bình thường, nhưng nói không tầm thường, cũng chính là thực không tầm thường!

"Á, đệ muội nếu có gì cần hỗ trợ, cứ nói đừng ngại." Hãn chợt dạ nói.

Đáng thương a!

Tâm nguyện lớn nhất chính là thoát ly giang hồ, kết quả ba lần chọn hai lần tuyển, vẫn là chọn trúng một người giang hồ khác, nàng còn không biết, bất giác tưởng đã thành công rời xa chốn giang hồ, không ngờ chính mình chỉ là từ cái hố này rơi vào cái hố khác mà thôi.

Aizz aizz aizz, thật sự là có lỗi mà!

"Đúng, đúng, Tam tấu, đều là người một nhà cả, có chuyện gì cần cứ nói ra đi!" Dạ Hành cũng thực chột dạ.

Thật thê thảm!

Rõ ràng là một cô nương trí tuệ, lại không biết vì sao rơi vào âm mưu biến thành trò đùa như thế này, gả cho tam ca tính thẳng như ruột ngựa, hơn nữa cho đến giờ khắc này còn không biết chính mình rơi vào một cái bẫy lớn, chỉ luôn miệng nói tốt cho tam ca, thật đúng là "bị bán mà còn đếm tiền giùm người ta" !

Có loại ca ca "gian thương" này, làm đệ đệ như hăn cũng thực mất mặt a!

"Nói đi, không cần khách khí!" Ngay cả Quân Lan Chu cũng thực chột dạ. Thật là đáng chết!

Nguyên hăn ban đầu lo lắng cho vị đệ đệ thành thực trực tính này, kết quả là bốn đệ đệ của hăn "gạt" cô nương tốt của người ta.

Đều do kẻ làm ca ca như hăn không dạy dỗ tốt, còn nói cái gì là không ngại gian nan!

"Không cần các người quan tâm, lão bà của ta nếu thực sự cần giải quyết vấn đề gì, đã có ta đảm đương thay nàng." Chỉ có Phó Thanh Dương tuyệt không chột dạ, thật sự yên tâm thoải mái.

Muốn thoát ly chốn giang hồ?

Không thành vấn đề, hăn là một người buôn bán ngựa chính cống, ở nhà công việc của hăn là nuôi dưỡng ngựa; ra khỏi cửa, công việc của hăn vẫn là mua bán ngựa, chuyện này chả có liên quan gì đến giang hồ cả?

Muốn gả cho một trượng phu bình thường?

Chuyện này cũng có vấn đề gì đâu, hăn nuôi ngựa, xem ngựa, bán ngựa, lúc nhàn hạ một chút thì làm "pháo" chơi đùa, như thế còn chưa đủ bình thường hay sao?

Muốn trải qua một cuộc sống bình bình thường thường?

Việc này lại càng không thành vấn đề, hiểu thuận với cha mẹ chồng, hầu hạ phu quân, sanh con dưỡng cái, lo liệu chuyện nhà, có cuộc sống nào còn có thể bình thường hơn thế?

Có thể gả cho một trượng phu như hăn, nàng xem như rất may mắn rồi!

"Người cái tên ngu ngốc này, không có ai là vạn năng cả" Độc Cô Tiểu Ngu thoá mạ. "Cho dù người là nam nhân, cũng có năng lực giới hạn thôi, hiểu không?"

"Có chuyện gì ta không làm được ?" Phó Thanh Dương không phục than thở. "Vấn đề gì của lão bà ta cũng có thể giải quyết được nha!"

"Người cái tên tiểu tử này..." Độc Cô Tiểu Ngu dờ khóc dờ cười, đang muốn giáo huấn hăn một chập. "Ta nói người..."

"Thí dụ như những chuyện ta am hiểu..." Quân Lan Chu lạnh lùng nói. "Người làm được không?"

Phó Thanh Dương mở lớn miệng, nói không ra lời.

Mắt thấy huynh đệ của phu quân chẳng những tiếp nhận nàng, còn đối với nàng thân thiết nhiệt tình như vậy, Lâu Thấm Du thật cảm động nói không nên lời, nhưng đúng là nàng có một việc cần bọn họ giúp đỡ nha!

"Á, nhị ca, ta...ờ, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo một chút..."

"Xin nói."

Không biết vì sao, vấn đề còn chưa nói được nửa chữ, mặt Lâu Thấm Du đã bắt đầu đỏ lên, đôi mắt nhìn chăm chăm xuống đất, không dám ngẩng đầu lên đối mặt với bọn họ.

"Ta...ờ, bọn ta thành thân đã gần chín tháng rồi, nhưng mà...nhưng mà..."

Quân Lan Chu hiểu ra, lập tức đứng dậy đến bên cạnh Lâu Thấm Du, ngón tay đặt lên uyển mạch của nàng, chợt trong mắt hần xuất hiện một tia âm độc, hần thu hồi tay lại, chăm chú nhìn Lâu Thấm Du.

"Đệ muội, ta muốn hỏi một vấn đề trước, có được không?"

"Xin nhị ca cứ hỏi."

"Ta đoán rằng, nếu lệnh đường muốn Vũ Văn đại công tử làm con rể của bà, vậy cho dù người đã thành thân, có lẽ bà ta vẫn chưa buông ý định bắt người gả cho Vũ Văn đại công tử?"

"Thật vậy, mẹ ta không phải người dễ dàng buông tha cho người khác" tuy rằng nàng có chút nghi ngờ khi hần đột nhiên nhắc tới thân nương, nhưng Lâu Thấm Du vẫn thành thành thật thật trả lời hần. "Cho nên ta vẫn rất cẩn thận, phòng ngừa bà có âm mưu nham hiểm gì, bắt ta tái giá gả cho Vũ Văn đại công tử."

Quân Lan Chu lắc đầu. "Người vẫn chưa đủ cẩn thận."

"Sao?"

"Người bị hạ dược, nếu không uống thuốc giải thì sẽ không có khả năng hoài thai!"

Đầu tiên là Lâu Thấm Du giật mình kinh hãi, sắc mặt đại biến, sau đó nàng từ từ cúi đầu xuống, tuy không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, nhưng có

thể thấy cách nàng nắm chặt hai tay lại thành quyền, mà nhìn ra sự phẫn nộ của nàng.

Một lát sau, nàng ngẩng đầu lên lại, ánh mắt kiên định. "Nhị ca có cách nào điều chế thuốc giải hay không?"

"Không cần, ta đã có sẵn." Quân Lan Chu trở về chỗ ngồi lấy trong cái gách sách kể bên ra hai viên thuốc đỏ sẫm và một bình thuốc nhỏ, trước đem hai viên thuốc đưa cho Lâu Thấm Du. "Ăn!"

Lâu Thấm Du lập tức nghe lệnh ăn vào.

"Sau mười hai canh giờ, dược tính tự nhiên sẽ bị giải, còn cái này..." Quân Lan Chu cầm bình thuốc đưa cho Lâu Thấm Du. "Nếu đệ muội hoài thai, cứ cách mười lăm ngày phải dùng một lần, trăm ngàn lần phải nhớ kỹ, có thể dùng nhiều hơn, nhưng tuyệt đối không thể để vượt qua mười lăm ngày mà không dùng, thuốc này không chỉ có thể an thai, cũng có thể phòng bị bất cứ thứ độc dược nào mà những người có âm mưu muốn hạ độc làm hại thai nhi của người, chỉ cần cảm thấy có chỗ nào không ổn thì uống liền mấy viên."

"Ta sẽ nhớ kỹ" Lâu Thấm Du nhanh nhẹn lấy chai thuốc cất kỹ như bảo bối. "Cám ơn nhị ca."

Quân Lan Chu nhẹ nhàng gật đầu, lui về tại chỗ ngồi xuống.

"Vậy, các người tính ở lại kinh thành bao lâu?" Độc Cô Tiểu Ngu hỏi.

"Lão bà của ta chưa được đi chơi hội chùa, ta muốn mang nàng đi dạo qua; sau đó mang nàng đến Mã thị Liêu Đông xem, nếu nàng có hứng thú..." Phó Thanh Dương ngắm lão bà một cái. "Có lẽ sẽ đi quan ngoại một chuyến!"

"Chúng ta cũng đi cùng các người!"

"Gì? Đại ca đi dạo hội chùa cùng với chúng ta?"

"Đúng."

"Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta đang rất nhàm chán a!"

"..."

Nhàm chán sao không về nhà làm ruộng đi!

Dạo xong hội chùa, Độc Cô Tiểu Ngu lại muốn đi cùng hai vợ chồng Phó Thanh Dương đến Mã thị Liêu Đông, tuy Phó Thanh Dương hoang mang nhưng cũng không dị nghị.

Từ trước đến nay hắn luôn luôn là một đệ đệ rất biết nghe lời.

Nhưng Dạ Hành đã không thể nhịn nổi. "Đại ca, không phải bọn ta có việc quan trọng hơn phải làm sao? Đi theo bọn họ làm chi?"

Hai mắt liếc Phó Thanh Dương và Lâu Thấm Du đang cười ngửa ở phía trước, Độc Cô Tiểu Ngu dè thấp giọng.

"Còn có cái gì quan trọng hơn so với Thanh Dương?"

"Đúng vậy! Nhưng ta còn không hiểu, tại sao..."

"Vô nghĩa, đương nhiên là để giúp Thanh Dương rồi!"

"Giúp tam ca cái gì?"

"Thiệt uổng công mọi người công nhận ngươi là tiểu quỷ ranh ma xảo quyệt nhất trong đám huynh đệ, không ngờ ngươi lại chẳng có đầu óc chút

nào!" Độc Cô Tiểu Ngu tức giận mắng. "Nghĩ lại đi, đệ muội làm trái với an bài của thân nương chỉ vì muốn hoàn thành tâm nguyện của cha, hiện tại nàng nghĩ gả cho Thanh Dương đã được như ý nguyện, cho nên cam tâm tình nguyện theo Thanh Dương, nếu ngày nào đó nàng biết Thanh Dương lại là Nộ Tu La làm người ta kinh tâm táng đờm trên giang hồ, người thấy nàng sẽ như thế nào?"

Dạ Hành nghĩ nghĩ, vẻ mặt buồn cười. "Hữu tam ca?"

"Ta chỉ sợ như vậy thôi!" Độc Cô Tiểu Ngu lẩm bẩm nói.

Dù sao, Lâu Thấm Du cũng xuất thân từ Lục Ánh sơn trang, một nơi mà nữ nhân tự nhận là địa vị cao hơn nam nhân, nếu nam nhân có thể hữu thê, tại sao nữ nhân lại không thể hữu phu?

Quan trọng nhất là, ở trong lòng nàng, nàng xem tâm nguyện của cha quan trọng hơn so với bất cứ chuyện gì khác, thậm chí so với chính bản thân nàng, một khi nàng phát hiện tâm nguyện của cha kỳ thật chưa đạt thành, quá nửa là nàng sẽ tiếp tục nghĩ cách hoàn thành tâm nguyện của cha, cho dù bảo nàng bỏ đi vị phu quân đã thành thân.

Việc này cũng không có gì lạ!

Tuy rằng xuất thân từ Lục Ánh sơn trang khiến người ta không dám lĩnh giáo, nhưng từ lòng hiếu tâm của Lâu Thấm Du có thể thấy, nàng là một nữ nhân tốt; hơn nữa nàng không có dã tâm, cũng không ái mộ hư vinh, chỉ muốn làm một thê tử bình thường, vậy nàng chắc chắn sẽ là một thê tử tốt.

Điều này, cứ nhìn Phó Thanh Dương sẽ biết.

Từ lúc đầu tiên nhìn thấy hai vợ chồng này, bọn họ đã để ý, từ trước đến nay cho dù có sạch sẽ cỡ nào, nhưng Phó Thanh Dương cũng vẫn lôi thôi lổc thock vô cùng, mỗi một ngày hẳn đều hậu đậu vụng về, trước mặt

bọn họ, nếu hăn không cẩn thận làm dơ chỗ này thì cũng làm rối loạn chỗ kia, Lâu Thấm Du cũng sẽ thừa dịp hăn không chú ý, chỉ lẳng lẳng chà lau sạch sẽ cho hăn, hoặc là vuốt chỉnh lại tà áo cho hăn, hoặc buộc lại tóc cho hăn.

Nàng thật là một nữ nhân tốt rất cẩn thận lại biết cách quan tâm chăm sóc cho trưởng phu!

Hơn nữa nàng đối với Phó Thanh Dương lại phục tùng vô điều kiện, dù Phó Thanh Dương chỉ dùng khẩu khí ác liệt như ra lệnh để nói chuyện với nàng, hoặc dùng thái độ vênh mặt hất hàm làm người ta dựng cả tóc sai sử nàng làm việc, nàng vẫn sung sướng tươi cười vui vẻ nghe lệnh.

Nàng thật là một thê tử tốt rất ôn thuận nhu yếu!

Vẫn lo lắng Phó Thanh Dương sẽ bị nữ nhân hư hỏng lừa gạt, không ngờ hăn lại "câu" được một nữ nhân tốt, một thê tử tốt như vậy, không thể để mất đi dễ dàng, nếu không lần sau nhất định sẽ không có vận khí may mắn như thế này.

Nếu không khéo, lần sau hăn sẽ gặp phải một nam nhân bà ngang cơ với hăn thì biết làm thế nào!

Huống chi nam nhân nhà bọn họ tiền sử trước nay chẳng những không có ba vợ bốn nàng hầu, cũng không từng hưu thê, nếu như bị hưu phu lại càng khó xem!

"Vậy ba cái đồng hỏa pháo long trời lở đất kia của tam ca nếu mà lộ ra..." Dạ Hành dẫn đo suy nghĩ. "đến lúc đó thật sự là náo nhiệt a!"

"Còn phải đợi người nói!" Độc Cô Tiểu Ngu thở dài nói "Cho nên! Ta muốn nghĩ cách, khiến đệ muội cho dù có biết sự thật, cũng không bỏ Thanh Dương được..." Dừng lại, chuyển mắt nhìn một đệ đệ khác. "Lan Chu, người có cách nào làm cho đệ muội mau chóng hoài thai không?"

Ban đầu là ý đồ muốn cho Phó Thanh Dương hưu thê, bây giờ lại lo lắng Phó Thanh Dương bị hưu phu, phong thủy thay đổi thật là mau!

"Hôm qua ta cho đệ muội thuốc, viên màu đen kia là giải dược" Quân Lan Chu mặt không chút thay đổi thản nhiên nói. "còn viên màu đỏ chính là thuốc giúp nàng mau chóng hoài thai."

Độc Cô Tiểu Ngu ngẩn ngơ "Thì ra người đã..." Bật cười. "Vậy, người thấy chuyện này thế nào?"

"Trước nhìn kỹ hẵng nói."

"Tại sao?"

"Đệ muội nói Thanh Dương thiện lương khoan dung lại ôn nhu săn sóc, có lẽ..." Quân Lan Chu chậm rãi nói. "Thanh Dương tự bản thân mình đã có thể lưu lại đệ muội."

"Thiện lương khoan dung lại ôn nhu săn sóc? Thanh Dương?" Độc Cô Tiểu Ngu nhướng mắt. "Người tin sao?"

"Đệ muội nói vậy tất nhiên có nguyên nhân, không phải sao?" Quân Lan Chu hỏi lại.

"Nói vậy cũng phải." Độc Cô Tiểu Ngu gật gù đồng ý "Tốt, vậy chúng ta cứ quan sát trước đã rồi bàn sau!" Nói đến đây, chợt thấy Dạ Hành bên kia không hiểu vì sao cười ha hả, "Người thấy chỗ nào không đúng sao?" Hắn buồn bực hỏi. "Tại sao ngồi ở đó cười như thằng đàn thế kia!"

"Ta nói..." Dạ Hành cười đến thích chí. "Có lẽ đối với Tam tấu, Tam ca quả thật rất khoan dung."

"Sao lại nói vậy?"

"Tam ca lại đương nhiên cho phép Tam tấu gọi hấn là thân ca, vậy còn chưa đủ khoan dung hay sao?"

Hơn nữa còn là bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể kêu, nài kêu dễ nghe, nhưng người khác nghe được lòng tư đều dưng đứng, còn rùng mình nữa, mà Phó Thanh Dương kia tính tình dương cương một trăm phần trăm lại nhẫn nhịn chịu được...

Thật đúng là khoan dung đến hết chỗ nói!

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Để phòng bị các bộ tộc Mông Cổ xâm chiếm, đến năm Vĩnh Lạc thứ ba đời nhà Minh, Mã thị Liêu Đông mới chính thức được khai trương, tiến hành khai thông việc lưu chuyển hàng hóa nơi biên giới, cung cấp các vật dụng thiết yếu trong cuộc sống hàng ngày cho các bộ tộc Mông cổ nơi quan ngoại, đồng thời, cũng được các bộ tộc Mông cổ cung cấp các loại ngựa tốt, nhân sâm, da thú và các loại đặc sản nơi biên tái cho Trung Nguyên.

Cho nên Mã thị này không chỉ là nơi giao dịch mua bán ngựa, mà còn là một cái chợ để trao đổi thương phẩm. Chợ này quy mô càng khổng lồ hơn so với chợ ở Trung Nguyên, rất có nhiều người đến xem.

Lâu Thấm Du xem đến hoa cả mắt, ngây cả người.

Không nói chi mình nàng, ngay cả mấy người kia...ba tỷ muội còn lại của nàng ở nhà, hay tìm lý do để xuất môn, nhưng cũng chưa từng chạy đến Mã thị ở phương bắc xa xôi như thế này, vì thế bọn họ cũng chưa từng nhắc tới, cho nên nàng đối với Mã thị này thật không có khái niệm gì cả, bởi vậy phải tranh thủ một chút, xem người ta buôn bán tấp nập, lừa ngựa đập dìu, ồn ào rầm rộ, tưởng không thể dời mắt ra được, sau đó nàng liền quên mất hình tượng, không ngừng chạy tới chạy lui theo sau phu quân, chạy bên phải một chút, bên trái một chút...

"Xem, xem, cho tới bây giờ ta chưa từng thấy qua cái loại da như thế này nha!"

Xộc vào hàng bên trái...

"Đó là cái gì vậy? Đó là cái gì vậy?"

Lại kéo dài tới bên này...

"Trời ạ, thật thần kỳ!"

Tiếp tục vọt tới bên kia...

"Thú vị quá sức!"

Phó Thanh Dương thấy nhưng chỉ nhún vai không hề trách gì - lão bà lại cải lão hoàn đồng nữa rồi!

Nhưng ba huynh đệ Độc Cô Tiểu Ngu chạy tới chạy lui phía sau lại hoàn toàn không ngờ rằng Lâu Thấm Du lại "thay đổi" như vậy, không khỏi trợn mắt há hốc mồm...

Vị tam tiểu thư đoạn trang quy củ của Lục Ảnh sơn trang đâu mất rồi.

Thừa dịp Lâu Thấm Du đang mê mẩn quan sát một con dã thú quý hiếm ngoài quan ngoại trong lồng sắt, Độc Cô Tiểu Ngu kéo Phó Thanh Dương qua một bên hỏi.

"Sao đệ muội lại như vậy..."

Phó Thanh Dương nhún vai, "Cải lão hoàn đồng đó!" Sau đó hăn mơ hồ thuật lại một chút chuyện cũ mà Lâu Thấm Du đã nói cho hăn nghe, cuối cùng hăn kết luận. "Ta cũng không hiểu rõ lắm rốt cuộc là tại sao! Nhưng nếu nàng muốn ngẫu nhiên làm tiểu hài tử một chút cũng không sao, dù sao cũng không có gì đáng ngại!"

Độc Cô Tiểu Ngu hiểu, lại càng chột dạ, càng cảm thấy tội nghiệp Lâu Thấm Du .

Bởi vì cha bất hạnh như vậy, nàng tưởng nàng vui vẻ, nàng cười nói là có lỗi với cha, cho nên tự khắc khe kềm chế bản thân mình phải nghiêm cần, không cho phép bản thân mình được vui vẻ náo loạn, do đó mới tạo thành vị tam tiểu thư đoan trang văn nhã kia của Lục Ảnh sơn trang.

Tuy ý tưởng này hơi bị ngây thơ, nhưng lại nói lên tấm lòng hiếu kính rất chân thành tha thiết của nàng.

Nay, nàng tưởng tâm nguyện đã đạt, đã không làm cha thất vọng nên mới an tâm, nghĩ rằng có thể cho phép chính mình tự do một chút, buông thả chính mình một chút, tùy tâm sở dục một chút, thí dụ như... trở lại thời thơ ấu bị gián đoạn kia.

Nhưng trên thực tế...

Hắn chuyển mắt nhìn hai đệ đệ kia, đón nhận hai cặp mắt khác cũng đang chột dạ gấp bội lần như hắn, ba người không hẹn mà cùng cười khố.

"Ồ, vậy để nàng chơi đùa nhiều một chút đi!" Hắn ngậm ngùi nói.

Thanh âm chưa dứt, lại liên tiếp vang lên tiếng kinh hô vui mừng.

"Thanh ca, Thanh ca, mau đến đây xem, thật đáng yêu vô cùng!"

Vẻ mặt Phó Thanh Dương kiểu như "lại tới nữa!" chịu không nổi lắc đầu, nhưng vẫn bước nhanh qua; chỉ thấy Lâu Thấm Du đang ngồi xổm trước một cái lồng sắt, chăm chú quan sát mấy con chó nhỏ màu trắng, lông xù lên thập phần đáng yêu.

"Xem nè, Thanh ca, thật đáng yêu có phải không?"

"Có đáng yêu cũng vô dụng thôi, cái này không phải để bán, xem đi, lồng sắt này là đặt ở phía sau lều, không phải đằng trước."

"Ừ."

Lâu Thấm Du than thở đáp lại tỏ vẻ nàng đã hiểu, sau đó vẫn ngồi xõm ở đó trù mẩn đùa với con chó nhỏ, như không nỡ bỏ đi, Phó Thanh Dương lắc lắc đầu, đành phải giải thích bổ sung thêm.

"Đó là giống chó đặc biệt của bộ lạc Nữ Chân trên Bắc Sơn, chuyên môn kéo hàng hóa trong tuyết, bọn họ không..."

"Kéo hàng hóa? Dùng con chó nhỏ như thế này? Thật đáng thương!"

Đáng thương?

Phó Thanh Dương không biết nên khóc hay cười. "Bây giờ nó còn là con chó nhỏ, mai một lớn lên thành con chó bự nha!"

"Ừ." Lâu Thấm Du nhẹ nhàng thở dài. "Nhớ hồi đó có một lần cha mang ta đến sau núi tản bộ, nhặt được một con chó nhỏ không ai chăm sóc, ta muốn đem về trang nuôi, nhưng nương lại nói không được nuôi động vật nhỏ trong trang, vì việc này, cha và nương đã cãi nhau một trận, nhưng cuối cùng, nương vẫn kiên quyết vứt con chó nhỏ đi, ta đã lén khóc hết mấy ngày..."

Nàng lại thở dài một hơi. "Con chó nhỏ kia tuy rằng có hơi dơ bẩn một chút, nhưng toàn thân trắng như tuyết, thật đáng yêu gì đâu!"

Phó Thanh Dương ngẩn ngơ, nhíu mày, sau đó lại bắt đầu lắc mạnh đầu.

Ngay lúc Độc Cô Tiểu Ngu nhìn không được muốn đập cho hấn một phát "người thông minh lên một chút cho ta", Phó Thanh Dương lại bỗng nhiên xoay người, chui đầu vào lều trại kia.

Hơn nửa ngày sau hấn mới đi ra, phía sau là một vị người Nữ Chân đi theo "Nè, lão bà, hấn nói những con chó này là bọn hấn nuôi để sử dụng, tối đa cũng chỉ cho bọn ta chọn một con thôi, muốn nhiều hơn cũng không

được." Hấn nói, lại lầm bầm, "May là đã cai sữa, nếu không xem nàng làm sao mà nuôi!"

Người Nữ Chân đi theo phía sau hấn cũng nói mấy câu.

"Mau, hấn hỏi nàng muốn con nào, hấn sẽ bắt ra cho nàng." Ở đây chỉ có mỗi mình hấn biết tiếng Nữ Chân, Phó Thanh Dương hấn đành phải kiêm làm phiên dịch.

Không cần nghĩ ngợi, Lâu Thấm Du vô cùng kinh hỉ lập tức chỉ một con nhỏ nhất yếu nhất nằm một góc trong lồng sắt.

"Con này!"

Thế là người Nữ Chân kia đem con chó nhỏ được chọn bắt ra đưa cho Lâu Thấm Du, Phó Thanh Dương đưa cho hấn một tấm ngân phiếu, ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu đều để ý thấy tấm ngân phiếu kia trị giá.

Một trăm lượng!

Ba người không khỏi nhìn nhau dò xét, thật khó tin.

Một trăm lượng để mua một con chó nhỏ?

Người nào đó bị mất trí rồi, hơn nữa là mất trí siêu cấp không có thiên lý!

Nhưng...ba người lại nhất trí chuyển ánh mắt về hướng Lâu Thấm Du, thấy nàng vẻ mặt thỏa mãn vui sướng, lâu lâu lại vuốt ve hôn hít con chó nhỏ; mà Phó Thanh Dương chỉ còn cách trợn trắng cặp mắt rồi lại lắc đầu, thực rõ ràng tỏ vẻ hấn bó tay...

Nữ nhân thực làm cho người ta chịu không nổi!

Ba người lại nhìn nhau, nở nụ cười, sau đó vui mừng đi theo phía sau Phó Thanh Dương và Lâu Thấm Du tiếp tục đi về phía trước, cước bộ nhẹ nhàng.

Tiểu tử đó, cũng không ngu ngốc lắm!

Mã thị tuy rằng náo nhiệt, nhưng cũng chỉ được năm ngày ngắn ngủn, ngày đầu tiên là ngày khai trương, sáng ngày thứ năm đã dọn dẹp hết. Sau đó, dưới sự dụ dỗ và đe dọa của Độc Cô Tiểu Ngu, Phó Thanh Dương quyết định mang lão bà xuất quan thưởng thức một chút phong cảnh đại mạc hoàn toàn khác biệt so với Trung Nguyên, quyết định này lập tức được Lâu Thấm Du ủng hộ hết mình bằng một ánh mắt tràn ngập nhu tình.

Mà Độc Cô Tiểu Ngu và hai đệ đệ, tất nhiên cũng đi theo.

Nhưng mà xuất quan chưa được vài ngày, bọn họ liền đụng phải một việc thập phần ngoài dự đoán, nhưng cũng là tình huống đã được đoán trước...

"Xin hỏi..." Dạ Hành lẩm bẩm nói. "Hiện tại là tình huống gì đây?"

"Chỉ sợ là..." Độc Cô Tiểu Ngu dờ khóc dờ cười. "...là tình huống khiến Thanh Dương không thể kèm chế được..."

"..." Quân Lan Chu mặt không một chút thay đổi, căn bản là hân lười lên tiếng.

"Chuyện này..." Dạ Hành nuốt nước miếng. "không tốt lắm đâu?"

"Đâu chỉ không tốt lắm..." Độc Cô Tiểu Ngu ảo não lẩm bẩm. "Quả thực là không ra tay không xong!"

"..." Quân Lan Chu chuyển tầm mắt đi chỗ khác, ngay cả nhìn hăn cũng lười nhìn.

"Vậy xin hỏi lại, là ai đã nói nếu chúng ta ở nhờ nhà của người Nữ Chân kia là trăm phần trăm an toàn?"

"Thanh Dương."

"..." Cho nên đó là vấn đề của tam đệ, không trách người khác được.

"Vậy càng không xong!" Tam ca hận nhất là người ta phản bội tín nhiệm của hăn.

"Không xong nhất là, bị bắt là lão bà của hăn, không phải là bất cứ kẻ nào khác." Bởi vậy, hăn nhất định sẽ không kèm chế được.

"..." Phá lệ, Quân Lan Chu trở mình liếc mắt xem thường, tuy rằng hăn rất tôn kính đại ca, nhưng có đôi khi, đại ca thật sự rất giống nữ nhân – thích già mồm nói chuyện vô nghĩa.

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?"

"Ta nghĩ, chỉ cần không quá đáng, cứ đi theo hăn!"

"..." theo hăn làm long trời lở đất?

"Đúng, đúng, đúng, để tam ca phát tiết một chút, để hăn khỏi phải..."

"Đem lửa giận phát tiết lên đầu chúng ta!"

"..." Nói cũng phải.

Tốt, quyết định như vậy đi!

Thế là ba người cùng nhất trí lui ra phía sau ba bước dài, để một mình Phó Thanh Dương đối mặt với hậu quả do chính hăn gây ra.

Tuy rằng bề ngoài Phó Thanh Dương nhìn như thập phần bình tĩnh, nhưng bọn Độc Cô Tiểu Ngu ba người đều biết, lửa giận của hắn lại đang sôi sùng sục trào dâng lên, bọn họ chỉ hy vọng, thời gian Phó Thanh Dương mất kềm chế dừng lâu quá, nếu không bọn họ phải đứng đó "chơi" cùng hắn một hồi lâu!

Theo kinh nghiệm của bọn họ, hậu quả của việc cùng Phó Thanh Dương "chơi" là sẽ bị "đốt" đến thất điên bát đảo, cho nên bọn họ thật sự không muốn "chơi" cùng hắn.

Nếu muốn đốt thì cứ đốt đại đi cho rồi! Cứ phấp phồng ngồi đây chờ như ngồi trên núi lửa vậy!

"Xin hỏi công chúa, đây là ý gì?"

Phó Thanh Dương chẳng những ngoài mặt cực kỳ bình tĩnh, ngay cả ngữ khí chất vấn đều khách khí một cách khác thường; vị Lan Bích công chúa kia lại tưởng là hắn sợ, không khỏi đắc ý dào dạt.

"Giờ ngươi biết sợ rồi sao!"

"Sợ?" Phó Thanh Dương ngay cả lông mi cũng không chớp "Ngươi muốn gì?"

Lan Bích công chúa chống hai tay lên hông, thật sự là đắc ý vô cùng, một đoàn binh lính người Nữ Chân chen chúc đông đúc đứng lổ nhổ sau lưng nàng, ít nhất cũng có hai, ba trăm người, bên phải là một người Nữ Chân gầy ốm tong teo cao lêu nghêu, mặt mày gian trá mà giảo hoạt; bên trái còn lại là một người người Nữ Chân cao lớn khôi ngô, hai tay đang giữ chặt lấy một nữ nhân - Lâu Thẩm Du.

"Cướp cô dâu a!"

"Cướp cô dâu?"

"Nhưng quân sư của ta đề nghị ta..." Lan Bích công chúa dùng ngón tay cái chia chia vào người Nữ Chân bên phải. "bắt lão bà của người trước, sẽ không sợ người không cúi đầu!"

"Là hãn?" Phó Thanh Dương dời ánh mắt về phía người Nữ Chân giao hoạt kia, hai gò má của hãn hơi co rút một chút.

Nhanh như vậy đã không kèm chế nôi!

Ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu không hẹn mà cùng lui lại vài bước, cũng rất có lương tâm cảm thấy bị ai giùm đoàn người Nữ Chân không biết sống chết kia một lát, sau đó chờ đợi.

"Đúng, là hãn." Lan Bích công chúa mặt mày hớn hờ. "Hãn rất lợi hại phải không?"

"Người đã làm gì lão bà của ta?"

"Yên tâm, ta còn chưa làm gì lão bà của người hết, nàng chỉ là bị hạ được, thần trí mơ màng mà thôi."

"Hạ. Được?" Người nào đó nghiêng răng nghiêng lợi.

Sắp rồi! Sắp rồi!

Ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu lại liên tục lui ra vài bước, bắt đầu khẩn trương, nhìn trái nhìn phải, may mắn, ở đây cũng có một chỗ để núp khá tốt, an tâm rồi.

"Đúng vậy! Nếu không sao nàng lại im lặng được như vậy?"

"Người. Rốt. Cuộc. Muốn. Làm. Sao?" Mỗi một chữ đều là theo kế rằng thoát ra.

"Trước tiên hãy gọi ta một tiếng, Lan Bích công chúa cứng ỏi!" Lan Bích công chúa đặc ý đến mức cần rồi.

"..."

"Mau gọi đi!"

Đột nhiên, ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu một trái, một phải, một đằng sau, ba người một mục tiêu, lùi ra tảng đá lớn phía sau - thiếu chút nữa ba người đụng nhau té thành một đồng; vừa ẩn núp xong đã nghe tiếng gầm gừ trong trẻo nhưng lạnh lùng như sấm sét của Phó Thanh Dương hung tợn truyền đến trong không trung.

"Người muốn hấp hay là muốn lược, người nữ nhân này, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Mắt thấy Phó Thanh Dương từ một mỹ nam tử "ăn nói khép nép", bỗng nhiên biến sắc trở thành một nam nhân thô lỗ tức giận gầm gừ độc ác, Lan Bích công chúa không khỏi kinh hãi, sắc mặt tái nhợt xuống, chột tức giận đến tay chân run rẩy.

"Người, người, người...dám hung tợn đối với ta hả, người mặc kệ lão bà của người sao?"

"Người nữ nhân này, nói! Rốt cuộc muốn làm gì lão bà của ta?" Phó Thanh Dương tức giận rống lên.

"Nói thì nói!" Lan Bích công chúa cũng tức giận. "Nếu người không chịu thành thân với ta, ta sẽ kêu một trăm nam nhân ngủ với lão bà người, nghe nói nam nhân người Hán hận nhất là bị lão bà cho đội...đội..."

"Nón xanh." Vị quân sư giáo hoạt người Nữ Chân kia thấp giọng nhắc nhở.

"Đúng, đúng, đội nón xanh!" Lan Bích công chúa liên tục gật đầu, lại bắt đầu đặc ý. "Vậy ít nhất người sẽ hưu lão bà của người rồi sau đó là có thể cưới ta chứ?"

Là vì bắt hãn cưới nàng ta?

Lặng im nhìn chung quanh, Phó Thanh Dương chậm rãi từ từ dời ánh mắt nhìn về phía Lôu Thẩm Du đang bị kèm chế trong tay của người Nữ Chân cao lớn kia một hồi, rồi lại nhìn Lan Bích công chúa, hãn thầm hít sâu một hơi, cố gắng kèm chế tính tình sắp không thể khống chế nổi lại.

Hãn không muốn nổi cơn thịnh nộ trước mặt lão bà.

Lão nương đã nói qua, nam nhân nhà Phó gia tính tình bạo liệt thật sự siêu cấp khủng bố, khủng bố đến mức ngay cả lão bà thân mật nhất cũng đều bị dọa mà bỏ chạy, miễn cho hãn không phải chịu cảnh không có lão bà bầu bạn đến hết quãng đời còn lại, từ nhỏ đã phi thường, thập phần, đặc biệt, phá lệ, siêu cấp nghiêm khắc dạy hãn...

Nhẫn nại, nhẫn nại, không được bạo phát!

Mà lúc này, quá nửa là hãn đều có thể khống chế được tính tình của chính mình, mặc dù đầu óc bưng bưng bốc lửa một cách cuồng bạo, hãn cũng có biện pháp ngay lúc sắp bùng nổ hết sức quay đầu rời đi, lấy tốc độ nhanh nhất thoát khỏi tình huống mà hãn không khống chế được.

Hiện tại đang là thời điểm hãn sắp bùng nổ, hãn có thể cảm giác được cơn tức giận mênh mông rít gào bao phủ lý trí của hãn, nếu không bỏ đi, hãn sẽ không thể nào khống chế được.

Nhưng hãn không thể rời đi, bởi vì lão bà của hãn đang còn trong tay đối phương.

Lão bà của hắn, đoan trang nhu uẩn, ôn thuần lại cần lao, chưa bao giờ ngại hắn bẩn, ngại hắn thối, ngại hắn lười thôi, cũng sẽ không oán giận hành vi cử chỉ không quy củ của hắn, sẽ không mắng hắn ăn uống thô lỗ, sẽ không trách cứ hắn không cẩn thận chửi tục, luôn dùng một đôi mắt nhu mì như nước chăm chú nhìn hắn, hắn cũng không muốn bạo phát tính tình trước mặt nàng cho nàng xem.

Tuy rằng thức ăn nàng nấu thật sự khó ăn, nhưng đã tiến bộ rất nhiều; cho dù nàng thỉnh thoảng có những vấn đề khiến đầu hắn mờ mịt không hiểu nổi, nhưng cũng sẽ không quá khó khăn để giải quyết; có đôi khi nàng cãi lảo hoàn toàn đồng một chút, nhưng cũng không phải thường xuyên, dù sao hắn dễ dàng tiêu diệt nòi, tiêu diệt nữ cũng đã quen, không có gì quan trọng lắm.

Tóm lại, hắn đối với nàng thực vừa lòng, thật sự không nỡ dọa nàng chạy...

Được rồi, sẽ nhịn thêm một chút nữa!

"Người nữ nhân này, ta đã nói đi nói lại với người rồi, giờ ta nói lại một lần nữa, người tốt nhất nghe cho rõ đây..." Hắn cắn chặt hàm răng nói.

"Được, người nói mau đi!" Tưởng hắn sẽ khuất phục, Lan Bích công chúa còi lòng đầy chờ mong nhìn hắn.

"Ta..." Hai gò má của Phó Thanh Dương thật đã phồng ra hết mức, rồi lại hóp xuống, cố hết sức mới có thể kiềm chế lại cơn bạo liệt nổi lên. "Tuyệt sẽ không lấy người, cho dù trên đời này chỉ còn lại có một mình người là nữ nhân, ta cũng tuyệt sẽ không lấy người, giờ người đã nghe và hiểu rõ chưa?"

Lan Bích công chúa giật mình, không ngờ dưới tình huống như vậy mà Phó Thanh Dương lại còn dám làm trái ý nàng.

Nhưng chỉ trong chốc lát, nàng lại phục hồi khuôn mặt tươi cười như cũ, "Ta đây cũng muốn thay đổi chủ ý, hai trăm, ta muốn hai trăm nam nhân ngủ với lão bà của ngươi, hơn nữa sẽ ngủ ngay tại trước mặt ngươi cho ngươi xem..." Nói xong, cánh tay nàng vung lên, từ phía sau nàng lập tức có hai người Nữ Chân đi lên trải một tấm da thú trên cỏ làm thảm. "Bây giờ, ngươi có thể từ từ thưởng thức một chút, bọn họ..."

Mắt thấy người Nữ Chân cao lớn kia đem Lâu Thấm Du đặt trên tấm thảm da thú, sau đó bắt đầu cởi quần áo, hai mắt Phó Thanh Dương đột nhiên bắn ra ánh hàn quang khiến người ta sợ hãi.

"Ngươi. Tới. Số. Rồi !" Hắc âm trầm nói.

"Sao?" Lan Bích công chúa tưởng hắc âm đang nói với nàng.

"Còn có người..." Phó Thanh Dương chuyển mắt sang nhìn Lan Bích công chúa, "và ngươi!" Cùng với người Nữ Chân giao hoát tự cho là thông minh kia. "Tất cả các người chết chắc rồi!"

Lan Bích công chúa vẫn bình tĩnh, bật cười như điên, "Ngươi? Một mình ngươi?" Một chút nàng cũng không tin. "Một mình ngươi có khả năng chống lại hai, ba trăm người của ta? Huống chi lão bà của ngươi còn trong tay chúng ta..."

Chỉ trong nháy mắt.

Đây không phải là từ chính xác để hình dung, thật sự chưa đầy một cái nháy mắt, chữ "tay" của nàng vừa ra khỏi miệng thì tất cả còn vẫn bình thường, nhưng chữ "tay" vừa mới nói xong, ngay cả miệng còn chưa kịp đóng lại, Lâu Thấm Du đang nằm trên thảm đã không còn bóng dáng, "biến mất không chút dấu vết nào".

Lan Bích công chúa không khỏi kinh ngạc ngẩn ngơ, theo bản năng giương mắt lên nhìn, thoáng chốc không thể tin nổi trọn tròn con người.

Trước mắt, chẳng những Phó Thanh Dương đang đường hoàng ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, mà Lâu Thấm Du kia đáng lẽ ở trong tay nàng nay đã an an ổn ổn nằm trên khuỷu tay của Phó Thanh Dương!

Nộ Tu La tính tình dữ dằn đệ nhất thiên hạ; khinh công lại độc nhất vô nhị, không ai sánh kịp.

Lúc Lâu Thấm Du còn đang nằm trong tay người Nữ Chân cao lớn kia thì hẳn không dám hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả một chút mạo hiểm cũng không dám; nhưng mà một khi Lâu Thấm Du bị thả xuống tấm thảm, thoát ly sự kềm chế của người Nữ Chân cao lớn kia, hẳn đã có thể không từ bất cứ sự mạo hiểm nào cướp lão bà về.

"Thanh...ca?"

Tựa hồ có thể cảm nhận được vòng tay ôm ấp và hơi thở quen thuộc, thần trí Lâu Thấm Du này giờ vẫn nửa tỉnh nửa mê bỗng hoảng hốt giãy dụa mở ra đôi mắt nâu mơ mơ màng màng.

Nhất thời, Phó Thanh Dương cảm thấy an tâm hơn, bởi vì nàng vẫn mạnh khỏe không bị sao cả.

"Không có chuyện gì đâu, tiếp tục ngủ đi!" Hắn cúi đầu nỉ non trấn an, cánh tay trái vuốt mắt nàng lại để nàng ngủ ngon, tay phải điểm nhẹ vào huyệt ngủ của nàng, lại dùng một tấm áo choàng dày quấn xung quanh nàng kỹ lưỡng, để nàng khỏi bị lạnh, sau đó hắn mới giương mắt nhìn về phía trước...

Có thể không kềm chế được rồi!

Ánh mắt vừa chạm vào thân hình Lan Bích công chúa, trong khoảnh khắc, gương mặt tuấn mỹ một cách không thể diễn tả nổi kia lập tức biến đổi, trên trán nhả lại vì căm giận phần nộ, sắc mặt xanh mét, hai tròng mắt

đỏ đậm phát ra hào quang dữ dằn như ngọn lửa, làm người ta kinh hồn táng đảm, không lạnh mà run.

"Các người..." Tay phải thọc vào thăm dò chiếc túi trên yên ngựa, hăn thô bạo rống giận lên. "Tất cả đều đáng chết!"

Không hện mà cùng, xa xa sau tảng đá lớn ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu thấy hăn vừa vung tay lên, lập tức cùng nhất trí ôm đầu lui lại đằng sau, tựa như rùa rụt vào mai.

Sau đó, Phó Thanh Dương rút tay phải trong túi trên yên ngựa ra, còn chưa kịp thấy rõ hăn rút cuộc lấy ra cái gì, đã thấy tay kia của hăn vung lên, dùng lực ném; Lan Bích công chúa hồ nghi nhìn xem, ngay sau đó, dường như để trả lời nghi vấn của nàng, một tràng tiếng nổ ầm ầm như động đất bạo liệt vang lên bên trong đội ngũ người Nữ Chân đứng phía sau nàng.

"Aaa.. "

Giống những người Nữ Chân khác, Lan Bích công chúa hoảng sợ thất thanh hét lên chói tai, hai chân hai tay bò bò kiếm đường trốn, trốn, trốn...tránh xa hăn ra, nhưng khi nàng còn đang thở hồng hộc, kinh hồn táng đờm tưởng đã né thoát khỏi trận bạo chấn khủng bố kia thì từ tay phải của Phó Thanh Dương lại tung ra một luồng sáng, thế là tiếng nổ rầm rập vang lên như sơn băng địa liệt, từng tràng từng tràng liên tục không ngừng, làm người ta tê tâm liệt phế cố tìm cách thoát ra khỏi đám lửa cháy từng bùng khói bốc mù mịt.

Núi không lở, đất không nứt, nhưng cửa địa ngục lại rộng mở!

Trong trận khói lửa tung bay mù mịt, tiếng người Nữ Chân kêu lên thê lương thảm thiết, bọn họ người thì đứt tay, kẻ thì cụt chân, nứt bụng đổ ruột, thanh âm rên rỉ không ngừng, còn có không ít người trên người vẫn còn bốc cháy, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết cuồng loạn như bị lột da,

phảng phất như một cột lửa chạy thẳng về phía trước, mù quáng chạy loạn chung quanh, cho đến khi ngã xuống, sau đó run rẩy bị đốt cháy sém.

Những người còn lại chật vật bên tàu kêu la sợ hãi, tựa như chuột bị mèo truy đuổi ba chân bốn cẳng chạy trốn mất dạng, nhưng mặc kệ bọn họ chạy trốn tới đâu, tiếng nổ ầm ầm liên tiếp theo tới đó, sau khi tiếng nổ dứt, đất đá vỡ vụn loạn xạ, lại có một đồng người bị ném lên giữa không trung, da thịt vỡ vụn, máu huyết bầy đầy, thê thảm ngã xuống...

Trong không khí nồng nặc mùi hỏa dược và khói thuốc súng gay cả mũi, còn có mùi máu tươi làm người ta ngửi thấy chỉ muốn ói, hai, ba trăm người Nữ Chân chỉ trong chừng nửa khắc chỉ còn lại một nửa, mà Lan Bích công chúa sớm đã không còn bóng dáng, không biết là đã đào tẩu, hay là đã sớm nằm sấp nơi địa ngục rồi.

Nhưng lửa giận của Phó Thanh Dương vẫn chưa hết, đôi mắt đỏ sậm vẫn ngùn ngụt thiêu đốt như trước.

Thế là tiếng nổ lại tiếp tục vang ầm ầm lên không ngừng, tay hãn không ngừng rờ cái túi, móc ra móc vào, móc ra móc vào...

"Ừm, Thanh...ca..."

Đột nhiên, tay đang thò vào túi ngừng lại, đôi con người đỏ sậm dụi lại, chỉ thấy Lâu Thâm Du vẫn đang ngủ say, ánh mắt lại tựa hồ như bị chút quấy rầy, làn môi khẽ mở, hàng mi nhẹ nhàng run động như đang gặp phải giấc mộng bất an.

Nhưng chỉ một lát sau, hàng mi nàng liền khép chặt lại, bởi vì tiếng nổ đã ngừng, nàng không còn bị quấy rầy giấc ngủ nữa.

Thế là ánh mắt đang lộ ra hung quang giận dữ cũng bị dập tắt, sau đó bàn tay móc từ túi duỗi ra trống rỗng, triu mến nhìn người trong lòng, đối với thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông, tiếng kêu rên khắp nơi

xung quanh kia, hắn cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, nghênh ngang quay ngựa bỏ đi.

Sau tảng đá lớn ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi nhìn nhau dò xét, cứng họng.

Cứ như vậy đã bỏ đi rồi?

Không phải còn có màn "kết thúc" sao?

※※※

"Thanh Dương."

"Đại ca?"

"Hôm qua tại sao người "chơi" được một nửa đã bỏ đi?"

"Quấy rầy giấc ngủ của lão bà ta."

Độc Cô Tiểu Ngu vẻ mặt hoạt kê không nói gì, chỉ giật mình kinh ngạc, việc này quả thực là kỳ tích, cho tới nay, khi Phó Thanh Dương nổi cơn cuồng bạo lên, ngoại trừ phải đứng lên đánh nhau với hắn một hồi, cho tới bây giờ không ai có thể ngăn cản hắn cả, ngay cả lão nương mà hắn rất sợ hãi cũng đều thúc thủ vô sách, hoàn toàn bó tay trước cơn giận của hắn.

Từ trước đến nay mà cái thứ như hắn bốc hỏa lên là hoàn toàn mất lý trí, sáu đời họ hàng hắn cũng không nhận.

Nhưng hiện tại, lại có người có cách làm cho hắn nửa chừng tự động ngừng tay lại, mà người đó thậm chí không cần phát ra nửa tiếng trong cổ họng, chỉ vì đang ngủ!

"Lan Chu?" Hắn như đang suy nghĩ gì đó nhìn nhìn theo bóng lưng của Phó Thanh Dương.

"Đại ca?"

"Ta nghĩ, có lẽ không cần chúng ta phải nhiều chuyện, bản thân Thanh Dương có thể thu phục đệ muội rồi."

"Ta đồng ý."

Lâu Thấm Du huệ chất lan tâm như vậy, nàng nhất định sớm cảm nhận được tâm ý của Thanh Dương đối với nàng, cho nên nàng mới nói hắn là một nam nhân thiện lương khoan dung lại ôn nhu săn sóc!

Đối với nàng, hắn chính thật là như vậy.

Bởi vậy trước khi đến Hãn Hải, ba người bọn Độc Cô Tiểu Ngu liền tách ra khỏi nhóm của Phó Thanh Dương, lúc sắp chia tay, Độc Cô Tiểu Ngu đặc biệt gọi Phó Thanh Dương ra một bên dặn dò.

"Hãy chiếu cố tốt cho đệ muội, nàng là một nữ nhân tốt."

"Ta biết."

"Mặt khác, ta muốn người để ý một chút" Độc Cô Tiểu Ngu nhỏ giọng dặn. "trên đường đi, nếu nghe được trên giang hồ có lời đồn đãi nào đặc biệt, thí dụ như tin tức linh tinh của các bang các phái, nếu là có, bất kể lớn nhỏ, phải tức khắc truyền tin về nhà cho ta biết."

"Nhưng không phải chúng ta đã lui ra khỏi chốn giang hồ rồi sao? Tại sao phải cố ý đi tìm hiểu chuyện này?" Phó Thanh Dương hoang mang hỏi.

Độc Cô Tiểu Ngu vẽ mặt bất đắc dĩ cười khổ, thở dài. "Nếu ta đoán không lầm, sắp tới trên giang hồ lại sẽ có một hồi đại loạn, tuy là không quan hệ gì đến chúng ta, nhưng Cung gia phiêu cực, Mộ Dung thế gia và Lục Ánh sơn trang, bọn họ vẫn là người trong giang hồ, đến lúc đó khẳng định sẽ bị liên quan, chúng ta cũng không thể ngồi yên không để ý đến."

"Ta đã hiểu." Phó Thanh Dương vâng lời. "Ta sẽ để ý."

"Tốt, vậy hãy tự bảo trọng" Độc Cô Tiểu Ngu vỗ vỗ vai hắn. "Sau khi mãn hạn hai năm, hãy nhanh về nhà đi, ở nhà mọi người đều trông chờ người và lão bà của người đó!"

Lại thì thầm dặn dò vài câu nữa, sau đó hai bên liền vẫy tay nói lời từ biệt, một bên quay về trung nguyên, một bên trực tiếp tiến vào Hãn Hải.

"Thanh ca."

"Hả?"

"Hôm qua thật kỳ quái gì đâu! Chàng và đại ca, nhị ca, Tứ đệ ở phòng phía trước uống rượu nói chuyện phiếm với vị bằng hữu người Nữ Chân kia, ta mệt mỏi nên ra phòng sau ngủ trước, nhưng sao vừa tỉnh dậy chúng ta đã lên đường rồi?"

"Nàng muốn biết nguyên nhân?"

"Ừ."

"Đại ca nói cái đó không quan trọng, dặn ta không cần nói với nàng."

Lâu Thấm Du thật không biết nên khóc hay nên cười, nam nhân này có thể bớt ngay thẳng một chút hay không, ngay cả tùy tiện nêu ra một cái lý do gạt nàng cũng không làm!

Quên đi, đổi đề tài đi!

"Thanh ca, chưa đầy một tháng nữa sẽ đến ngày mồng tám tháng chạp đó!"

"Cho nên?"

"Chúng ta không cần quay về Lục Ảnh sơn trang sao?"

"Tại sao phải về?"

"Về nhà mừng lễ năm mới a!"

"Không cần, nơi nào có ta thì nơi đó là nhà của nàng, theo ta cùng nhau mừng lễ năm mới chính là ở nhà mừng lễ năm mới!"

Lại nói chuyện kiểu gia trưởng của đại nam nhân nữa rồi!

Nhưng không biết vì sao, ngữ khí nam nhân như thế lại làm Lâu Thấm Du cảm nhận được ngọt ngào lại cảm động, ấm áp, nhịn không được nở nụ cười vui sướng.

Đúng vậy, ở bên cạnh hẳn chính là nhà của nàng!

Sắc Lạc Xuyên thông ngấm dưới chân núi, bầu trời giống như một cái lều lớn, bao phủ khắp nơi.

Mây bạc mờ mịt trên cao, cỏ xanh bao la lồng lộng gió, ngưu dương từng bầy lững thững khắp nơi.

Phóng túng rong ruổi trên đại mạc thảo nguyên mênh mang rộng lớn, lướt qua hồ nước, đi qua con sông, thường thức cảm giác "màn trời chiếu đất"; trong tiếng mã đầu cầm du dương, cùng người Mông Cổ thô hào sảng khoái uống rượu cưỡi ngựa, ngâm xướng những bài thơ thất ngôn về dũng sĩ kiên cường bất khuất; khi mặt trời lặn mất sau sa mạc mênh mông bát ngát, hẳn lại ôm nàng rúc vào bầu trời đêm rạng rỡ ánh sao nghe tiếng gió đêm.

Lâu Thấm Du vừa thở dài sợ hãi, vừa ngưỡng mộ hưởng thụ mỗi một giờ mỗi một khắc ngao du nơi đại mạc, đối với nàng mà nói, đây không chỉ

là một cuộc lễ hành hết sức tinh thuần thú vị, mà còn là một cuộc hành trình tâm linh hết sức phong phú.

Đã mười tám năm nay, tầm nhìn của nàng thủy chung chỉ gói gọn trong một Lục Ảnh sơn trang nho nhỏ, xa nhất cũng không ra khỏi thành Nam Xương, nghe được nhiều nhất cũng chỉ là thắng cảnh và con người ở trung nguyên, sức tưởng tượng có phong phú đến mấy, cũng không có cách nào chân chính hiểu biết được thế giới bên ngoài đến tột cùng là như thế nào; cho tới bây giờ, nàng mới có cơ hội tận mắt thấy thế giới này rộng lớn phong phú đa dạng như thế nào, tự mình cảm nhận được bản thân mình thật nhỏ bé và ấu trĩ biết bao nhiêu.

Nàng rất cảm động, cũng rất cảm kích.

Nếu không phải vị phu quân bá đạo cấm không cho nàng rời khỏi nhà quá ba thước kia mang nàng xuất môn, nàng vĩnh viễn cũng chỉ là một con ếch ngồi đáy giếng kiến thức nông cạn.

"Thanh ca, lấy tay xé thịt ăn mà không sợ bẩn sao?" Nàng hỏi nhỏ.

"Sợ bẩn sao không đi rửa tay trước!" Phó Thanh Dương tức giận nói. "Đây là thói quen, gọi là nhập gia tùy tục, nàng cũng phải làm theo, nếu không chính là không tôn trọng bọn họ!"

"Dạ" Lâu Thấm Du ôn thuận đáp lại.

"Sau này bất kỳ đi đến đâu, mặc kệ chỗ đó tập tục có bao nhiêu lạ lùng khiến người ta khó thể chấp nhận, người ta làm thế nào, nàng cứ làm theo thế ấy, mà phải làm một cách vô cùng thích thú, tuyệt đối không thể lộ ra một chút nào ghét bỏ hoặc miễn cưỡng; người ta có thành ý chiêu đãi nàng, nàng phải cảm kích mà tiếp nhận, như vậy người ta mới có thể tự nhiên chấp nhận nàng, mà sẽ không xa lánh nàng, hiểu không?"

"Hiếu rồi."

"Tuy rằng bọn họ là người dị tộc, tập tục sống khác nhiều so với chúng ta, có lẽ nàng thấy bọn họ đã man lạc hậu, nhưng kỳ thật bọn họ cũng có rất nhiều cái đáng giá để chúng ta học tập..."

Có sao?

"Như cái gì?"

"Thí dụ như, hoàn cảnh cư trú của bọn họ khác với người trung nguyên chúng ta, phải đóng bè mà sống, vì thời tiết thay đổi mà phải di chuyển xung quanh, cuộc sống như thế phải chẳng bất ổn mà lại vất vả, nhưng bọn họ lại bình thản chịu đựng gian khổ, tinh thần bất khuất bất chấp hoàn cảnh khó khăn gian khổ để cố gắng sinh tồn này, nàng không thấy đáng giá cho chúng ta học theo sao?"

Dù nam hay nữ, tinh thần không dễ dàng khuất phục đều tất yếu.

"Đáng giá!"

"Cho dù sinh hoạt tại nơi khác nhau, bất đồng ngôn ngữ, tập tục văn hóa cũng thật khác nhau, nhưng chúng ta là người, bọn họ cũng là người, không ai là hoàn mỹ, bọn họ có ưu điểm, chúng ta cũng có khuyết điểm" Phó Thanh Dương nghiêm túc giảng giải, đem toàn bộ những lời răn dạy của lão cha năm đó ra. "Cho nên, không được tùy tiện khinh thường người ta, hiểu chưa?"

"Ừ, ừ, ta đã biết rồi." Lâu Thấm Du vui lòng phục tùng nhất nhất nhớ kỹ.

Cứ như vậy, trên đường đi, Phó Thanh Dương cũng ra sức "dạy" nàng, khiến nàng mở mang tầm mắt, đồng thời lòng dạ cũng mở mang theo.

Bởi vì cuối cùng nàng cũng có thể chân chính lý giải được cha chân chính mong muốn điều gì.

Không liên quan gì đến việc có là người trong giang hồ hay không, địa vị giữa phu thê có ngang hàng không cũng không sao, cuộc sống bình thường hay không cũng không hề liên quan, đó cũng chỉ vì cá nhân phụ thân gặp bất hạnh mà nảy sinh ý tưởng như vậy, tưởng chỉ cần có thể rời xa cuộc sống giang hồ phức tạp, phu thê có thể ở địa vị ngang hàng nhau, trải qua một cuộc sống bình bình thường thường là đã có thể đạt được hạnh phúc như ông hằng mong ước.

Nhưng thật ra, cái cha chân chính mong muốn là giữa nam và nữ, phu và thê có yêu thương, tôn trọng, quan tâm và săn sóc lẫn nhau.

Cho dù ở chốn bão tố cuồng phong, hay thân hãm vào chốn giang hồ thị phi, giữa phu thê không hề ngang hàng nhau, cuộc sống bình thường xa vời khó chạm tới như khoảng cách giữa đất và trời, nhưng chỉ cần giữa vợ chồng có tình cảm, tự nhiên sẽ có hạnh phúc.

Đây chính là khát vọng "hạnh phúc bình thường" không thể đạt được kia của cha, mà tình cảm này, hạnh phúc này, nàng đã có được từ phụ quân của nàng.

Tuy hãn bá đạo, hãn thô lỗ, hãn không nhẫn nại, hãn gia trưởng kiểu đại nam nhân, nhưng hãn theo cách riêng của mình tôn trọng nàng, quan tâm nàng, săn sóc nàng; đến như tình yêu, hãn chưa bao giờ thổ lộ qua, theo tính tình của hãn, chắc cũng sẽ không có khả năng nói ra miệng, nhưng giờ phút nào nàng cũng có thể cảm nhận được tình yêu chân thành, thuần nam tính của hãn, thật thâm sâu chân thực bao bọc nàng, trân trọng nàng.

Mà tình cảm của nàng đối với hãn, lại gần như sùng bái tín nhiệm, cũng có vài phần kính yêu như con gái đối với phụ thân, vài phần ỷ lại

không muốn xa rời như con gái đối với mẫu thân. Bởi vì hân cũng như phụ thân dung túng nàng, bảo hộ nàng, cũng giống như mẫu thân quan tâm nàng, yêu thương nàng, còn giống như lão sư dạy bảo nàng, sửa đổi rất nhiều quan niệm ấu trĩ và bế tắc của nàng.

Những điều này là do trong quá trình nàng trưởng thành đã thiếu sót.

Nhưng mà hết thảy những thứ này đều không thể so sánh với nhu tình đã khắc sâu trong tim nàng, đó là tình ý giữa nam và nữ, cũng là tình cảm giữa phu và thê.

Thế là nàng đã hiểu rõ ra rồi, vì sao khi nàng và Vũ Văn Tĩnh Nhân xa nhau, nàng chưa từng tưởng nhớ tới hân, vì sao nàng có thể dễ dàng bỏ hân mà lựa chọn một người xa lạ khác như vậy, bởi vì nàng đối với Vũ Văn Tĩnh Nhân chỉ có tình bằng hữu, mà không có tình nam nữ.

Cho đến nay dù nàng đã mười tám tuổi, nhưng thật ra vẫn chính là một tiểu cô nương ngây thơ như cũ, kể từ khi gả cho Phó Thanh Dương, nàng mới dần dần trưởng thành làm một nữ nhân thành thực, đến giờ mới biết đến chữ "tình".

Cuối cùng nàng đã trưởng thành!

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Bởi vì lo lắng lão bà không quen với cái rét căm căm của phương bắc, Phó Thanh Dương nguyên tính trước khi trời lạnh đóng băng sẽ về Trung Nguyên, nhưng mà lại xảy ra tình huống ngoài dự tính khiến hắn không thể không thay đổi kế hoạch...

"Thanh ca! Thanh ca!"

Lâu Thấm Du vừa khóc vừa cười chạy về phía Phó Thanh Dương đang thảo luận cùng bằng hữu người Mông Cổ, bất chấp có quấy rầy bọn họ hay không, nàng trực tiếp nhào vào lòng Phó Thanh Dương.

"Thanh ca, ta thật vui vẻ, thật vui vẻ lắm!"

"Sao vậy? Sao vậy?" Thấy nàng chảy nước mắt, Phó Thanh Dương nhất thời lại hoảng lên tay chân bối rối.

"Ta có rồi!" Lâu Thấm Du cười đến vui sướng, lệ cũng rơi xuống nhiều hơn. "Chúng ta cuối cùng có hài tử rồi!"

"Hài tử?!" Phó Thanh Dương kinh hô, mừng như điên. "Thật sự có sao?"

"Phải, phải, " Lâu Thấm Du lau nước mắt, gật đầu mạnh. "Tháng trước nguyệt sự của ta không có đến, Lạp Lan Tát cũng nói ta có dấu hiệu mang thai, khẳng định là có rồi!"

"Thật sự có?" Phó Thanh Dương lẩm bẩm nói, trong khoảng thời gian ngắn lại cảm thấy mờ mịt không biết làm gì. "Vây...vây...vây...sau này nàng không được tự cưỡi ngựa, cỡi chung với ta được rồi; còn có...còn có...không được cùng Tuyết Vụ vừa chạy chơi vừa nhảy múa; sau đó...sau đó..." Còn chưa nghĩ ra phải hạn chế lão bà cái gì, hai cánh tay vừa trắng vừa mềm kia của lão bà đã gắt gao khóa chặt lại thắt lưng của hắn, tựa vào trước ngực hắn nỉ non.

"Thanh ca, chàng thấy sao? Ta thật vui vẻ, thật hạnh phúc, hạnh phúc đến mức muốn bùng nổ!"

"Được, được, được...ta biết rồi!" Phó Thanh Dương vuốt ve lưng của nàng trấn an như đang dỗ dành tiểu hài tử. "Nếu nàng mang bầu, chạy đi chạy lại cũng không tốt lắm, chúng ta ở đây cùng bọn họ mừng năm mới đi! Tập tục mừng năm mới của bọn họ cũng rất thú vị, đợi sau khi tuyết tan rồi chúng ta sẽ trở về, được không?"

"Đều nghe lời chàng, Thanh ca." Lâu Thấm Du mềm mại nói.

Thế là bọn họ tạm thời ở lại Mạc Bắc, ở đây băng thiên tuyết địa trời đông giá rét, tuy lạnh đến nỗi thở ra hơi thở cũng muốn kết băng, nhưng Lâu Thấm Du vui vẻ vô cùng, bởi vì...

"Tuyệt! Tuyệt! Ta chưa từng thấy qua tuyết nha!"

"Thật là, giống y hệt tiểu hài tử."

Phó Thanh Dương than thở, lại vẫn phủ thêm áo choàng da lông cho nàng, mang nàng ra khỏi lều xem tuyết rơi, cũng thật cẩn thận bảo hộ nàng; mà con chó nhỏ kia của nàng - Tuyết Vụ, nay cũng đã choai choai không còn nhỏ nữa, thích chạy tới chạy lui trên tuyết, nhất là cùng thi chạy với nữ chủ nhân...

"Nàng nữ nhân này sao nói mà không chịu nghe lời, không được chạy tới chạy lui cùng Tuyết Vụ nữa!" Phó Thanh Dương tức giận thóa mạ.

"Được thôi, thực xin lỗi mà!" Lâu Thấm Du chợt dạ giải thích.

"Tuyết Vụ, tự mình đi tìm Bạch Yên chơi đi!" Phó Thanh Dương phất phất tay, Tuyết Vụ lập tức ngoan ngoãn đi tìm Bạch Yên.

Nói ra cũng kỳ lạ, Phó Thanh Dương chẳng những tình thông về ngựa, ngay cả con chó nhỏ cũng rất thuần phục, Tuyết Vụ mặc dù là do Lâu Thấm Du nuôi, nhưng nàng chỉ biết cho nó ăn no rồi cùng nó đi dạo chơi khắp nơi; vẫn là Phó Thanh Dương nhìn xem nhin không nổi, thừa dịp nàng nghỉ ngơi, bắt Tuyết Vụ đến một bên dạy dỗ huấn luyện nó không được cắn người, cắn ngựa, cắn cái nọ cái kia - muốn cắn thì tự cắn chính mình, hoặc là kêu tới là phải mau mau chạy tới, nếu kêu cút đi thì phải dùng tốc độ nhanh nhất biến mất đi ngay.

Mà Tuyết Vụ mặc dù là nhỏ nhất yếu nhất trong đám huynh đệ tỷ muội, nhưng lại là thông minh nhất, được huấn luyện tốt làm cho người ta tưởng nó nghe hiểu được tiếng người.

Muốn làm tốt hay không thì phải thật sự nghe hiểu được!

"Có uống thuốc nhị ca đưa đúng hạn hay không?"

Phó Thanh Dương kéo nàng trở về, cẩn thận ôm nàng vào lòng; Lâu Thấm Du lập tức tựa vào lòng hắn không muốn rời xa, giống như con mèo nhỏ, thỏa mãn cọ xát làm nũng.

"Không có, ta đều là uống trước hạn hai ngày, khỏi phải sợ không cần thận để quá hạn."

"Ừ, tốt lắm, bên ngoài lạnh đời mạng như vậy, không biết có cái gì mà xem, vào trong đi thôi!"

Mặc dù chỉ mới hơn nửa tiếng đồng hồ, Lâu Thấm Du cũng không được phép ra ngoài chơi tuyết, nhưng nàng không biết phải làm gì để giết thời gian.

Phó Thanh Dương bận rộn chọn giống ngựa để lai cho bằng hữu Mông Cổ, còn nàng lại theo theo thê tử của những vị bằng hữu Mông Cổ kia học cách vắt sữa ngựa ủ rượu, lại bắt chước người Mông Cổ làm một ít đồ vật này nọ, đem da lông gia công chế thành thảm hoặc màn lều, chuẩn bị ở cử.

Tháng hai năm mới, cuối cùng tuyết cũng bắt đầu tan.

Nhưng mãi đến đầu tháng ba, Phó Thanh Dương mới quyết định quay về Lục Ảnh sơn trang; lúc này, bụng của Lâu Thấm Du đã rõ ràng nhô hẳn ra, Phó Thanh Dương quay đầu nhìn trái, nhìn phải một hồi, rồi lại chống cằm suy nghĩ, sau đó trịnh trọng lắc đầu.

"Không được cưỡi ngựa, vẫn nên ngồi xe ngựa đi!"

Phó Thanh Dương điều khiển xe ngựa, Bạch Yên và Mặc Dạ cùng chạy theo sau xe ngựa, Tuyết Vụ ở trong xe với Lâu Thấm Du nên nàng cũng đỡ nhàm chán.

Hơn nửa không biết là vô tình hay cố ý, Phó Thanh Dương chọn lộ trình đường về khác hẳn với lúc đến, ven đường nếu gặp phải thành trấn hoặc hội chợ, chùa chiền nào có vẻ náo nhiệt, hẳn sẽ tìm lý do ngủ lại, nói là nàng không thể chịu đựng mệt nhọc, nhưng rồi lại tự mâu thuẫn nói muốn dẫn nàng "đi một chút" các nơi.

"Đại tẩu nói, đi nhiều một chút tốt cho phụ nữ có thai." Đây là lý do của hẳn.

"Phải" Lâu Thấm Du mím môi cười thầm.

"Thế nào, nàng nhất định sẽ thích chỗ này, vào xem đi!"

Đó là một gian thư phòng không lớn, nhưng nồng đượm mùi mực, giá sách được sắp xếp chỉnh tề, còn có một bên vách tường treo đầy những bức họa, Lâu Thấm Du nhất thời kinh hô vui sướng.

"Thư?!"

Phó Thanh Dương dẫn đầu đi vào, lão bản sau quỳ lập tức cung kính đón chào. "Tam gia."

"Mau, đem tất cả những “thứ” tốt nhất ra bàn cho lão bà của ta xem!"

Lão bản nghe thấy kinh ngạc liếc Lâu Thấm Du một chút. "Dạ, tam gia."

Chỉ chốc lát sau, lão bản nơm nớp lo sợ ôm ra hai mươi, ba mươi quyển sách, còn có hơn mười cuộn tranh, toàn bộ để trên bàn trước mặt Lâu Thấm Du; Lâu Thấm Du vừa nhìn qua đã mừng như điên thiếu chút nữa rơi lệ.

"Cái này, cái này, cái này..."

"Tất cả đều là bút tích bản gốc cả, Tam phu nhân."

"Quả thật là bút tích bản gốc sao?!" Lâu Thấm Du kinh hô, thật cẩn thận nâng lên một bản, thoáng chốc lại kinh hỉ kích động lên. "Toàn tập Đoạn Trường Từ của U Tê cư sĩ, cái này...này...này...ta tưởng...ta tưởng bản gốc của bà không có lưu truyền đến nay..."

"Tam phu nhân thích U Tê cư sĩ? Vậy..." Lão bản cười lấy ra một bản khác phía dưới. "Có lẽ ngài cũng sẽ thích bản này..."

"Văn tập của Dịch an cư sĩ?!"

Lâu Thấm Du tưởng chừng như hét toáng lên, Phó Thanh Dương nhin không được bịt lấy lỗ tai, chịu không nổi lắc đầu, bỏ đi ra ngoài thư phòng,

tùy ý lão bà kinh thiên động địa, nghiêng trời lệch đất trong thư phòng, còn mình nhàn nhã nhàn chán ngồi bên ngoài huấn luyện Tuyết Vụ ngồi xuống, nằm xuống, đứng lên...

Một lúc sau, hắn quay đầu lại đã thấy Lâu Thấm Du ngồi trong đó trên mặt ra vẻ khó nghĩ, cầm lên quyển sách này, rồi lại cầm lấy quyển họa kia, nhìn bên trái, nhìn bên phải, nhìn nhìn thư và họa trong quây, không biết như thế nào cho phải.

"Lão bà, nàng đang làm gì vậy?"

"Ta biết những thứ này rất quý, ta chỉ có thể chọn một" Lâu Thấm Du không chút để ý nói, còn đang mãi đọc sách bên trái, xem họa bên phải, phía dưới cũng bày la liệt những quyển sách và bức họa, mỗi quyển mỗi cuộn đều là bảo bối, thật sự rất khó quyết định. "Nhưng lại không biết chọn cái nào là tốt nhất..."

"Không cần phải chọn" Phó Thanh Dương đi đến cạnh người nàng. "Đây là cửa hàng của Lục đệ, thích cái gì cứ lấy cái đó."

Đang lẳng lặng chìm đắm trong thư và họa, đột nhiên Lâu Thấm Du quay đầu lại. "Gì? Nhưng...nhưng không phải chàng nói lục đệ là..."

"đào quặng, đó là gia nghiệp, còn cửa hàng này..." Phó Thanh Dương chia chia xuống. "Là đam mê của hắn."

"Thì ra là thế. Vậy..." Lâu Thấm Du lẩm bẩm nói, quay lại tiếp tục xem bên trái một chút rồi lại xem bên phải một chút, vẻ mặt càng lúc càng hưng phấn. "Ta thật sự có thể chọn nhiều thứ?"

"Không cần chọn, thích thì mang tất cả đi!"

"Cái nào ta cũng thích hết!" Không phải nàng tham, thật sự không phải, mà là...

Toàn bản gốc bút tích thật, có tiền cũng mua không được a!

Lúc trước nàng muốn mua loại bản gốc bản thật như thế này, nhưng nường nói đó là lãng phí tiền, không cho nàng mua, cho nên nàng chỉ có thể thưởng thức trong cửa hàng, giờ vất vả lắm mới có thể có được...

Không phải nàng tham, thật sự, thật sự không phải!

"..." Thì ra lão bà là một con mọt sách!

"Còn có cái kia, cái kia, và cái kia, cái kia nữa..."

Nàng đang chỉ là mấy bức họa đang treo trên tường, mấy bức họa này kết cấu ngắn gọn, tươi mát nhàn đạm, ngay cả nét bút trong hào phóng có ôn nhã, không câu nệ lễ luật, trong họa có ý thơ, quả là một nhân tài trong giới văn nhân nhã sĩ, nàng vừa liếc mắt thấy đã chú ý ngay.

Phó Thanh Dương liếc nhìn lạc khoản một cái."Nàng chọn đều là những bức họa của Lục đệ thôi!"

"A! Thật sao?"

"Sau khi chúng ta về nhà thì kêu Lục đệ vẽ cho nàng đi!"

"Ừ, được."

Lại lên đường, Lâu Thấm Du dường như đều rúc trong xe ngựa đọc sách, vẻ mặt đầy trân quý trước những trang sách tuy cũ kỹ nhưng được bảo tồn vô cùng cẩn thận, si ngốc mê mết đắm chìm trong thế giới sách hơn nửa ngày.

Nữ nhân!

Phó Thanh Dương mãnh liệt lắc đầu, buông màn xe xuống, xoay người lại, nắm dây cương điều khiển hai con ngựa phía trước bắt đầu di

chuyển, nhưng vẫn rất cẩn thận không cho xe đi quá nhanh để tránh gây trở ngại đến việc đọc sách của lão bà; mà Tuyết Vụ thì nằm sắp một bên, gối đầu lên đùi hăn ngủ gà gật.

Đầu mùa xuân tuy có chút lạnh, nhưng gió nhẹ thổi đến thấm vào tận phế phổi, thật thoải mái vô cùng!

Vì bọn họ trên đường về cước trình thông thả chậm rãi tựa hồ như du sơn ngoạn thủy, nên không biết Lục Ánh sơn trang đã sớm náo loạn, sắp diễn ra một cuộc "thay đổi triều đại"...

"Người nói vậy là có ý gì?"

Lục Phù Dung chấn kinh, phần nộ trừng mắt nhìn Lâu Nguyệt Lan, trăm lần triệu lần cũng không ngờ thứ nữ mà bà tưởng sẽ là phụ tá tốt nhất cho trưởng nữ trong tương lai, lại cũng có dã tâm tranh giành với đại tỷ.

"Ta nói là ta thích hợp làm trang chủ của Lục Ánh sơn trang hơn so với đại tỷ!"

Lâu Nguyệt Lan kiều mỹ liếc mắt nhìn vị tân hôn phu đang đứng kế bên, Hải Đi Ta –Hải nhị thiếu gia của Tùng Giang phủ Hải gia, hăn nói với nàng, hăn nguyện ý đến Lâu gia ở rể, chỉ cần nàng đồng ý gật đầu, hăn sẽ dốc hết toàn lực giúp nàng ngồi lên ngai trang chủ của Lục Ánh sơn trang. Bởi vậy sau khi Lục Phù Dung trở về trang, Hải gia liền phái người đến Lục Ánh sơn trang cầu hôn, không đến hai tháng sau hai người sẽ thành thân.

Nhị thiếu gia của Hải phủ - một trong võ lâm thế gia hiện nay, có người có bối cảnh ưu việt như thế ở rể, Lục Phù Dung đúng là cầu còn không được, tất nhiên không hề phản đối.

Ai ngờ bọn họ vừa thành thân chưa được nửa tháng, hai vợ chồng đã đến "khuyên răn" mẫu thân "về hưu" non để an hưởng tuổi già, chức vị trang chủ nên giao lại cho Lâu Nguyệt Lan; còn Lâu Nguyệt Sương thì gả đi ra ngoài sẽ thích hợp hơn.

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Lục Phù Dung nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

"Không đồng ý?" Lâu Nguyệt Lan lạnh lùng cười. "Không đến phiên ngài đồng ý hay không đâu, Nương à, ngài và đại tỷ, tiểu muội đều đã trúng độc, tốt nhất vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời đi!"

"Sao người biết?" Lục Phù Dung kêu lên sợ hãi, tư lự ngẫm nghĩ rồi biến sắc. "Chẳng lẽ là người..."

"Vô độc bất trượng phu, đây không phải do ngài “dạy” sao?" Lâu Nguyệt Lan gợi ý. "Nếu ngài có thể hạ thuốc đối với tam muội để khiến nàng không thể mang thai, tại sao ta lại không thể hạ độc đối với bọn người của ngài?"

"Ta là vì Lục Ánh sơn trang của chúng ta!" Lục Phù Dung cãi lại một cách hợp tình hợp lý.

"Ta cũng vì Lục Ánh sơn trang của chúng ta vậy" Lâu Nguyệt Lan ngạo nghễ nói. "Lục Ánh sơn trang đối trang chủ mới có thể có tiền đồ huy hoàng!"

"Người...người..." Lục Phù Dung tức giận đến nói không ra lời.

"Để ta xem, ngày hai mươi ba tháng này chính là ngày tốt, đến đó thỉnh nương hãy chính thức truyền lại địa vị trang chủ cho ta đi, đừng kéo dài thời gian nữa, hiểu chứ?"

Lâu Nguyệt Lan ngang nhiên ngồi lên chiếc ghế trang chủ tại chính sảnh, làm ra vẻ như nàng đã là trang chủ của Lục Ánh sơn trang.

"Còn nữa, tốt nhất ta cảnh cáo ngài trước một chút, chất độc mà ngài và các tỷ muội đây trúng phải, đó là kịch độc gia truyền của nhà mẹ ruột ta, ngay cả Đường môn cũng giải không được, cho nên ngài cũng đừng phí sức muốn chạy trốn ra khỏi trang rồi đi cầu cứu, nếu các người chạy quá xa, cho dù có muốn giải độc cho các người cũng không được, vậy sẽ hối hận không kịp đó!"

Nói một cách khác, ba mẹ con Lục Phù Dung và Lâu Nguyệt Sương, Lâu Tuyết Du đều bị giam lỏng.

Một lát sau, mẹ con ba người bà đã bị "thỉnh" đến trong tấm phòng của trang chủ "nghỉ ngơi", Lục Phù Dung và Lâu Nguyệt Sương, Lâu Tuyết Du chỉ biết nhìn nhau cười khổ, hoàn toàn thúc thủ bó tay.

"Ta đã sai lầm rồi sao?" Lục Phù Dung thấp giọng.

"Nương..." Lâu Nguyệt Sương thật sự không biết nên an ủi bà làm sao.

"Nhị tỷ thật là gian trá!" Lâu Tuyết Du căm giận nói.

Lục Phù Dung thở dài, bắt đầu thật sự hối hận. "Ta tưởng vậy là để bảo vệ Lục Ánh sơn trang, ngược lại, lại dẫn sói vào nhà, tên Hải Đi Ta kia thật là tri nhân tri diện bất tri tâm; mà Nguyệt Lan lại làm người ta quá đau lòng a!"

"Chỉ sợ..." Lâu Nguyệt Sương trầm ngâm như đang suy nghĩ gì đó. "là Hải gia muốn nuốt luôn Lục Ánh sơn trang!"

"Cái gì?" Lục Phù Dung kinh ngạc nói. "Tùng Giang phủ Hải gia trên giang hồ thanh danh lớn như vậy, có cần thiết phải nuốt luôn Lục Ánh sơn trang chúng ta hay không?"

"Có lẽ bọn họ cảm thấy còn chưa đủ lớn..."

"Sao?"

"Nường, ngài không để ý sao? Bốn đứa con trai của Hải gia, tên chia ra là Hải Đi Duy, Hải Đi Ta, Hải Đi Độc, Hải Đi Tôn..."

"Duy ngã độc tôn? !" Lâu Tuyết Du bật thốt ra.

Lâu Nguyệt Sương gật đầu. "Duy ngã độc tôn, đã tâm xưng bá võ lâm của Hải gia thực rõ ràng !"

"Chỉ bằng mấy tên ẻo lả kia sao?" Lục Phù Dung cười nhạt nói.

Trong chốn giang hồ ai ai cũng biết, Hải đại thiếu gia là một người bán nam bán nữ, ẻo lả nhẵn nhó, muốn võ mông tự nhận mình thiên hạ đệ nhất? muốn xưng bá võ lâm? Kiếp sau đi!

"Có lẽ đó là do hăn giả vờ."

"Vì sao phải giả vờ?"

"Nhiều năm nay chưa từng có ai hoài nghi rằng Hải gia có bất cứ dã tâm gì, không phải sao?"

Tim Lục Phù Dung đập mạnh và loạn nhịp một hồi, "Thì ra cũng không phải chỉ mình ta muốn thống lĩnh võ lâm." Nàng lẩm bẩm nói.

Lâu Nguyệt Sương chần chờ một chút rồi nói tiếp. "Thật ra ta cũng không muốn thống lĩnh võ lâm, chỉ thầm mong có thể khiến cho Lục Ánh sơn trang lớn mạnh hơn thôi, ít nhất chúng ta cũng không cần phải dựa dẫm vào người khác, cũng không ai dám khi dễ bức hiếp Lục Ánh sơn trang!"

Lục Phù Dung nhú mày, lại thở dài. "Giờ đừng nói là thống lĩnh võ lâm, chỉ sợ ngay cả Lục Ánh sơn trang cũng giữ không nổi!"

Lâu Nguyệt Sương cười khố. "Ta cũng đang lo lắng chuyện này, kỳ thật Nguyệt Lan cũng là tỷ muội trong nhà, giao Lục Ánh sơn trang cho nàng cũng được, chỉ sợ là sau đó Lục Ánh sơn trang sẽ rơi vào tay của Hải gia, việc này..."

"Hiện tại có khuyên nhị tỷ, chỉ sợ tỷ ấy cũng nghe không lọt lỗ tai đâu?" Lâu Tuyết Du lầm bầm.

Ba người liếc mắt nhìn nhau, không hện mà cùng lắc đầu, thở dài, giờ là thời điểm Lâu Nguyệt Lan đặc chí nhất, sao có thể nghe lời khuyên của các nàng chứ?

Nhưng nếu không nghĩ ra được biện pháp nào, không lẽ các nàng thật phải trơ mắt đứng nhìn Lục Ánh sơn trang rơi vào trong tay của Hải gia ư?

"Lão bà, đến Vô Tích rồi, chúng ta ở lại đây nghỉ hai ngày đi!"

Vẫn yên lặng không nghe nhúc nhích gì, Phó Thanh Dương nhượng mắt, xốc lên rèm xe ngựa, lấy tay dùng sức lay Lâu Thấm Du đang vùi đầu vào trong đồng sách. Sau đó chợt thấy nàng như đột nhiên hoàn hồn, mờ mịt nhìn chung quanh.

"Hả?"

"Đến Vô Tích rồi!"

"Gì? Đến Vô Tích rồi sao?" Lâu Thấm Du kinh ngạc nhìn phía trước thăm dò, thấy trước mắt là khách điếm.

"Không phải nói muốn đi thăm người nhà đại tẩu sao? Sao lại..."

"Vừa mới đi ngang qua rồi, chúng ta đến thăm bọn họ, còn bọn họ lại chạy đến Thiên Sơn thăm đại tẩu."

"A? Đi qua rồi, tại sao ta không biết một chút gì cả!"

"Ta có gọi nàng, nhưng nàng không có nghe."

"...Thực xin lỗi."

Hồ thẹn cụp mắt nhìn xuống đất, Lâu Thấm Du lẳng lặng xuống xe ngựa, tuy rằng thấy bốn phía đường như thập phần náo nhiệt, nhưng nàng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ dám dùng khước mắt nhìn lên.

"Ngày mai miếu Đông Nhạc có hội chùa, chúng ta thuận đường đi xem đi!" Phó Thanh Dương không để ý gì đến, nói.

Vừa nói xong, lập tức cảm giác được bàn tay mềm mại trong tay của hân khẽ lay động, ngoái đầu nhìn lại, thấy lão bà vẫn thiếu não gục đầu xuống, bộ dạng kiểu "Ta thực hồ thẹn, xin cho ta cơ hội sám hối", hân thật không biết nên khóc hay nên cười.

"Được rồi, được rồi, ta cũng không giận, đừng bày ra bộ dáng này cho ta xem nữa!"

Một lát sau, bọn họ vào phòng riêng trong khách điểm, Phó Thanh Dương nhìn trái nhìn phải một vòng rồi lưu Tuyết Vụ lại làm bạn với lão bà, còn bản thân mình thì đến xe ngựa lấy quần áo để tắm rửa.

"Tuyết Vụ, ở lại bảo hộ lão bà của ta cho tốt, có việc gì thì kêu lớn tiếng một chút, hiểu không?"

"gấu...gấu!" Tuyết Vụ kêu lên hai tiếng, cái đuôi lông xù vẫy không ngừng: rõ rồi!

"Tốt lắm." Phó Thanh Dương gật đầu hài lòng, xoay người đi ra ngoài.

"Thanh ca."

Phó Thanh Dương ngoái đầu nhìn lại. "Sao?"

Lâu Thấm Du đầy nhu tình chân thành nhìn hấn chăm chú. "Đừng sủng ta quá a!"

Đuôi lông mày của Phó Thanh Dương nhướng lên một chút, "Ai sủng nàng?" Về mặt oán giận phủ nhận, "Lão cha đã nói qua, không được sủng nữ nhân, hễ sủng thì nữ nhân sẽ giương oai trên đầu ta a, cho nên ta tuyệt không sủng nàng!" Hấn thập phần nghiêm túc trịnh trọng thanh minh.

"Nhưng..."

"Không có nhưng nhị gì hết!" Phó Thanh Dương giận dữ nói, "Ta đây là chăm sóc nàng, hiểu không? Mẹ ta nói, trách nhiệm của trượng phu là chăm sóc cho lão bà, ta đây chính là hoàn thành trách nhiệm mà thôi, cho nên đừng có nói lung tung là ta sủng nàng nữa, ta tuyệt không sủng nữ nhân!" Dứt lời, hấn lộ vẻ mặt không vui đi ra khỏi phòng.

Lâu Thấm Du không khỏi mỉm cười.

Đúng vậy, hấn là một nam nhân như thế, thuần dương cương tính, tuyệt không có mềm mỏng, nhưng thật ra, tim của hấn còn thiện lương, ôn nhu hơn gấp mấy lần so với bất cứ nam nhân nào khác.

Cho dù tim của hấn thật ra không thiện lương, không ôn nhu, cho dù hấn lãnh khốc hơn cả Diêm vương dưới mười tám tầng địa ngục, tàn nhẫn khát máu hơn so với lục vị Tu La, nhưng tâm ý của hấn đối với nàng vẫn là ôn nhu nhất.

Phụ thân nhìn xem! Thấm nhi được gả cho một phu quân ôn nhu như vậy! Hấn khiến Thấm nhi thật hạnh phúc, thật hạnh phúc, đây không phải là hạnh phúc mà ngài vẫn thường không ngừng mơ ước đến tận lúc cuối đời hay sao?

Trong lòng thầm nói với cha, nàng đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy Phó Thanh Dương một tay cầm hành lý, một tay cầm tay nải bước vào phòng, theo sau là điểm tiểu nhị. Nàng biết, hẳn đang phân phó điểm tiểu nhị chuẩn bị nước ấm để nàng tắm rửa, nếu không hẳn chỉ cần hai gáo nước giếng là đủ tắm rửa sạch sẽ cho bản thân mình rồi.

Ngoài ra, hẳn còn hỏi rõ ràng thời gian diễn ra hội chùa ở miếu Đông Nhạc, tuy trên đường đến đây hẳn đã dẫn nàng dạo qua không biết bao nhiêu hội chùa, bao nhiêu chợ đêm.

Đúng vậy, nàng có thể khẳng định, đây chính là hạnh phúc mà cha vẫn thường không ngừng mơ ước đến tận lúc cuối đời!

Cho dù một ngày nào đó hẳn nói với nàng hẳn thật ra cũng là người trong giang hồ, nàng cũng không để ý nữa, bởi vì hẳn là nam nhân có thể làm nàng hạnh phúc, mọi thứ khác đều chỉ là tiểu tiết.

Có đúng vậy không phụ thân?

"Lão bà, trong miếu có bát tiên, nàng có nhớ vị nào đặc biệt hay không?"

"Không phải họ đều giống nhau cả sao?"

"Ta đã đặt một cái bàn ở tửu lâu rồi, chúng ta qua bên đó xem cũng được."

"Ừ, được."

"À, đúng rồi, trước khách điểm có người bán đậu hủ, nàng có muốn ăn không?"

"Ăn! ăn! Còn có mút quả ghim thành xôi, ta cũng muốn ăn!"

"..."

Hội chùa Đông Nhạc ở Huệ Sơn, tục xưng là hội chùa Bát tiên tạ lễ, là hội chùa quy mô lớn nhất vùng Tô Nam, mỗi lần hội diễn ra liền kéo dài mấy canh giờ, đội ngũ rước lễ thường đi vòng quanh đến vài dặm, chẳng những muôn người trong thành Vô Tích đều đổ xô ra đường, mà dân chúng hành hương ở các huyện thành chung quanh cũng sẽ đặc biệt đến, nhóm tiểu thương lại quảng bá rao bán hàng hóa, cứ thế trên những con phố dài mười dặm từ thành Vô Tích đến Huệ Sơn đều rất đông người tụ tập tấp nập, náo nhiệt vô cùng.

Ban ngày ai nấy tranh nhau ra xem đội ngũ rước lễ, ban đêm thắp đèn ca múa hát tưng bừng, mãi đến nửa đêm mới nghỉ.

Nếu phải chen chúc trong đám đông xem rước lễ, chi bằng ngồi trên lầu hai của tửu lâu nhàn nhã ngắm nhìn, đây thật là một lựa chọn thông minh nhất.

"Xíu mại ở đây ngon lắm, mau ăn đi, đừng đợi đội ngũ rước lễ đến rồi bạn xem mà không ăn được!"

Phó Thanh Dương vừa thúc giục vừa gấp xíu mại nóng hổi vào chén cho lão bà, còn có giò cháo quấy, bánh bao...cứ liên tục gấp dồn vào cái chén nhỏ trước mặt của nàng.

"Được."

"... . Đừng lén cho Tuyết Vụ ăn như vậy!"

"Nhưng nó cũng muốn ăn mà!"

Phó Thanh Dương thật không biết nên khóc hay nên cười, kể từ lúc lão bà mang thai, số lần cãi lờn hoàn đồng càng ngày càng tăng, không có

việc gì cũng làm nũng với hắn, có đôi khi hắn cũng muốn trách nàng một chút, để nàng khỏi đâm ra càng lúc càng kiêu ngạo.

Dù trong lòng cố tình nghĩ như vậy, nhưng miệng lại không thể nào mở ra trách cứ, bất đắc dĩ đành phải thuận theo nàng.

"Ta sẽ kêu thêm hai phần nữa, được không?"

"Cám ơn Thanh ca."

"Ăn nhanh đi!"

Thế là Phó Thanh Dương lại kêu thêm mấy phần xúu mại, hai phần để Lâu Thấm Du cho Tuyết Vụ ăn, vừa rồi Lâu Thấm Du lén ném cho nó mấy cục xúu mại, con tiểu súc sinh này đã lập tức bắt đầu phun nước miếng chảy tùm lum trong quán như lũ lụt, tất cả đều là kiệt tác của nó.

Nhưng nó vẫn rất nghe lời, Phó Thanh Dương kêu nó gục xuống không được nhúc nhích, nó liền thật sự gục xuống không dám cử động chút nào, mặc dù cái mũi không ngừng ướt sũng, hai mắt cũng lom lom nhìn lên bàn, hận không thể xuất một chiêu Hoành tảo thiên quân liếm sạch, nhưng ngoại trừ nhều nước miếng tùm lum nó cũng không dám làm gì khác.

Mãi đến khi xúu mại đưa tới trước mặt, nó mới dám há mồm thật to ra nuốt lấy nuốt để, những vắn nằm phục xuống như cũ, ngay cả móng cũng không dám nâng lên một chút nào.

"Gì? Thanh ca, thiệt nhiều quan sai nha! Muốn bắt người sao?"

"Bắt cái đầu của nàng, là đội ngũ rước lễ đã sắp đến, quan sai đến để dẹp đường cho đội rước lễ."

"Thật sao, đến nhanh vậy ? Ta đây..."

"Ăn xong mới cho xem!"

"Được thôi!"

Sau khi quan sai dọn dẹp hai bên đường, nghi thức "bốn tiếng súng, tám tiếng kèn" diễn ra, đầu tiên là nghênh đón bài tự sơn son thếp vàng của Bát tiên và bách thần được thờ phụng trong miếu, nhạc công đánh chiêng la thối kèn trống, theo sau là võ sĩ che cờ phướng ngũ sắc, trong tay cầm lư đồng nghi ngút khói hương, vây quanh là đại kiệu nâng bát tiên.

Sau đó là biểu diễn hí kịch các loại, tiếng đàn sáo Giang Nam du dương trỗi lên, có ca múa vũ, có múa lửa; có đi cà khêu, làm xiếc ảo thuật; có cưỡi xe ngựa, nữ trang; có chọn trà ấm trà; có kẻ giả trang làm đao phủ tay cầm cương đao, có kẻ giả trang làm tù phạm; còn có người giả lóc thịt nơi cánh tay, thắt cổ..., vừa vũ vừa xướng trên đường thật vô cùng náo nhiệt.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng đội rước lễ náo nhiệt cũng qua đi, Lâu Thẩm Du mới mỹ mãn quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt không hề hờn giận của Phó Thanh Dương, trong lòng giật mình, cuống quýt cúi đầu xuống xem...

Trên bàn, đĩa xiu mại, bánh bao..còn hơn phân nửa chưa đụng đũa đến.

"Thực xin lỗi!"

Hồ thẹn thầm thì một câu, nàng lập tức rũ vai gục đầu xuống, tính dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt tội chứng, ai ngờ ngay cả một miếng xiu mại còn chưa kịp gấp, tất cả tội chứng trên bàn đều đã bị đem xuống cho Tuyết Vụ ăn hết, Tuyết Vụ cảm động đến muốn rơi cả nước mắt, cứ ư ử không thôi.

"Đều lạnh hết rồi còn ăn gì nữa!" Phó Thanh Dương giận dữ mắng mỏ, chợt ngoắc gọi điểm tiểu nhị đến, lại kêu mấy phần xiu mại và bánh

bao, giò cháo quẩy mới ra. "Nàng a! Sau này mà còn không nghe lời, sẽ không mang nàng đi xem diễn nữa!"

"Được thôi, được thôi, thực xin lỗi mà!" Lâu Thấm Du cúi đầu nhận sai, thật tình sám hối.

Bởi vậy khi xú mại được đem ra, nàng liền vui đầu tập trung ăn, tính giải quyết tất cả những món ăn hăn kêu lên để hăn vui vẻ.

Việc này cũng không có gì khó khăn, từ sau khi nàng mang thai liền trở nên tham ăn vô cùng, sức ăn mạnh gần bằng Phó Thanh Dương.

"Tam muội?!"

Đang bận rộn chìm đắm trong đĩa thức ăn, bất ngờ nghe được một thanh âm quen thuộc, Lâu Thấm Du không khỏi nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn, chợt kinh ngạc đến mức trợn trừng mắt.

"Đại công tử!"

Quả thật là Vũ Văn Tĩnh Nhân, hơn nữa theo sau hăn còn có hai vị cô nương, cô nương lớn tuổi hơn thì đoan trang văn tĩnh, cô nương nhỏ hơn một chút thì hoạt bát bướng bỉnh. Hai vị cô nương này mặt mày rất giống nhau, xem ra hăn là tỷ muội.

Giống như những nữ nhân khác, tầm mắt của các nàng vừa chạm vào Phó Thanh Dương cũng không thể dịch chuyển ra nổi.

Nhưng Vũ Văn Tĩnh Nhân căn bản không để ý tới Phó Thanh Dương, trong mắt của hăn chỉ có Lâu Thấm Du. "Tam muội, sao nàng lại ở đây?"

"Thanh ca dẫn ta đến xem hội chùa." Lâu Thấm Du lén liếc Phó Thanh Dương một cái, thấy ánh mắt của hăn đang chăm chú quan sát đánh giá Vũ

Văn Tĩnh Nhân từ trên xuống dưới, vẻ mặt hồ nghi. "Sao Đại công tử người lại ở đây? Ta nhớ là người cũng không thích náo nhiệt như vậy a!"

Cuối cùng Vũ Văn Tĩnh Nhân cũng nhớ ra là hẳn không phải đi một mình, ngoái đầu lại liếc phía sau một chút.

"Là Hạ Hầu Tam cô nương, nàng muốn ta dẫn các nàng đến đây."

"Thì ra là thế, vậy..."

"Lão bà, hẳn là ai vậy?" Phó Thanh Dương chen vào, ngữ khí hồ nghi.

"Thanh ca, ta đã từng đề cập qua với chàng về Vũ Văn đại công tử, có nhớ không?" Lôu Thâm Du trả lời thật thản nhiên.

Thời điểm nàng nghĩ mình thích Vũ Văn Tĩnh Nhân, có lẽ cảm thấy dường như hơi có lỗi với Phó Thanh Dương, nhưng nay nàng đã nhận ra rõ ràng nàng và Vũ Văn Tĩnh Nhân chỉ có tình cảm bằng hữu, nàng đã có thể yên tâm thoải mái, bình tĩnh thản nhiên đối mặt với chất vấn của Phó Thanh Dương.

Phó Thanh Dương giật mình. "Vũ Văn Tĩnh Nhân? Là người mà nàng kiên quyết không muốn gả cho hẳn mà gả cho ta sao?"

Mặc dù đó là sự thật, nhưng trước mặt người ta cũng không thể không hề e ngại gì mà nói ra nha!

Lôu Thâm Du có chút ngượng ngùng giật nhẹ ống tay áo của hẳn, đợi hẳn cúi thấp đầu xuống, lại dùng thanh âm nhỏ đến mức không nghe được nói bên tai của hẳn, "Phải"

Ánh mắt đang nhìn chăm chú trên người Vũ Văn Tĩnh Nhân lập tức thay đổi, "Thật có lỗi, lão bà ta không muốn gả cho người, lại bị ta cười mất." Phó Thanh Dương áy náy nói. "Nhưng nam tử hán đại trượng phu lo

gì không cưới được vợ, thí dụ như hai vị cô nương phía sau người kia, tuy rằng kém hơn so với lão bà của ta, nhưng coi cũng được, người cứ thử xem!"

Cái này càng quá đáng!

"Thanh ca," Lâu Thấm Du dờ khóc dờ cười đỏ mặt. "Sao chàng lại nói vậy!"

"Ta nói rất đúng sự thật a!" Phó Thanh Dương hoang mang nói. "Không đúng chỗ nào?"

Mắt thấy cặp tỷ muội kia sắc mặt càng lúc càng khó coi, ái ngại một hồi, Lâu Thấm Du thật cảm thấy thập phần bất đắc dĩ vì cái tính chân chất thẳng như ruột ngựa của Phó Thanh Dương, rất muốn lòi ruột hẳn ra cột lại, xem có thể quấn lại được mấy vòng.

"Thanh ca, chàng cẩn thận nhìn kỹ lại xem, các nàng ấy đẹp hơn so với ta đó chứ!" Nàng hạ giọng nhỏ xuống nhắc nhở hẳn.

"Ai nói, nàng xinh đẹp hơn gấp mấy lần so với các nàng ấy!" Phó Thanh Dương lớn tiếng kháng nghị.

Trong lòng Lâu Thấm Du thoáng chốc thật cảm động vui sướng, thật ra hai vị cô nương kia dung mạo đẹp hơn nàng, nhưng trong mắt Phó Thanh Dương nàng lại đẹp hơn so với các nàng ấy.

Nhưng mà...

"Cho dù thế nào chàng cũng phải nói hai vị cô nương kia đẹp hơn ta, đây là lễ phép."

"Lẽ cái rắm!" Phó Thanh Dương nổi giận. "Rõ ràng kém hơn nàng, tại sao muốn ta nói dối?"

Lâu Thấm Du không biết nên khóc hay cười. "Thanh ca..."

Điểm tiểu nhị đứng kế bên thấy không khí có vẻ ngưng trọng, nhanh nhẩu lên tiếng. "Thực xin lỗi hai vị khách quan, tiểu nhân muốn hỏi một chút, giờ xung quanh không còn bàn trống, có thể cho ba vị khách quan này ngồi chung một bàn với hai vị được không?"

"Đương nhiên không thành vấn đề!" Phó Thanh Dương xua tay mời khách. "Mời ngồi! Mời ngồi!"

"Cám ơn." Vũ Văn Tĩnh Nhân lập tức ngồi xuống, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn thủy chung dán chặt trên người Lâu Thấm Du.

Tuy mất hứng, nhưng thấy Vũ Văn Tĩnh Nhân cũng đã ngồi xuống, tỷ muội Hạ Hầu gia cũng chỉ đành miễn cưỡng ngồi xuống theo, sau đó Vũ Văn Tĩnh Nhân gọi mấy món thức ăn, rồi lễ phép giới thiệu hai vị cô nương kia.

"Hai vị này là Ninh Quốc phủ Hạ Hầu gia nhị tiểu thư, tam tiểu thư."

"Thì ra là tỷ muội của Hạ Hầu gia." Phó Thanh Dương gật gù, "Ta tên là Phó Thanh Dương, nàng là lão bà của ta." Rồi quay đầu ra lệnh cho Lâu Thấm Du, "Mau ăn nhanh đi chứ không xiu mại nguội lạnh hết!"

"Dạ, Thanh ca."

Không lâu sau, thức ăn của Vũ Văn Tĩnh Nhân cũng được đưa tới, hai bên liền im lặng dùng bữa, cũng không nhìn nhau và tán gẫu nữa.

Mãi đến khi Lâu Thấm Du sắp ăn xong xiu mại, Phó Thanh Dương hai mắt nhàn rồi nhìn ra ngoài cửa sổ của lầu đột nhiên lên tiếng .

"Gì? Phía đối diện có sạp bán mai hoa cao và bánh trôi kìa!" đột nhiên đứng dậy "Nàng nhất định sẽ thích, ta đi mua liền!" vừa nói xong đã vội

vàng đi xuống lâu.

Thấy Phó Thanh Dương rời đi, hai vị tiểu thư của Hạ Hầu gia kia cũng nói nhỏ vào tai nhau rồi sau đó hai người cũng đứng dậy.

"Chúng ta cũng muốn đi mua một chút đồ, sẽ mau trở lại thôi."

"Muốn ta đi chung với các người không?" Vũ Văn Tĩnh Nhân lễ phép hỏi.

"Không cần, tự bọn ta đi được rồi!"

Vũ Văn Tĩnh Nhân đoán rằng chắc các nàng muốn mua đồ dùng cho nữ nhân gì đó, tự nhiên không muốn nam nhân đi theo, nên cũng không ép, hướng chi, thừa dịp này, hẳn cũng có thật nhiều chuyện muốn nói với Lâu Thấm Du.

Nhưng hẳn còn chưa lên tiếng, Lâu Thấm Du đã mở miệng trước.

"Đại công tử, sao không chọn một trong hai vị tiểu thư kia làm thê tử?"

Vũ Văn Tĩnh Nhân vẻ mặt gượng lại một chút, chột thờ dài, ảo não.
"Cha muốn ta chọn một trong hai người bọn họ, nhưng ta cũng không..."

"Vậy sao, ta thấy vị nhị tiểu thư văn văn tĩnh tĩnh kia có vẻ thích hợp hơn." Lâu Thấm Du thành tâm đề nghị.

Vũ Văn Tĩnh Nhân hai mắt nhìn nàng một cách mãnh liệt, không thể tin được nàng lại nói như thế, "Không, người nào ta cũng không muốn!" Hẳn oán giận cự tuyệt. "Tam muội, ta sẽ chờ nàng, cho dù cha ta có bức ta cỡ nào, ta cũng sẽ chờ nàng!"

Chờ nàng?!

Lâu Thấm Du có chút giật mình nhìn hắn một hồi lâu, sau đó thở dài nói. "Đừng chờ ta, đại công tử! Người vĩnh viễn cũng sẽ không đợi được đâu!"

"Tam muội, cái thứ kia là một gã buôn bán ngựa thô tục, sớm muộn gì nàng cũng sẽ không chịu nổi, ta..."

"Đại công tử!" Lâu Thấm Du nhẹ nhàng cắt ngang lời hắn "Có lẽ Thanh ca thô lỗ, có lẽ hắn chỉ là một anh chàng buôn bán ngựa bình thường, nhưng mà hắn lại là một nam nhân rất ôn nhu, một trượng phu rất sẵn sàng hy sinh, hắn đối với ta rộng lượng, bao dung đến mức người cũng không thể tưởng tượng nổi, được ở bên hắn, ta nghĩ đời này ta cũng không còn mơ ước gì nữa, thậm chí..."

"Không, không thể nào!" Vũ Văn Tĩnh Nhân không tin nàng. "Nhị tiểu thư nói cho ta biết, hắn là một nam nhân thập phần bá đạo, chẳng những bắt nàng tuân theo hắn trong mọi chuyện, thậm chí còn không cho nàng rời khỏi nhà quá ba thước, cái loại nam nhân như thế này..."

Lâu Thấm Du nở nụ cười. "Vậy người nghĩ vì sao ta lại ở đây? Phải, hắn không cho ta rời khỏi nhà quá ba thước, nhưng đó là vì an toàn của ta, hơn nữa khi hắn biết ta cũng muốn xuất môn đi dạo đi ngắm khắp nơi, hắn liền quyết định thỏa mãn tâm nguyện của ta, kỳ này xuất môn, hắn đã mang ta đi xem qua không biết bao nhiêu địa phương, thậm chí còn đến cả quan ngoại nữa..."

Nàng thỏa mãn than thở, "Đại công tử, người có từng nghĩ tới ta cũng ao ước được xuất môn đi xem khắp nơi? Có từng nghĩ tới ta cũng muốn đi dạo hội chùa, đi dạo chợ đêm? Có từng nghĩ tới..." Nhẹ giọng cười. "Ta cũng muốn ăn mút quả ghim thành xôi, ăn một cách ngẫu nhiên sở sàng?"

Vũ Văn Tĩnh Nhân thập phần ngoài ý muốn trừng lớn mắt. "Nàng..." cũng muốn làm chuyện như vậy?

"Người không có." Lâu Thấm Du trả lời thay hẳn. "Bởi vì người chỉ nghĩ đến chính mình, người hy vọng ta có thể trở thành một thê tử xứng đáng, một người vợ có thể chia sẻ một nửa trách nhiệm với người, phụ trợ người hoàn thành kỳ vọng của cha mẹ, còn muốn ta ở bên cạnh người bất cứ lúc nào người cần, trấn an người, an ủi người, làm cho lòng người bình thản lại. Đại công tử, người..." nhẹ nhàng một chút. "...mới là một nam nhân muốn trói buộc ta vào gia đình!"

Vũ Văn Tĩnh Nhân há hốc mồm, lại không biết nói gì cãi lại, bởi vì hẳn đúng thật là có ý tưởng này.

"Mà Thanh ca lại trái ngược lại với người, hẳn chỉ muốn ta làm một thê tử tốt, ôn thuận phục tùng, hiếu thuận với cha mẹ chồng, biết chăm lo việc nhà, hầu hạ trượng phu, sanh con dưỡng cái, sau đó..." Lâu Thấm Du cười thật ôn nhu. "Hẳn sẽ yêu thương ta, sủng ái ta, chẳng những quan tâm đến tâm tình của ta, cũng sẽ cực lực thỏa mãn tâm nguyện của ta. Hơn nữa..."

Nàng lại thở dài thật sâu trấn tĩnh lại sự xúc động dâng trào, "Hẳn nói muốn rước bài vị của cha ta vào đại từ đường nhà hẳn để cung phụng!" lại tươi cười thỏa mãn.

"Còn có..." Nàng thuận tay đem toàn bộ xiu mại, bánh bao còn lại trên bàn đổ xuống cho Tuyết Vụ ăn. "Nó tên là Tuyết Vụ, là Thanh ca đã mua cho ta, bởi vì ta thích, hẳn liền bỏ ra một trăm lượng mua về cho ta. Đại công tử, người sẽ làm những chuyện như vậy sao? Chỉ vì ta thích, người liền sẽ bỏ ra một trăm lượng mua một con chó bé nhỏ không giá trị gì như vậy?"

"Ta...Ta..."

"Người sẽ không." Lại một lần nữa, Lâu Thấm Du trả lời thay hẳn. "Bởi vì nuôi dưỡng, cưng chiều một con chó, đối với người mà nói là không

hề có ý nghĩa, huống chi người cũng sẽ lo lắng việc này sẽ làm lệnh tôn, lệnh đường mất hứng, trách người quá sùng thể tử, cho nên người tuyệt sẽ không làm những chuyện này."

Hắn sẽ không làm những chuyện này, nhưng là vì...bởi vì...

Vì cái gì?

Bởi vì đó là chuyện vô nghĩa?

Bởi vì cha mẹ hắn nhất định sẽ trách hắn là quá sùng thể tử?

Vũ Văn Tĩnh Nhân toát mồ hôi lạnh đầy đầu, vừa lo lắng vừa sợ hãi, rất muốn bào chữa cho chính mình, nhưng lại không nghĩ ra bất cứ từ nào có thể bác bỏ lời nói của nàng.

Bởi vì nàng nói đúng, chỉ là hắn không muốn thừa nhận sự thật.

"Đại công tử, ta vẫn từng nghĩ, trên thế gian này, người là nam nhân có thể thông cảm và hiểu ta nhất, có thể đối đãi ngang hàng với ta" Lâu Thấm Du nói tiếp. "Nhưng sau khi gả cho Thanh ca, ta mới hiểu được, người cũng ích kỷ, bá đạo như những nam nhân khác, chẳng qua bề ngoài không lộ ra mà thôi. Nhưng Thanh ca..."

Nhắc tới Phó Thanh Dương, khóe môi Lâu Thấm Du không tự chủ được liền tràn ra một nụ cười chân thành đầy nhu tình, "bề ngoài hắn thật là một nam nhân rất bá đạo, nam nhân là trời, nữ nhân là đất, hắn còn hung hăng đem ta dẫm nát dưới lòng bàn chân, nhưng mà..." Nàng bật cười. "nếu thật sự ngấm lại, bị dẫm nát dưới lòng bàn chân có lẽ chính là hắn!"

"Vậy sao?" Vũ Văn Tĩnh Nhân bật thốt lên nói.

Lâu Thấm Du liếc hắn một cái, không muốn giải thích thêm, bởi vì đó là chuyện không thể dùng ngôn ngữ để giải thích, chỉ có thể tự mình thể

nghiệm và lĩnh hội.

"Cho dù ra sao đi chăng nữa, đại công tử, xin đừng chờ ta, ta tuyệt sẽ không rời bỏ Thanh ca, cả đời này ta cũng chỉ làm thê tử của hã, ta..." Hai gò má nàng xuất hiện hai vệt đỏ hồng như hai cánh hoa."...yêu hã, người hiểu chưa?"

Yêu tên buôn bán ngựa thô tục kia?

Sao lại có thể như vậy được? Một gã buôn ngựa thô tục sao có thể xứng với tình cảm của nàng!

"Nhưng tam muội, ta..."

"Đại công tử, người nhất định có thể tìm được một đối tượng khác có thể thỏa mãn các điều kiện của người!"

"Nhưng..."

Mới nói được một chữ, Vũ Văn Tĩnh Nhân liền ngậm miệng lại không lên tiếng nữa, bởi vì Phó Thanh Dương đã thành lĩnh xuất liên tại thang lầu.

"Đến đây rồi, đến đây rồi, ta xếp hàng lâu lắm mới mua được đó!" Một tay cầm một bạch mai hoa cao, một tay cầm chén bánh trôi, Phó Thanh Dương thật cẩn thận đặt trước mặt Lâu Thấm Du, tiện đà trừng mắt, rống giận. "Nàng lại cho Tuyết Vụ ăn hết hã, thật đáng giận, mai mốt không mang theo nàng đi xem diễn nữa!"

"Nhưng mà..." Đôi mắt trong sáng của Lâu Thấm Du như ngập nước một cách đáng thương, "Nếu ta ăn hết những thứ đó, vậy..." Nàng liếc mắt nhìn Mai hoa cao và chén bánh trôi trên bàn. "làm sao còn bụng ăn vô hai món này a!"

Phó Thanh Dương giật mình, nhìn xiu mại trước mặt Tuyết Vụ, rồi lại nhìn nhìn bạch mai hoa cao và chén bánh trôi, lắc lắc đầu.

"Nói vậy cũng phải, thôi được rồi! Vậy nàng mau ăn xong đi rồi ta mang nàng đi xem biểu diễn!"

Vũ Văn Tĩnh Nhân trừng mắt nhìn cảnh trước mặt, đầu tiên hấn chột sững sốt, sau lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hiểu được vì sao nàng nói người bị dẫm nát dưới lòng bàn chân là Phó Thanh Dương.

Bởi vì, chỉ cần đủ thông minh trong nói năng, ứng xử, muốn đem Phó Thanh Dương "dẫm nát dưới lòng bàn chân" thật là dễ dàng.

Nhưng mà, nàng sẽ lợi dụng điểm này sao?

Sẽ, nàng sẽ, khi nào hấn không vui, nàng sẽ lợi dụng điểm này để hấn hết tức giận, nhưng những lúc khác, nàng tuyệt sẽ không lợi dụng việc này.

Nàng tình nguyện bị hấn "dẫm nát dưới lòng bàn chân", sau đó hưởng thụ sự quan tâm, sủng ái của hấn.

Sau khi hiểu ra điều này, cuối cùng Vũ Văn Tĩnh Nhân cũng không thể không hết hy vọng, Lâu Thấm Du nói đúng, hấn rất ích kỷ, không thể "đơn thuần" được như Phó Thanh Dương.

Hấn cưới vợ là vì mục đích có lợi cho chính bản thân mình, mà Phó Thanh Dương chỉ cưới vợ vì đơn thuần muốn cưới vợ.

Việc gì hấn cũng nghĩ đến bản thân mình trước tiên, sau đó mới lo lắng đến Lâu Thấm Du, đến lúc không thể đảm đương nổi, hấn cũng sẽ nghĩ đến việc hy sinh nàng.

Còn Phó Thanh Dương, hấn cũng không có nghĩ đến chính bản thân mình trước hoặc nghĩ đến ai sau, hấn chỉ đơn thuần chiếu cố thể tử, che chở

thê tử, nên thế nào thì liền làm thế ấy, cũng không lo lắng nghĩ ngợi là làm như vậy có bực đãi chính mình hay không, hoặc là làm như vậy có khiến ai mất hứng hay không.

Bọn họ là "phu thê" chân chính, mà không phải là "phu" và "thê" vì mục đích nào đó mà phải ở chung với nhau.

Chứng kiến cảnh Lâu Thấm Du vì thấy Phó Thanh Dương trở cổ tay "hô biến" ra một xâu mút quả ghim rồi nhất thời kinh hãi đoạt lấy, vội vàng vàng cắn lấy cắn để, Vũ Văn Tĩnh Nhân không khỏi hồ thẹn cười khố.

Người chân chính không xứng với Lâu Thấm Du là hẳn mới đúng!

Hội chùa Đông Nhạc vô cùng náo nhiệt rồi cuộc cũng trôi qua.

Hôm sau, bọn họ tiếp tục cuộc hành trình đi về phía nam, Lâu Thấm Du còn đang đoán xem không biết Phó Thanh Dương lại dẫn nàng đi đâu chơi tiếp, không ngờ vừa mới đi ngang qua một thành trấn, xe ngựa đột ngột ngừng lại, nàng tưởng thành trấn này có chỗ nào đó đặc biệt nên Phó Thanh Dương muốn dẫn nàng đi xem.

Ai ngờ màn xe cuốn lên, Phó Thanh Dương lại tiến vào thăm dò, vội vã nói: "Chúng ta không nghỉ trọ, cũng không đến Nam Dương nữa!"

"Tại sao?"

"Ta vừa nhận được thư tín của đại ca, hắn nói Lục Ánh sơn trang xảy ra chuyện phiến toái, muốn chúng ta mau chóng trở về, hắn cũng sẽ đến đó hội hợp cùng chúng ta."

Trong lòng Lâu Thấm Du căng thẳng. "Chuyện phiến toái gì vậy?"

Phó Thanh Dương lắc lắc đầu. "Ta cũng không biết, trong thư đại ca chưa nói rõ ràng, chỉ bảo chúng ta mau chóng trở về, hắn nói nhạc mẫu cần chúng ta hỗ trợ."

"Ừ, vậy chúng ta mau chóng đi đi!"

Thế là, cả hai lại tiếp tục lên đường, Phó Thanh Dương đi mau hơn nhưng vẫn chú ý không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của Lâu Thấm Du, mặt mày bơ phờ mệt mỏi, râu ria lởm chởm, tóc tai lộn xộn, mà Lâu Thấm Du cũng không để ý mấy, chỉ một lòng lo lắng không biết Lục Ánh sơn trang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì phiền toái?

Có thể khẳng định chuyện phiền toái này tất nhiên là chuyện trên giang hồ, nếu là như vậy, phu quân chỉ biết buôn bán ngựa thôi, cũng đâu có giúp được gì?

"Lão bà."

"Dạ?"

"Đừng lo lắng, có ta ở đây, tất cả cứ giao cho ta là được rồi!"

Kỳ lạ là vừa nghe Phó Thanh Dương nói như vậy, không hiểu sao nàng lại thật sự ổn định tinh thần lại.

Rõ ràng hắn chỉ là một anh chàng buôn bán ngựa bình thường, không có nửa điểm liên quan đến giang hồ, cũng tuyệt không thể giúp đỡ được bất cứ việc gì, nhưng mà...

Nàng tin tưởng hắn!

Bởi vì hắn là người ngay cả lời nói dễ ngọt dễ nghe cũng không biết nói, từ trước đến nay hắn luôn luôn chỉ biết nói thẳng, không nói đến nửa câu nói dối.

Không phải không nói, mà là sẽ không nói, hắn quá thẳng thẳng trực tính, căn bản không hiểu nên nói dối như thế nào.

Có lẽ giống như hắn đã bán ngựa cho muội muội của nàng, hắn cũng đã mua bán giao dịch với những người giang hồ, nên biết vài vị thành danh trên giang hồ, có lẽ hắn có thể thỉnh bọn họ đến hỗ trợ, có lẽ...

"Đúng rồi, lão bà, thiếu chút nữa đã quên..."

"Thanh ca?"

"Ba viên thuốc này là đại ca đã gửi cho ta, nàng giữ lấy, trước khi bước chân vào Lục Ảnh sơn trang, phải nhớ rõ uống một viên chung với máu của ta..."

Máu của hắn?!

"Gì?"

"Tuy rằng thứ độc kia ngay cả Đường môn cũng không giải được, nhưng không làm khó được nhị ca của ta..."

Độc?!

"Dạ?"

"Cho nên trăm ngàn lần đừng quên, nhất định phải dùng máu của ta uống viên thuốc trước rồi mới có thể tiến vào Lục Ảnh sơn trang!"

"..."

Lục Ảnh sơn trang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Khác với lúc Lâu Thấm Du xuất giá không phát thiệp mời, lúc này trang chủ của Lục Ánh sơn trang truyền địa vị trang chủ lại, Lâu Nguyệt Lan đã phát ra mấy trăm thiệp mời, cơ hồ hễ người nào trên giang hồ hơi có chút thanh danh đều được gửi thiệp mời, chỉ hận không thể mời tất cả mọi người đến "chứng kiến".

Nàng muốn "quang minh chính đại" nhận địa vị trang chủ từ tay của Lục Phù Dung, tuyệt không để lại cơ hội cho bất cứ kẻ nào nghi ngờ.

Đang lúc dùng bữa trưa...

Trên bàn ăn, Lâu Nguyệt Lan và Hải Đi Ta khẩu vị phong phú, vừa thỏa mãn thưởng thức sơn hào hải vị, vừa phấn chấn cao hứng bàn luận xem có bao nhiêu tân khách đến, trong đó lại có bao nhiêu người thành danh trên giang hồ, có những người đó làm nhân chứng, không ai có thể nghi ngờ địa vị trang chủ của nàng làm sao mà đạt được.

Mà Lục Phù Dung, Lâu Nguyệt Sương và Lâu Tuyết Du chỉ biết im lặng nhìn nhau...

"Nương."

Lâu Nguyệt Lan đột nhiên kêu lên một tiếng khiến kẻ bị kêu hơi kinh hãi, cố gắng trấn định tinh thần.

"Lại có chuyện gì?"

"Hai ngày nữa sẽ là lễ chính thức truyền ngôi, ngài..." Lâu Nguyệt Lan chậm rãi ném một cái nhìn trào phúng về phía Lục Phù Dung "đừng mơ tưởng giờ trò quý gì ở đó, nếu không.." ánh mắt từ từ lóe lên. "ta cũng không dám cam đoan thuốc giải của ta có thể thiếu viên nào hay không!"

Lục Phù Dung sầm mặt lại kinh hãi. "Người muốn gì?"

"Không có gì" Lâu Nguyệt Lan cười giảo hoạt. " chỉ cần tất cả mọi việc đều được thuận lợi, không có bất cứ chuyện gì xảy ra."

"Người..." Lục Phù Dung cắn hận đến không nói được lời nào, trong lòng run lên, trừ phi bà nguyện ý mạo hiểm, nếu không bà sẽ không có cách nào phản kháng.

Sai rồi, bà thật sự sai rồi!

Có dã tâm không sai, muốn chứng minh nữ nhân vĩ đại hơn so với nam nhân cũng không sai, nhưng mà toàn bộ cách bà dạy dỗ nữ nhi thì đã hoàn toàn sai rồi!

Bà vốn ôm kỳ vọng rất lớn đối với Lâu Nguyệt Sương, nhưng Lâu Nguyệt Sương lại nói nàng không có dã tâm thống lĩnh giang hồ; Lâu Thẩm Du là một nữ nhi có khả năng, nhưng trong lúc tối quan trọng lại ngỗ nghịch không tuân theo an bài của bà; Lâu Tuyết Du là nữ nhi hoạt bát đáng yêu nhất, nhưng tài trí bình thường, vô dụng, ngoại trừ cách sống phóng túng, cái gì cũng không biết; mà Lâu Nguyệt Lan...

Lục Phù Dung cắn chặt hàm răng lại.

Thật ra Lâu Nguyệt Lan giống bà nhất, hèn hạ, giảo hoạt lại tâm ngoan thủ lạt, nhưng nàng bà chưa bao giờ muốn để Lâu Nguyệt Lan tiếp nhận ngôi vị trang chủ của Lục Ánh sơn trang, bởi vì Lâu Nguyệt Lan cũng không phải là con ruột của bà, mà là con của muội muội bà.

Nhưng cho dù bây giờ bà có nói ra sự thật thì Lâu Nguyệt Lan sẽ đổi ý sao?

Không, sẽ không, nếu là bà, bà cũng sẽ không, bởi vì chuyện này và chuyện ai là nữ nhi của bà không có liên quan gì với nhau, chỉ liên quan đến năng lực của bà, dã tâm của bà.

Cũng giống bà, Lâu Nguyệt Lan cũng sẽ không chịu bỏ ý đồ tiếp quản Lục Ảnh sơn trang.

"Cho nên mới nói, nương à, ngài vẫn nên an phận một chút đi thì hơn" Lâu Nguyệt Lan thản nhiên nhấp một ngụm trà Long Tỉnh đang tỏa hương ngào ngạt. "Chỉ cần ngài ngoan ngoãn nghe lời, ta cam đoan ngài nhất định có thể thư thả an hưởng tuổi già, còn đại tỷ và tiểu muội, ta cũng sẽ thay các nàng tìm đối tượng tốt để gả đi ra ngoài!"

An hưởng tuổi già?

Chỉ sợ là sẽ bị cấm cố cả đời!

"..." sớm biết có hôm nay, năm đó bà không nên nhất thời mềm lòng thu dưỡng nghiệt nữ này, mà cứ để nó tự sinh tự diệt, có chết cũng không quan hệ gì đến bà!

"Tóm lại, chỉ cần nương ngoan ngoãn trước mặt giang hồ đồng đạo, danh chính ngôn thuận đem ngôi vị trang chủ truyền lại cho ta..."

"Sau đó người sẽ thả chúng ta?" Lâu Tuyết Du hỏi một cách đầy mong mỏi.

"Thả?" trên mặt Lâu Nguyệt Lan lại hiện lên nụ cười giả dối. "Tiểu muội sao nói khó nghe như thế, ta đâu có nhốt các người lại, sao có thể nói là thả ra? Là các người hiện tại bị trúng độc, ta mới lưu lại các người trong trang để bảo đảm an toàn cho các người nha!"

"Chúng ta bị trúng độc, còn không phải do người giở trò quỷ!" Lâu Tuyết Du oán hận lầm bầm.

Làm bộ như không nghe thấy, Lâu Nguyệt Lan thủy chung vẫn tươi cười. "Vì an toàn của các người, các người vẫn nên ngoan ngoãn ở lại Lục Ánh sơn trang đi! Thân là trang chủ, ta nhất định sẽ..."

Đang lúc đắc ý, chợt nghe nô bộc vội vàng báo lại.

"Bẩm nhị tiểu thư! tam tiểu thư và tam cô gia đã trở lại, bọn họ nói muốn gặp trang chủ."

"Thấm Du?" Lâu Nguyệt Lan trợn hai tròng mắt lên, thập phần ngoài ý muốn, "Xuất môn bảy, tám tháng, còn tưởng bọn họ sẽ không trở lại, không ngờ..." Dừng lại, chuyển mắt nhìn phu quân bên cạnh. "Đi Ta?"

Hải Đi Ta, một nam nhân tư văn nhã nhận luôn tĩnh lặng, không thích nói chuyện, nhưng trên miệng lúc nào cũng tươi cười hòa ái, từ ngày đầu tiên bắt đầu ở rể trong Lục Ánh sơn trang, hắn chỉ an phận đi theo phía sau Lâu Nguyệt Lan, cũng không đứng trước mặt nàng, thậm chí rất ít khi đứng song song bên cạnh nàng. Lúc Lâu Nguyệt Lan nói chuyện, hắn cũng không xen miệng vào, biểu hiện đúng mực là thân phận người ở rể yếu hèn.

Nhưng mỗi khi Lâu Nguyệt Lan muốn quyết định chuyện gì thì nàng luôn luôn hỏi ý hắn, cuối cùng, quyết định của nàng lúc nào cũng theo ý hắn.

"Nữ nhi muốn gặp mẫu thân, đây là tình thân, có thể nào không cho gặp." Hắc thân nhiên nói.

"Nói rất đúng, dù sao đây cũng là nhà mẹ ruột của nàng, sao có thể không cho nàng trở về thăm người thân." Thế là, Lâu Nguyệt Lan phất phất tay. "Cho bọn họ vào đi!"

Thân tình?

Lục Phù Dung khinh miệt cười lạnh, càng nhiều người càng dễ hiệp bà hơn, tưởng bà không biết đây mới là ý đồ chân chính của bọn họ hay sao?

Hừ hừ, đừng tưởng bà sẽ để cho bọn họ được như ý nguyện!

"Gì? Người...người sao lại..." Lâu Thấm Du vừa vào, Lâu Nguyệt Lan liền thập phần kinh ngạc trừng mắt nhìn phần bụng hở ra của Lâu Thấm Du."có hài tử?"

Vừa nghe Lâu Nguyệt Lan hỏi, Lâu Thấm Du lập tức hiểu, Lâu Nguyệt Lan biết rõ chuyện nàng bị hạ thuốc.

"Sau khi thành thân rồi tất nhiên sẽ có hài tử." Nàng nói như không hề có việc gì xảy ra.

"Ờ..." Lâu Nguyệt Lan liếc nhanh Lục Phù Dung một cái, người kia trông càng kinh ngạc hơn so với nàng "Nói vậy cũng phải." Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là..."Ta nghĩ, các người ở lại phía sau núi thật sự không tốt lắm, các người cũng đã về rồi, vừa đúng lúc nên bàn lại..."

"Đúng vậy, bọn người ở lại phía sau núi không tốt lắm" Lục Phù Dung đột nhiên cắt lời "Nếu người đã mang thai, vậy kêu trượng phu của người mang người về nhà đi thôi!" thuận theo ngữ khí của Lâu Nguyệt Lan, ra một quyết định khác.

Dám tự tiện tác chủ!

Lâu nguyệt Lan sầm mặt lại. "Nương, đừng quên, muội phu và ngài đã từng có ước định..."

"Ta không quên, là "ta" và hần đã lập ra ước định, cho nên ta cũng có quyền hủy bỏ ước định này" Lục Phù Dung đặc ý nói. "Hiện tại, coi như trước mặt mọi người, ta hủy bỏ ước định kia, Thấm Du và phu quân của nàng có thể tức khắc ly khai!"

"Nương" Lâu Nguyệt Lan cắn chặt răng. "Hai ngày nữa ngài sẽ đem ngôi vị trang chủ truyền lại cho ta..."

"Đúng, hai ngày nữa, không phải bây giờ, trước lúc đó thì ta vẫn còn là trang chủ của Lục Ánh sơn trang!"

Nghe vậy, Lâu Thấm Du cuối cùng cũng hiểu được phiền toái của Lục Ánh sơn trang là từ đâu mà ra, thực rõ ràng là từ người trong nhà mà ra cả.

Nhưng thật sự là từ người trong nhà mà ra sao?

Lâu Thấm Du chậm rãi dời ánh mắt về phía Hải Đi Ta. "Vị này là?"

"Hải Đi Ta" vẫn tươi cười hòa nhã như trước, giống như đang đeo một chiếc mặt nạ định hình, Hải Đi Ta tao nhã tự giới thiệu. "Một tháng trước đã thành thân với nhị tỷ của người, đến Lâu gia ở rể."

Ở rể?!

"Hải? Chẳng lẽ là..." Lâu Thấm Du lẩm bẩm nói như đang suy nghĩ đến chuyện gì.

"Hần là nhị thiếu gia của Tùng Giang phủ Hải gia." Lâu Nguyệt Lan ngạo nghễ nói.

"Thì ra là thế." Lâu Thấm Du gật đầu tỏ vẻ minh bạch, sau đó nàng quay đầu lại nhìn phu quân. "Thanh ca?" Hần nói cứ giao tất cả cho hần là được, cho nên nàng liền giao cho hần quyết định nên xử lý tình huống này như thế nào.

Từ lúc vào đây đến giờ, Phó Thanh Dương lại chỉ nghe lọt lỗ tai lời nói của Lục Phù Dung.

"Thật tốt quá, ước định đã giải trừ, ta có thể mang lão bà về nhà rồi!" Không đợi Lâu Thấm Du phản ứng gì, hắn còn nói: "Vì đại ca nói sẽ tới đây tìm ta, nên ta còn phải đợi hắn đến đây rồi mới có thể đi cùng hắn về nhà a!" Dứt lời, dắt tay của lão bà. "Đi, chúng ta quay về dãy phòng nhỏ phía sau núi chờ đại ca đi!"

"Khoan, khoan đã muội phu!" Lâu Nguyệt Lan vội nói. "Ở sau núi không tốt, các người vẫn nên ở lại trong trang này đi!"

"Không cần!" Phó Thanh Dương quả quyết cự tuyệt. "Là nam tử hán đại trượng phu, ta cũng không muốn để nữ nhân nuôi!"

Sắc mặt Lâu Nguyệt Lan khẽ biến. "Không có ai dám nói người là để nữ nhân nuôi, người là con rể của Lâu gia, đến sơn trang ở vài ngày làm khách cũng không được sao?"

"Ta ở lại dãy phòng nhỏ!" Phó Thanh Dương vẫn cự tuyệt, sau đó hắn nắm tay Lâu Thấm Du xoay người bước đi.

Thấy thế, Lâu Nguyệt Lan tức giận lên đang định phát tác, đột nhiên một bàn tay thon dài đặt trên cánh tay của nàng trấn an, nàng thu hồi mắt lại, Hải Di Ta vẫn ôn hòa tươi cười như cũ.

"Được rồi, không cần phải miễn cưỡng bọn họ!"

Trong nháy mắt, bao nhiêu tức giận của Lâu Nguyệt Lan biến mất sạch, khóe miệng gợn lên một nụ cười âm trầm giả tạo.

Hải Di Ta nói "được rồi", ý là hắn đã hạ độc rồi, vậy cho dù có lưu tam muội bọn họ lại cũng vậy mà thôi!

Tốt lắm, lại thêm hai lợi thế nữa!

"Thanh ca, chúng ta...cứ như vậy mà đi sao?" Lâu Thấm Du bất an lên xe đi về phía sau của Lục Ánh sơn trang.

"Đại ca bảo ta không được vọng động, chờ hăn đến giải quyết." Phó Thanh Dương nhẹ nhàng giải thích. "Yên tâm, chờ đại ca đến sẽ không có việc gì nữa, còn có nhị ca hăn là cũng sẽ tới, mà Vũ Đoạn, nói không chừng hăn cũng tới..."

"Vũ Đoạn? Không phải là đang nói đến Kim Lăng Mộ Dung gia Mộ Dung Vũ Đoạn chứ?" Lâu Thấm Du thất thanh kinh hô.

"Vô nghĩa, không phải hăn thì còn ai?"

"Nhưng...nhưng...Thanh ca chàng biết hăn?"

"Đâu chỉ là quen không thôi!" Đều là người một nhà cả!

Thì ra là thế!

Khó trách hăn năm chắc như vậy, có người của Kim Lăng Mộ Dung gia, lại đặc biệt là Mộ Dung Vũ Đoạn tự mình ra mặt, còn có chuyện gì không giải quyết được!

Lâu Thấm Du buông màn xe xuống an tâm lại.

"Đến rồi!"

"Thật nhanh!"

"Vốn cũng không xa mà...Gì? Mấy con gà chúng ta nuôi không biết còn hay không...Không nên cử động!"

Một tiếng gầm nhẹ, Lâu Thấm Du đang định xuống xe ngựa phải ngừng lại, thật sự không dám nhúc nhích nửa phân, sau đó nghi hoặc chuyển mắt nhìn Phó Thanh Dương.

"Thanh ca?"

"Người cứ ở lại trên xe ngựa khoan xuống!" Phó Thanh Dương quyết đoán hạ mệnh lệnh. "Nhà này lâu rồi không ai ở, phòng ốc nhất định rất dơ bẩn, để ta dọn dẹp lau chùi trước đã."

"Nhưng Thanh ca, đó là việc nhà" Lâu Thấm Du hoang mang nói. "Nên để ta làm..."

"Không được!" Phó Thanh Dương trầm định tiết thiết phủ quyết, kiên quyết bắt nàng "ngồi" lại trên xe ngựa. "Mẹ ta nói, nữ nhân mang thai ở cử rất vất vả, lúc này không được để nàng làm gì cả, nếu có chuyện gì không may xảy ra cho hài tử, sẽ đều là lỗi của nam nhân!"

Khó trách, bụng của nàng vừa mới bắt đầu to ra, hẳn đã không cho nàng làm gì, thậm chí ngay cả đầu tóc cũng không cho nàng chải bới, bởi vì nàng phải "ở cử".

"Bây giờ còn chưa vất vả a, Thanh ca!" Lâu Thấm Du dở khóc dở cười.

"Chưa vất vả?" Phó Thanh Dương quay đầu lại đánh giá một chút cái bụng bự năm tháng kia của nàng, nhăn mày lại - thật đúng là không nhỏ, chột nâng tầm mắt quay ra nhìn nàng. "Nói vậy, thật sự rất vất vả!"

Là bụng của nàng nha, vất vả hay không phải do nàng quyết định chứ?

"Nhưng mà..."

"Không được cãi!"

"...Dạ, Thanh ca."

"Nghỉ ngơi đi!" Nhắc màn xe lên, đem sách vở nhét vào tay nàng, "Nè, đọc sách đi!" Phó Thanh Dương mệnh lệnh nói.

Lâu Thấm Du thở dài. "Được, ta xem sách, nhưng mà, Thanh ca..."

"Lại gì nữa?" Phó Thanh Dương không kiên nhẫn hỏi.

"Một chút việc cũng không cho làm thì thực nhàm chán quá nha, ít nhất cũng để cho ta chải đầu giúp chàng được không?" Lâu Thấm Du ôn nhu năn nỉ. "Việc đó tuyệt không hề vất vả, thật đó!"

Vừa nghe nàng nói đến chải đầu, da đầu của hắn đã bắt đầu ngứa lên, đã lâu không được hưởng thụ cặp bàn tay khéo léo kia của lão bà a!

"Không vất vả?"

"Thật mà, không vất vả!"

"Thật không?" Phó Thanh Dương vẫn còn lo lắng.

"Hơn nữa ta rất thích chải đầu cho Thanh ca!" Lâu Thấm Du còn thêm vào một câu.

"Vậy hả?" Phó Thanh Dương vui sướng cười tươi rói, nụ cười thuần khiết trong sáng như của tiểu hài tử. "Tốt, mẹ ta bảo tóc của ta rất khó chải, không bao giờ chải một lần là xong, mà phải chải nhiều lần rất là vất vả."

"Ừ."

"Vậy nàng đọc sách đi, ta đi dọn dẹp lau chùi phòng."

Nhìn bóng lưng nhảy nhót của Phó Thanh Dương, Lâu Thấm Du không khỏi mím môi lại cười, phu quân của nàng là một đại nam nhân thô

lỗ bá đạo, nhưng có đôi khi chỉ như một hài tử đơn thuần.

Sau đó nàng từ từ chuyển mắt nhìn về hướng Lục Ánh sơn trang, nụ cười tắt hẳn.

Thực không ngờ nhị tỷ lại có dã tâm đối với chức vị trang chủ của Lục Ánh sơn trang, hơn nữa nàng ấy còn có chỗ dựa vững chắc là Tùng Giang phủ Hải gia, khó trách nương không thể không đem vị trí trang chủ tặng cho nhị tỷ.

Dù sao Tùng Giang phủ Hải gia cũng là thân thích của võ lâm thế gia Kim Lăng Mộ Dung gia, nếu đắc tội với bọn họ, đừng nói là thống lĩnh võ lâm, chỉ sợ Lục Ánh sơn trang sẽ tuột dốc rất nhanh, mấy năm sau cũng không còn ai biết đến Lục Ánh sơn trang là gì.

Nhưng nếu có Kim Lăng Mộ Dung gia giúp các nàng, hẳn là có thể thuận lợi giải quyết phiền toái này chứ?

Cái gọi là "ngày tốt", chính là ngày lành, giờ lành, nói cách khác, chỉ ngày lành thôi không đủ, còn phải chọn được canh giờ tốt nhất, thế mới được cho là hoàn mỹ.

Hôm nay là ngày lành, nhưng tất cả mọi người còn đang chờ.

Chờ cái gì?

Tất nhiên là chờ giờ lành.

Lâu Nguyệt Lan muốn làm trang chủ, còn muốn làm thật lâu thật dài, làm đến khoái lạc, cho nên nàng kiên trì chờ ngày lành, giờ lành để ngồi lên chiếc ghế trang chủ, bởi vậy nàng rất kiên nhẫn chờ đợi.

"Còn chưa tới giờ sao?"

"Còn hơn một canh giờ."

"Đáng giận!" Lâu Nguyệt Lan thấp giọng lầm bầm.

"Nhanh thôi, kiên nhẫn đợi đi!" Hải Đi Ta tốt bụng trấn an nàng.

Nhưng không biết vì sao, càng sắp đến giờ lành, Lâu Nguyệt Lan càng bất an, một dự cảm xấu mơ hồ xuất hiện trong lòng nàng, nàng thu mắt lại nhìn mẫu thân và hai tỷ muội, ba nữ nhân kia vẻ mặt hoàn toàn ảm đạm, có thể thấy rằng các nàng ấy đều đã tuyệt vọng, hẳn là không dám giở trò quỷ gì, trừ phi các nàng ấy không muốn sống nữa chẳng.

Vậy, vì sao nàng lại bất an như thế?

Đầu óc hoang mang và bất an, nàng chuyển mắt nhìn Hải Đi Ta, há mồm muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc này, hạ nhân vào báo lại, Lâu Thẩm Du và Phó Thanh Dương đến.

"Kê thức thời mới là trang tuần kiệt, tam muội người thật thông minh!" Nàng tưởng bọn họ đến phục tùng nàng.

"Chúng ta tới là vì người khác." Vẫn như xưa, Phó Thanh Dương chỉ biết nói thẳng nói thật.

"Người khác? Người nào??"

"Đại ca, nhị ca của ta sẽ đến đây tìm ta, đến lúc đó bọn ta sẽ theo họ cùng về nhà."

"Vậy sao?" Lâu Nguyệt Lan cười lạnh. "Chỉ sợ các người đi không được thôi!"

Vừa mới nói xong, hạ nhân chạy vào báo, có hai vị công tử muốn tìm tam cô gia. Bởi vì người được tìm là Phó Thanh Dương, nên Lâu Nguyệt Lan đành phải cho mời bọn họ vào.

Độc Cô Tiểu Ngu và Quân Lan Chu vừa xuất hiện, Phó Thanh Dương liền mặt mày hớn hờ đi về phía trước nghênh đón.

"Đại ca, nhị ca, các người đã đến rồi!" Cuối cùng hẳn có thể mang lão bà về nhà!

"Thanh Dương, người..." Độc Cô Tiểu Ngu cười dài nhìn mọi người xung quanh trong phòng, bao gồm Lâu Nguyệt Lan và Hải Di Ta vẻ mặt đầy kiêu ngạo, còn có ba mẹ con kia biểu tình khổ đến không chịu nổi. Hắn chậm rãi hỏi: "Có nghe lời ta không đó?"

"Có, có, có, ta có kêu nàng uống thuốc rồi." Cho nên bọn họ đều không có trúng độc.

"Tốt lắm." Độc Cô Tiểu Ngu hài lòng nói, quả nhiên là đệ đệ ngoan.

"Còn nữa, nhạc mẫu đại nhân đã chủ động hủy bỏ ước định của bọn ta, ta có thể mang lão bà về nhà rồi!"

"Vậy sao? Vậy thì càng hoàn mỹ!"

Mà Quân Lan Chu chỉ trực tiếp đến bên cạnh Lâu Thấm Du, vô thanh vô tức giao cho nàng ba viên thuốc, thì thầm "Đệ muội, lệnh đường và hai tỷ muội của người đều trúng độc, đây là giải dược, mau cầm thuốc này cho bọn họ uống đi!"

"Gì? Mẹ ta và các nàng ấy trúng độc?" Lâu Thấm Du chấn động.

Đây mới là nguyên nhân khiến bọn họ ngoan ngoãn bị quản chế hay sao?

Nếu thực như thế, nhị tỷ thật quá đáng, chính mẹ và tỷ muội ruột thịt của mình mà nàng cũng có thể hạ thủ như thế này!

Hèn chi Phó Thanh Dương bảo nàng nhất định phải uống thuốc trước khi bước vào Lục Ảnh sơn trang, thì ra là vì phòng ngừa bị hạ độc.

Một lát sau, ba mẹ con Lục Phù Dung đều đã lặng lẽ uống thuốc giải, Lâu Nguyệt Lan và Hải Đi Ta không ai phát hiện ra, bởi vì bọn họ còn mãi chú ý đến Độc Cô Tiểu Ngu.

"Nguyệt Lan, phải cẩn thận, hai người kia không phải người tầm thường!" Hải Đi Ta nói nhỏ.

Hai người kia vừa xuất hiện là hấn cảnh giác liền. Tuy bề ngoài Độc Cô Tiểu Ngu trông hiền lành nhã nhặn, vẻ mặt lúc nào cũng tươi cười kiểu "trên đời này ta vô tội nhất, xin đừng oan uổng ta", nhưng mà người hấn tỏ ra một phong thái khiến người ta không lạnh mà run, lại rõ ràng lộ vẻ "Trên đời này ta nguy hiểm nhất, tốt nhất đừng đến gây chuyện với ta".

"Ta..." Lâu Nguyệt Lan không tự chủ được rung mình một cái. "Cũng cảm thấy như vậy."

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, chợt Hải Đi Ta lặng lẽ vẫy tay làm ám hiệu.

Không lâu sau, cao thủ hấn mang đến từ Hải gia đã bố trí mai phục đầy bên ngoài phòng, lúc này hấn mới định tâm lại.

Hấn không thể xem thường trực giác của chính mình, hiện tại, trực giác của hấn nói cho hấn biết, hai người kia rất nguy hiểm.

"Xin hỏi, hai vị là?" Hải Đi Ta tỏ thái độ hấn mới là "chủ nhân" chân chính.

"Chẳng là cái gì cả, chẳng qua chỉ tới đây đón đệ đệ và đệ muội về nhà thôi." Độc Cô Tiểu Ngu tiêu sái phe phẩy cây quạt, bình thản ung dung nói, "Mặt khác, cũng muốn thỉnh giáo một chút..." Hấn cười mỉm chỉ nhìn về

phía Lục Phù Dung. "Trang chủ thật muốn đem vị trí trang chủ truyền cho nhị tiểu thư hay sao?"

"Không, ta không muốn!" Lục Phù Dung không chút do dự phủ quyết.

"Nường?" Lâu Nguyệt Lan giật mình trừng mắt nhìn Lục Phù Dung, trong ánh mắt như cảnh cáo: bọn người không muốn thuốc giải hay sao?

Không thềm để ý tới ánh mắt cảnh cáo của Lâu Nguyệt Lan, Lục Phù Dung lạnh lùng nhìn lại nữ tử không phải là nữ nhi của bà kia.

"Bởi vì nó căn bản không phải nữ nhi thân sinh của ta, mẫu thân của nó là muội muội của ta, mà muội muội của ta là do cha ta tư sinh và lên nuôi dưỡng bên ngoài, mãi đến khi mẹ ta và muội muội, muội phu lần lượt mất hết, cha ta mới thỉnh cầu ta thu dưỡng nữ nhi chưa đầy một tuổi của muội muội ta..."

Bà khinh miệt hừ lạnh đối với Lâu Nguyệt Lan "chính là người, cho nên căn bản người không phải họ Lâu, nói một cách khác, người vốn không có tư cách kế thừa Lục Ánh sơn trang!"

Vẻ mặt Lâu Nguyệt Lan thay đổi lúc đỏ lúc trắng, như không thể tin được, nhưng khi nàng mở miệng lại không phải như vậy.

"Người tưởng ta thềm theo họ của người lắm sao?" Nàng khinh thường nói. "Ngoại công đã sớm nói tất cả với ta, nếu không người nghĩ ta vì sao lại phải trăm phương ngàn kế sắp đặt tất cả những kế hoạch như thế này? Bởi vì ngoại công nói cho ta biết, muốn có vị trí trong Lục Ánh sơn trang này, ta phải tự mình tranh thủ. Nếu bản thân đã tranh thủ, tất nhiên sẽ tranh thủ vị trí tốt nhất – ngôi vị trang chủ!"

"Người quá tham lam !" Lục Phù Dung phẫn nộ rít gào. "Trước đây, tuy ta không có ý định cho người kế thừa Lục Ánh sơn trang, nhưng mà ta vẫn thật tâm coi trọng người!"

"Người càng tham hơn!" Lâu Nguyệt Lan lập tức phản kích lại, "Ta chỉ là muốn vị trí trang chủ của Lục Ánh sơn trang, còn người? Rõ ràng không có năng lực, lại có ý đồ mưu toan vị trí minh chủ võ lâm, nói cho người biết, ngoại trừ Hải gia, không ai có thể...Ồ!" Nói không được nữa, bởi vì miệng của nàng bị người nào đó bịt kín.

"Hải gia?" Lục Phù Dung giận dữ trừng lại Hải Đi Ta. "Quả đúng như ta đã đoán!"

Hải Đi Ta liếc mắt cảnh cáo trước Lâu Nguyệt Lan rồi mới bỏ bàn tay đang che miệng của nàng ra, "Ta chỉ sợ trang chủ hiểu lầm!" Vẫn bảo trì thần thái tự nhiên mỉm cười. "Hải gia cũng không có bất cứ ý đồ gì..."

"Tốt nhất là không có." Độc Cô Tiểu Ngu ý cười dạt dào xen miệng vào. "Ta nói, Hải nhị công tử..."

"Sao?" Hải Đi Ta tao nhã đáp lại, ra vẻ thập phần là phong phạm khiêm cung của một vị công tử gia giáo.

"Xin chuyển cáo với lệnh đường một tiếng, âm mưu của bà ta không phải là không ai biết đâu, thí dụ như ta..." Độc Cô Tiểu Ngu chậm rãi nói. "đã biết rất rõ..."

Sắc mặt Hải Đi Ta khẽ biến, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, vẫn thập phần trấn định bình tĩnh tươi cười như cũ.

"Nếu bà ta an phận làm đại phu nhân của Hải phủ, vậy ta cũng không muốn nhiều chuyện gây phiền toái làm gì, nhưng nếu bà ta..." Độc Cô Tiểu Ngu xoạt một tiếng khép cây quạt lại, ý cười càng nhiều hơn. "có bất cứ ý đồ gây rối nào, vậy ta cũng sẽ không ngồi yên không lý đến, rõ chưa?"

"Chỉ sợ ta không rõ ý tứ của vị công tử này..." Hải Đi Ta tựa hồ thật sự hoang mang.

Thấy hăn còn làm ra vẻ mặt giả ngu như vậy, Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi mỉm cười.

"Vậy để ta đây nói theo cách khác đi! Trên giang hồ ai nấy đều biết, Đại phu nhân của Hải phủ thiện lương hiền lành thích mặc bạch y, mà bạch y kia cũng khiến nàng có vẻ càng thuần khiết, càng vô tội hơn; nhưng trên thực tế, lệnh đường yêu nhất là..." Hăn cố ý vô tình dừng lại một chút. "hồng y, đúng không?"

Trong lòng giật mình kinh hãi, cuối cùng chiếc mặt nạ ôn hòa của Hải Đi Ta bị phá vỡ, "Rốt cuộc người là ai?" Hăn giận dữ hỏi, bởi vì bí mật bị vạch trần, công tử nho nhã khiêm khiêm trong nháy mắt biến thành công tử vẻ mặt tức giận độc ác.

Chà, mới như vậy mà đã lộ mặt thật ra rồi, đạo hạnh thật đúng là thô thiển quá đi!

"Không cần biết ta là ai, chỉ cần chuyển lời đến lệnh đường của người là được rồi!"

Hải Đi Ta bỗng giương hai mắt trợn to lên, hung quang bắn ra bốn phía, sử lực giang hai tay thủ thế, thế là một tràng thanh âm tiếng rút đao rút kiếm vang lên, mấy người bọn Độc Cô Tiểu Ngu đều bị bao vây chung quanh, khắp nơi trong phòng, ngoài phòng, trong vườn, trên hành lang...đều xuất hiện người mai phục.

Độc Cô Tiểu Ngu liếc mắt nhìn quanh một cái, cười ha hả nói "cuối cùng cũng lộ ra chân diện mục rồi!" Chẳng hề để ý lại khép mở cây quạt, không một chút lo lắng. "Thế nào? Muốn giết người diệt khẩu sao?"

"Các người không nên biết đến chuyện đó!" Hải Đi Ta âm trầm nói.

Độc Cô Tiểu Ngu lạnh nhạt lên tiếng. "Chẳng lẽ người đã quên những tân khách đến xem lễ rồi sao, không sợ kinh động đến bọn họ thì bí mật của

các người sẽ càng bị nhiều người biết?"

Khóe miệng Hải Đi Ta gợn lên một nụ cười âm hiểm, gương mặt tuấn dật kia nhất thời trở nên thập phần đáng ghê tởm. "Người không để ý thấy Nguyệt Lan đã biến mất khỏi đây rồi sao?" Hắc ngẩng nhìn một chút bên ngoài. "Ngay tại lúc các người bị bao vây, nàng cũng đã chạy ra tiền sảnh rồi, lấy thân phận trang chủ tương lai của Lục Ánh sơn trang mời tân khách trong đại sảnh đến Văn Hương lâu trong thành uống rượu nhắm thức ăn, nhanh nhất cũng phải một lúc lâu sau mới trở về, đến lúc đó..."

"Chúng ta đã bị giải quyết rồi, kể cả trang chủ chân chính của Lục Ánh sơn trang?" Độc Cô Tiểu Ngu cười hì hì nói hết câu giùm hắc. "Vậy lấy ai để truyền ngôi cho nhị tiểu thư?"

"Không, không cần, người của Lục Ánh sơn trang, một người ta cũng sẽ không động vào, để tránh người ngoài hoài nghi..."

"Người cũng thật cẩn thận."

"Nhưng công lực của các nàng phải bị phế..."

"Thế nào? Hạ độc còn chưa đủ sao?"

"Xem ra là chưa đủ, ta nghĩ các nàng cũng đã sớm đoán được ta sẽ không lấy mạng của các nàng..." Hải Đi Ta liếc mắt nhìn ba mẹ con Lục Phù Dung, lúc này vì tò mò đều ra trước phòng. "sẽ không có gan phản kháng ta!"

"Cho nên, người chỉ muốn lấy mạng ba người bọn ta?"

Độc Cô Tiểu Ngu lời vừa ra khỏi miệng, người đầu tiên phản ứng không phải là Hải Đi Ta mà là Lâu Thấm Du. Nàng cơ hồ là phản xạ vô điều kiện lập tức chạy đến chắn ngang trước mặt Phó Thanh Dương, thật ra nàng nghe mà không hiểu bọn họ đang nói cái gì, nhưng Hải Đi Ta muốn

giết ba người bọn Phó Thanh Dương, những lời này nàng nghe đã lập tức hiểu liền.

Đầu tiên Phó Thanh Dương giật mình lên một cái, tiện đà nhìn mặt nàng mà "Lão bà, nàng đang làm gì vậy?" Nói xong, một tay đẩy nàng về phía sau.

"Thanh ca, hử muốn giết chàng nha!" Lâu Thấm Du hỗn hển nói.

"Vậy thì sao?" Muốn giết thì giết! Ai sợ ai a!

"Ta có võ công, để ta bảo vệ Thanh ca chàng nha!" Lâu Thấm Du muốn phân rõ phải trái với hử. "Huống chi Hải Đi Ta cũng nói, hử cũng sẽ không động đến người của Lục Ánh sơn trang, cho nên ta rất an toàn!"

Bảo vệ hử?

Phó Thanh Dương nhìn không được trở mình quay lại nháy mắt với Độc Cô Tiểu Ngu. "Đại ca, để ta cho bọn chúng đại khai nhãn giới trước! Bằng không lão bà của ta khẩn trương vì chuyện không đâu!"

"Cũng được." Độc Cô Tiểu Ngu gật đầu đồng ý. "Đệ muội đang mang thai, nếu kích động quá thật không tốt."

Vừa mới dứt lời, cũng không thấy ai cử động, chỉ nghe một tràng tiếng choang choang vang lên, trong nháy mắt binh khí đao kiếm liền chất thành một đống như một tòa núi nhỏ trước mặt Phó Thanh Dương, mà bọn người đang bao vây xung quanh thậm chí còn chưa nhận ra rằng đao kiếm trên tay bọn chúng đã biến mất.

Trước tình hình như vậy, chẳng những Lâu Thấm Du trợn tròn mắt, mà ba người bọn Lục Phù Dung cũng trợn mắt há hốc mồm, Hải Đi Ta kinh hãi đến mức mặt mày trắng bệch, lập tức lui ra sau ba bước dài.

"Người...rất cuộc các người là ai?"

"Ta nói rồi, không cần biết ta là ai, chỉ cần nhớ rõ phải chuyển lời của ta với lệnh đường là được rồi." Độc Cô Tiểu Ngu ngạo nghễ nói.

Gương mặt trắng bệch trong nháy mắt lại đen sầm lại, "người...người đừng tưởng ta không có cách bắt người!", ngoài miệng Hải Di Ta vẫn nói cứng, nhưng trong lòng lại vô cùng bất an, nghĩ đến mới vừa rồi đối phương một tay "biểu diễn" như thế, hẳn không chắc sẽ có cách khống chế đối phương.

"Sao?" Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi bật cười. "Vậy người tưởng còn có ai có thể uy hiếp được ta?"

Hải Di Ta vừa mới há mồm, chưa kịp lên tiếng, lại có hạ nhân vội vàng báo lại.

"Nhị cô gia, đại thiếu gia của Kim Lăng Mộ Dung phủ đến, hẳn nói muốn gặp..."

"Mộ Dung Vũ Đoạn?" Hải Di Ta hai mắt sáng ngời, vẻ mặt mừng rỡ. "Mau! Nói với hãnh Lục Ánh sơn trang có phiền toái, mau mời hãnh đến đây hỗ trợ!" Mặc dù có đưa thiệp mời đến Mộ Dung gia, lại không ngờ được là có người tới thật, hơn nữa còn là Mộ Dung Vũ Đoạn tự mình đến, đây thật đúng là đang khát nước gặp cơn mưa rào.

"Trang chủ!" hãnh quay đầu lại, lập tức đặt điều kiện với Lục Phù Dung. "Chỉ cần ngài đừng lăm lờ, sau khi xong việc, ta sẽ lập tức đưa thuốc giải, cũng sẽ bảo Nguyệt Lan bỏ qua vị trí trang chủ của Lục Ánh sơn trang, đồng thời Hải gia đồng ý vô điều kiện trở thành chỗ dựa vững chắc cho Lục Ánh sơn trang, ta lấy nhân cách của Tùng Giang phủ Hải gia ra cam đoan!"

Bây giờ cái gì cũng không quan trọng nữa, quan trọng nhất là, văn kiện bí mật kia, ngoại trừ người của Hải gia, tuyệt không thể để bất cứ kẻ nào biết được!

Lục Phù Dung giật mình, theo bản năng liếc nhìn về hướng bọn Độc Cô Tiểu Ngu - là bọn hắc đã giải độc trên người của các nàng, mà Độc Cô Tiểu Ngu thấy Lục Phù Dung nhìn về phía hắc, lẳng lặng cười, khẽ gật đầu một cái; lúc này Lục Phù Dung hiểu ý, hắc bảo bà đừng đếm xỉa gì đến.

Nếu là như thế thì tạm thời không đếm xỉa gì đến cũng được - dù sao bà nghe cũng không hiểu bọn họ đang nói cái gì, cứ để bọn họ đấu với nhau đến mức người chết ta sống, sau đó bà sẽ xem làm sao để có lợi nhất cho Lục Ánh sơn trang.

Căn bản bà không tin vào sự cam đoan của Hải Đi Ta.

"Được, ta đồng ý."

Nghe vậy, khóe miệng Hải Đi Ta cong lên, nở nụ cười thắng lợi, hắc còn chưa biết độc của Lục Phù Dung đã sớm được giải, càng không biết Mộ Dung Vũ Đoạn cũng không phải vì thiệp mời của Lục Ánh sơn trang mà đến.

"Mộ Dung Vũ Đoạn, đại công tử của Mộ Dung phủ, chắc người cũng không thể nào không biết hắc là ai chứ? Mộ Dung đại công tử là muội phu của cậu cả Tiểu Tu La, người càng không thể không biết hắc là ai chứ?" Đối mặt với Độc Cô Tiểu Ngu, hắc lại càn rỡ cười lên. "Hiện tại không ai uy hiếp được người, lời cuồng ngôn như vậy mà người cũng nói ra được sao?"

Lấy tên hắc ra dọa chính bản thân hắc!

Độc Cô Tiểu Ngu không khỏi bật cười. "Người nói xem tại sao ta lại không thể nói nên lời?"

"Có lẽ người không biết, Mộ Dung đại công tử và đại ca của ta là anh em cột chèo?" Hải Đi Ta đặc ý nói. "Cho nên bất kể là Mộ Dung đại công tử hay là Tiểu Tu La, bọn họ chỉ tin lời ta mà thôi, vậy giờ người đã biết sợ rồi chưa?"

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy Độc Cô Tiểu Ngu phóng đằng cười lên ha hả.

"Được, được, được thôi...vậy cứ để xem, tên tiểu tử Mộ Dung Vũ Đoạn đó, hắn nghe lời người, hay là nghe lời ta!"

Chương 10

Lúc nhận được thiệp mời của Lục Ánh sơn trang, Mộ Dung Vũ Đoạn cũng không tính đi xem lễ lộc gì, chỉ tính sai người tặng quà là được rồi.

Nhưng vừa tiếp được thư của cậu cả, cho dù Lục Ánh sơn trang có là đầm rồng hang hổ, hắn cũng không thể không đi một chuyến, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

"Tại hạ là Kim Lăng Mộ Dung Vũ Đoạn, xin hỏi Độc Cô Tiểu Ngu công tử có ở đây không?"

Hộ vệ của Lục Ánh sơn trang quá nửa là đã gặp qua hắn, vừa nghe tên của hắn, lập tức trên mặt ngưỡng mộ, cung kính thỉnh hắn chờ một chút, sau đó lập tức vào trong thông báo.

Trong lúc chờ đợi, Mộ Dung Vũ Đoạn nhìn trái nhìn phải xung quanh một hồi, cảm thấy có gì đó rất kỳ quái, rất tĩnh lặng!

Hôm nay là diễn lễ truyền ngôi của trang chủ Lục Ánh sơn trang, mà Lục Ánh sơn trang mặc dù không phải là một đại bang phái tài giỏi gì mấy nhưng không lẽ không có đến nửa vị khách mời?

"Mộ Dung đại công tử, mau mời!" Tên thủ vệ lại xuất hiện, bộ dáng vô cùng hoảng loạn.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Có người đến Lục Ánh sơn trang kiểm chuyện, nhị cô gia thỉnh ngài đến giúp đỡ!"

Hèn chi không khí trong trang có điểm không bình thường.

"Đối phương là ai?"

"Không biết."

"Hả?"

Có người tìm đến cửa sinh sự mà lại không biết đối phương là ai, điều này thật sự không phải bình thường.

Nhưng nói thật, cho dù hần đoán cách mấy cũng đoán không ra ba vị anh em vợ của hần lại bị người của Lục Ánh sơn trang bao vây, cho nên hần ngây dại tại đương trường.

Điều này thật sự rất không bình thường!

Mãi đến khi Hải Đi Ta vội vàng chạy lại nghênh đón, hần mới hồi phục tinh thần lại, nhưng căn bản hần không có cơ hội mở miệng hỏi rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hải Đi Ta hai tay nắm chặt lấy tay hần, làm như là bằng hữu đã nhiều năm không gặp, nay vất vả lắm mới gặp lại, thân thiết như vậy, khẩn cấp như vậy.

"Đại công tử, thật may mắn là người đã đến rồi!"

Mộ Dung Vũ Đoạn cúi đầu xem bàn tay của hần bị nắm thật chặt như bị độc xà cuốn lấy, có chút nghi hoặc - bọn hần thân thiết vậy sao?

Nếu hấn nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên bọn hấn gặp nhau mà?

"À, ta là..."

"Đại công tử, ta là Hải Đi Ta của Tùng Giang phủ Hải gia, đại ca của ta chính là Hải Đi Duy, ta nghĩ đại công tử hẳn biết, đại ca của ta và anh vợ của đại công tử là anh em cột chèo?"

Là anh em cột chèo chung một bà cô họ.

Trong lòng Mộ Dung Vũ Đoạn thầm sửa lại, rồi sau đó bất chấp tay của chính mình còn đang bị độc xà quấn xung quanh, quay đầu lại liếc mắt về hướng Độc Cô Tiểu Ngu.

Xin hỏi, hiện tại rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?

"Biết."

"Thật tốt quá, vậy người và ta đều là người một nhà" da mặt giãn ra, Hải Đi Ta đã thành công trong việc tạo nên quan hệ "người một nhà". "Bây giờ Lục Ánh sơn trang đang gặp phải phiền toái, thỉnh đại công tử tương trợ giùm."

Người một nhà?

Ai với ai?

Mộ Dung Vũ Đoạn rất là bối rối, bởi vì vị anh vợ kia của hấn bầm sinh tính tình hài hước, cứ đứng đằng kia cười vui vẻ, căn bản không để ý gì tới hấn.

Rõ ràng là anh vợ cho gọi hấn đến đây a!

"À, không biết là chuyện phiền toái gì?"

"Bọn họ..." cuối cùng Hải Đi Ta cũng chịu buông tay Mộ Dung Vũ Đoạn ra, sửa lại vẻ mặt phần nộ chỉ về hướng Độc Cô Tiểu Ngu. "bất mãn nhạc mẫu truyền ngôi vị trang chủ sơn trang cho thê tử của ta, nên đến đây làm náo loạn!"

Anh vợ của hần?

Đến đây làm náo loạn?

"Sao?" Mộ Dung Vũ Đoạn cảm thấy đầu bắt đầu đau đớn, càng lúc càng không hiểu rõ tình huống trước mắt.

"Phiền đại công tử bắt bọn họ lại, để ta thăm vấn cho rõ ràng, xem rốt cuộc là ai đã sai khiến bọn họ đến đây!"

Bắt bọn họ?

Nếu hần có bản lĩnh này a!

"Việc này..." Mộ Dung Vũ Đoạn bất đắc dĩ thở dài. "Ta cũng không thể chỉ dựa vào lời nói đơn phương mà động thủ, có thể để ta trước hết hỏi rõ ràng lại hay không?"

"Chẳng lẽ đại công tử hoài nghi ta lừa người sao?" Hải Đi Ta một mực như bị oan uổng, bộ dáng thập phần oán giận.

Còn không phải như vậy sao?

Mộ Dung Vũ Đoạn nhin không được lại thở dài, chuyển mắt nhìn Độc Cô Tiểu Ngu. "Đại ca, nhị ca, tam ca, có thể cho ta biết, các người triệu ta đến đây rốt cuộc là có chuyện gì? Mà hiện tại lại xảy ra chuyện gì?"

Câu "Đại ca, nhị ca, tam ca" của hần vừa ra khỏi miệng, vẻ mặt mọi người tại hiện trường đều thay đổi.

Chấn kinh?

Không, là mờ mịt. Hẳn kêu ai?

Sau đó là nghi hoặc.

Không đúng, tất cả mọi người đều biết, Mộ Dung Vũ Đoạn là con trai độc nhất, ngoại trừ một muội muội đã gả ra ngoài, cũng không có huynh đệ họ hàng nào cả, vậy hẳn gọi "Đại ca, nhị ca, tam ca"...

Là ai?

"Chuyện này giải thích sau với người, giờ trước hết đến ra mắt tam tẩu đã!" Độc Cô Tiểu Ngu dùng cầm chĩa chĩa về phía Lâu Thấm Du.

Á..á...á, thì ra là gọi hẳn đến ra mắt tam tẩu sao?

Chắc vậy, chắc vậy!

Mộ Dung Vũ Đoạn lập tức kính cẩn thi lễ. "Vũ Đoạn ra mắt tam tẩu."

Hẳn gọi một cách tự nhiên như không, nhưng Lâu Thấm Du nghe được cả người lại cứng ngắc, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác quái dị.

Hẳn kêu ai?

Nàng sao?

Tại sao hẳn kêu nàng là tam tẩu...

Nàng trừng mắt nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn, đang cố gắng tự hỏi; Độc Cô Tiểu Ngu và Quân Lan Chu nhìn thẳng vào mặt nàng lo lắng không yên, lại có chút khẩn trương; Mộ Dung Vũ Đoạn hai mắt mờ mịt, khó hiểu không biết tình huống hiện tại ra làm sao?

Sau một lúc lâu...

"Thanh ca."

"Có chuyện gì, lão bà?"

"Chàng..."

"Gì?"

"là Nộ Tu La?"

"Gì? Nàng không biết sao?"

"..."

Lâu Thấm Du tiếp tục trừng mắt nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn, còn đang cố gắng tự lý giải tiếp; Độc Cô Tiểu Ngu và Quân Lan Chu vẫn chăm chú nhìn nàng, càng lúc càng khẩn trương; Mộ Dung Vũ Đoạn trong đầu càng mờ mịt, càng lúc càng hoang mang.

Tình huống hiện tại lại là như thế nào đây?

"Thanh ca."

"Lại có chuyện gì?"

"Nói một cách khác, chàng..."

"Sao?"

"là người trong giang hồ?"

"Không đúng, ta chỉ buôn bán ngựa!"

"..."

Lâu Thấm Du vẫn trừng mắt nhìn Mộ Dung Vũ Đoạn, tiếp tục cố gắng tiêu hóa chuyện này; Độc Cô Tiểu Ngu và Quân Lan Chu cũng vẫn như trước chăm chú nhìn thẳng nàng, vô cùng khẩn trương; Mộ Dung Vũ Đoạn cười khố, hoàn toàn bỏ ý định muốn làm rõ ràng rốt cuộc tình huống hiện tại là như thế nào.

Quên đi, "Một ngày nào đó" hẳn sẽ rõ ràng.

"Thanh ca."

"Thiệt tình, nữ nhân đúng là phiền phức mà, lão bà, có chuyện gì một lần nói cho xong đi, được không?"

Rẹt một cái, cuối cùng tầm mắt của Lâu Thấm Du cũng dời đi hướng khác, nàng hung tợn nhìn thẳng mặt Phó Thanh Dương, bộ dáng quả thật giống như đang muốn cắn đầu người nào đó, đáng sợ tới mức Độc Cô Tiểu Ngu, Quân Lan Chu và Mộ Dung Vũ Đoạn đều không tự chủ được lui ra sau hai bước.

Đầu bọn họ không thể ăn, đừng cắn bọn họ!

"Thanh ca, chàng..."

"Hừ, nàng lại ngăm nhìn ta chăm chăm, là nàng đã nói, nếu nàng lại nhìn ta chăm chăm như vậy, ta phải nhắc nhở nàng một tiếng, nè, bây giờ ta nhắc nhở nàng, mau mau đừng nhìn ta chăm chăm như vậy!"

Rẹt một cái, Độc Cô Tiểu Ngu và Quân Lan Chu cũng cùng đem ánh mắt phóng tới nhìn chăm chăm Phó Thanh Dương, trừng mắt lên một cách khó hiểu.

Bây giờ là lúc nào mà tên ngu ngốc này còn nói lời như thế, hẳn không sợ lão bà trong cơn tức giận hừ phu ngay tại đương trường hay sao?

"Thanh. Ca..."

"Nhưng bây giờ cũng không có chuyện gì quan trọng cho nàng làm, để nàng ngắm nhìn ta một chút chắc cũng không có chuyện gì đâu? Nhưng mà ta không rõ, tại sao nàng lại luôn luôn ngắm nhìn ta chăm chăm như vậy?"

Trên trán nổi lên ba vạch đen sì, Độc Cô Tiểu Ngu và Quân Lan Chu không khỏi hai mặt nhìn nhau dò xét.

Lan Chu, người không có cách gì bắt hãn ngâm hộng lại hay sao?

Thật xin lỗi, đại ca! Khinh công hãn nhanh như vậy, ta bắt hãn không được!

Thật là ngốc đến hết thuốc chữa, vậy người thấy chúng ta có nên bóp chết hãn ngay bây giờ hay không, chừng hãn chết, thuốc hãn chết, miễn khỏi phải để hãn tiếp tục làm mất mặt xấu hổ như vậy?

Đại ca quyết định là được rồi.

Tốt, vậy bây giờ ta đây đánh chết hãn đi cho rồi!

"Hahaha!"

Gì?

Độc Cô Tiểu Ngu nghi hoặc thu hồi tầm mắt lại, đã thấy Lâu Thấm Du một khắc trước vẫn còn là một bộ dáng muốn mưu sát thân phu, không biết từ khi nào lại chuyển tầm mắt sang nhìn hãn, chẳng những không hề buồn bực, mà thậm chí còn che miệng cười nắc nẻ không thôi, tựa hồ nhìn ra hãn đang suy nghĩ cái gì.

"Đại ca."

"Đệ muội?"

"Dù Thanh ca có phải người trong giang hồ hay không, hiện tại ta thật sự rất hạnh phúc, ta nghĩ đây là thứ hạnh phúc cha ta đã từng mong ước, phải không?"

"Đúng, đúng, đúng vậy, đúng là như thế!" Độc Cô Tiểu Ngu vội nói.

Lâu Thấm Du mỉm cười. "Cho nên xin đừng bóp chết Thanh ca, ta cũng không muốn phải làm quả phụ."

Phó Thanh Dương ngần ra, vẻ mặt ai oán, thanh âm uất ức. "Ta làm sai chuyện gì mà đại ca muốn giết ta?"

Giết hẳn?

Không, chỉ là tìm cái hăm cầu đem hẳn chôn sống xuống thôi!

Độc Cô Tiểu Ngu ngấm vị đệ đệ của mình, rõ ràng là không ngu ngốc gì cho cam, chỉ phải tội già đầu rồi mà còn quá chân chất khiến người ta giận điên người, lại nhìn nhìn vị đệ muội đoan trang nhu uyển, trái ngược hoàn toàn với đệ đệ của hẳn, như trời và đất, như phương nam và phương bắc, rồi hẳn cất tiếng cười to.

Quả nhiên là tuyệt phối!

Không cần hoài nghi gì nữa, Phó Thanh Dương thập phần sủng ái lão bà; mà theo ánh mắt chăm chú ngắm nhìn phu quân của Lâu Thấm Du cũng có thể thấy được tình cảm của nàng đối với phu quân, là quyến luyến, là kính trọng.

Trên đời này, chắc cũng chỉ có nàng kính trọng tên ngu ngốc kia!

"Cuối cùng có thể an tâm!" Độc Cô Tiểu Ngu lẩm bẩm nói, sau đó chuyển qua hướng Hải Đi Ta. "Tốt, giờ cũng nên xử lý chính sự rồi!"

Sớm đã sợ tới mức phát run, Hải Đi Ta vừa bị hấn nhìn tới, nhất thời sợ hãi đến mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa quỳ xuống tại đường trường.

Ngàn tính vạn tính nhưng cũng không thể ngờ được, trước mắt chính là ba vị Tu La trong Thất Tu La, mà hấn lại còn muốn giết người diệt khẩu!

Hấn thật hoài nghi nếu mình không bị xử lý ngay tại đường trường!

Càng khó tin là, cái tên mãng hấn thô lỗ râu ria lông lá đầy mặt kia, lại chính là Nộ Tu La, hơn nữa hấn lại còn là Tam nữ tể của Lục Ánh sơn trang!

Vậy từ giờ còn ai dám động đến Lục Ánh sơn trang nữa!

"Người! Mang lão bà của người cút về Hải gia đi, nhớ kỹ, phải chuyển cáo những lời của ta đến lệnh đường!"

"Nhớ kỹ! Nhớ kỹ!"

"Còn nữa, cảnh cáo lệnh đường, bà ta không được phép đụng vào Lục Ánh sơn trang nữa!"

"Dạ! Dạ! Dạ!"

"Ra ngoài!"

Nhanh như chớp lập tức không thấy bóng dáng của Hải Đi Ta nữa, tất nhiên những cao thủ mà Hải gia mang đến cũng chạy theo hấn.

Thế là Độc Cô Tiểu Ngu lại xoay người, đối mặt với Lục Phù Dung còn đang trợn mắt há hốc mồm nhìn hấn lom lom.

"Lâu trang chủ."

Lục Phù Dung cả kinh, "Đại công tử?" Không biết vì sao, tuy rằng đối phương luôn luôn tươi cười hòa nhã, lại khiến bà kinh hồn táng đảm nổi da gà.

"Hôm nay nguyên là Lâu Trang chủ muốn truyền ngôi vị lại cho nhị tiểu thư..."

"Phải, nhưng Nguyệt Lan đã..."

"Nếu nhị tiểu thư đã bỏ đi, vậy đem ngôi vị trang chủ truyền lại cho đại tiểu thư đi!"

"Gì?" Lục Phù Dung cứng họng, tưởng sau khi Lâu Nguyệt Lan bị đuổi đi, bà có thể thanh thản ổn định ngôi yên trên chiếc ghế trang chủ của Lục Ánh sơn trang, không ngờ...

"Sao?" Độc Cô Tiểu Ngu thủy chung vẫn dào dạt ý cười, nhưng giờ phút này, nụ cười tươi tắn kia lại ẩn chứa đầy ý đe dọa.

Lúc này Lục Phù Dung cũng hiểu được, cho dù như thế nào, hôm nay bà không thể không đem vị trí trang chủ truyền cho Lâu Nguyệt Sương, nếu không sau này Lục Ánh sơn trang lại gặp phải chuyện phiền toái, Thất Tu La cũng sẽ chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Hừ hừ hừ, không sao, muốn truyền ngôi thì truyền ngôi.

Trên Hoàng đế có Thái thượng hoàng, trên trang chủ tất nhiên cũng có thể có Thái thượng trang chủ, dù bà là trang chủ hay thái thượng trang chủ, Lục Ánh sơn trang thủy chung vẫn nằm trong tay bà!

Mà bây giờ, có Thất Tu La làm chỗ dựa, Lục Ánh sơn trang hẳn có thể hoành hành ngang ngược, điều võ dương oai trên giang hồ!

Ngày tốt giờ lành, Lục Phù Dung đem ngôi vị trang chủ truyền cho Lâu Nguyệt Sương.

Hôm sau, Độc Cô Tiểu Ngu liền hướng Lâu Nguyệt Sương cáo từ, tính đem đệ đệ và đệ muội đưa về nhà trước để mấy vị trưởng bối an tâm.

Lúc chia tay...

"Chị vợ, đại ca của ta nói, sau này nếu người gặp chuyện gì, cho dù Lục Ánh sơn trang gặp phiền toái lớn bằng trời đi nữa, cứ cho bọn ta biết một tiếng, bọn ta nhất định sẽ tới giúp người giải quyết." Phó Thanh Dương lớn tiếng nói, không hề băn khoăn nề mặt mẹ vợ đang ngồi bên cạnh. "Nhưng nếu do nhạc mẫu đại nhân gây ra, cho dù vấn đề nhỏ như hột đậu xanh thì bọn ta cũng vẫn mặc kệ!"

Rẹt một cái, Lục Phù Dung đen mặt lại; Lâu Nguyệt Sương âm thầm cảm kích không thôi. Kể từ đó, Lục Phù Dung cũng không dám can thiệp vào quyết định của nàng.

"Cám ơn muội phu."

"Không cần khách khí, người trong nhà cả thôi!"

Rồi sau đó, bọn họ rời đi.

Xe ngựa không nhanh không chậm lên đường, Lâu Thấm Du thủy chung vẫn chăm chú nhìn sơn trang trước mặt và Lục Phù Dung, Lâu Nguyệt Sương, Lâu Tuyết Du, đôi mắt nàng không hề chớp, cho đến khi xe ngựa quẹo qua khúc quanh, nàng mới buông màn xe, ôm Tuyết Vụ, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

Bây giờ mới thật sự là rời khỏi Lục Ánh sơn trang!

Đối với Lục Ảnh sơn trang, nàng không chút nào quyến luyến; đối với tỷ muội, cũng không có gì là bỏ không được; đối với mẫu thân, lại hận không thể rời xa sớm hơn một chút; nhưng không biết vì sao, trong lòng lại có vài phần bùi ngùi, vài phần thương cảm...

"Ta nói, Thanh Dương?"

"Đại ca?"

"Người còn nhớ rõ Tứ thẩm nhi đã dặn, sau khi thành thân người phải làm như thế nào với bộ râu kia của người hay không a?"

"..."

"Hử?"

"Ờ...cạo sạch sẽ..."

"Sau đó?"

"Ngay cả...ngay cả một cọng cũng...không được để sót lại..."

"Vậy xin hỏi, hiện tại khuôn mặt này của người là sao a?"

"Ta...ta chạy suốt ngày vất vả! Vậy...liền..."

"Như thế nào?"

"Đừng như vậy mà! Đại ca, hể nghỉ chân ta sẽ lập tức cạo sạch sẽ, trăm ngàn lần đừng nói với mẹ ta a!"

"Nếu vậy..."

"Ta cho đại ca người mượn Mặc Dạ cười một tháng là được chứ gì?"

"Nó không cho người khác cười."

"Ta muốn nó cho người cười thì nó sẽ cho người cười."

"Tốt lắm, cho ta mượn Mặc Dạ cười một tháng, lão bà ta mượn Bạch Yên cười một tháng, đúng lúc bọn ta..."

"Không được! Bạch Yên không được!"

"Tại sao?"

"Bạch Yên là của lão bà ta."

"Mượn một chút có sao đâu?"

"Đó là của lão bà ta, không cho mượn!"

"Vậy thì thật xin lỗi, nếu không đồng ý, người chờ bị Tứ thẩm nhi xách lỗ tai đi!"

"Đại ca, đừng như vậy mà..."

"Không có Bạch Yên, miễn bàn!"

"...Hừ! Giỏi lắm! Cùng lắm thì cởi sạch quần áo đi một vòng trong thôn thôi, không sao!"

Hahaha!

Không, nàng làm gì có thời gian để suy nghĩ mấy việc này? Vị phu quân chân chất kia của nàng, còn có huynh đệ và thân nhân trưởng bối của hần, mặc dù có thân phận không tầm thường, lại có thể sống bình thường như vậy, ấm áp viên mãn như vậy; mà nàng cũng sắp có thể gia nhập bọn họ, mong chờ cuộc sống tương lai còn không kịp, nàng nào có thời gian nhàn rỗi để mà thương cảm?

Nàng lẳng lặng buông Tuyết Vụ ra, lấy ra bài vị của cha, cười với bài vị rất tươi.

Phụ thân, ngài hẳn mong muốn như thế này a? Cuộc sống bình thường mà ấm áp, bình thản mà hạnh phúc, đây chính là cuộc sống mà ngài ao ước có phải không?

ÔN NHU NỘ TƯỞNG CÔNG

Cổ Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 10: End

Xách theo cái rổ, Lâu Thấm Du ra đại sảnh, Tuyết Vụ nay đã lớn lên thành một con chó to béo mập mập nhảy nhót chạy tới chạy lui bên chân nàng, hưng phấn xù cái đuôi lông lên quẫy quẫy không ngừng, cọ trúnng nàng khiến nàng vừa tức vừa buồn cười.

"Tuyết Vụ, ta muốn đến từ đường, cũng không phải đi chơi, người hưng phấn như vậy làm gì?"

Đi được một lúc, đột nhiên nàng giơ tay lên dùng sức vẫy hai cái, Độc Cô Tiểu Ngu bên bờ ruộng phía bên kia cũng giơ tay lên vẫy vẫy với nàng, rồi sau đó vui đầu tiếp tục làm ruộng.

Tiểu Tu La thanh danh hiển hách trên giang hồ thật sự đúng là một nông dân, thật sự là khó có thể tưởng tượng!

Nàng lại tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, tiếng gào thét đòi đánh đòi giết vọt qua bên cạnh nàng, nàng không khỏi tò mò lớn tiếng hỏi.

"Thập tam đệ, tại sao la lớn như vậy?"

"Tên tiểu tử Thập bát đệ đó dám gieo hạt tiêu trên thửa đất trồng đậu xanh của bọn ta, ta phải giết hắn!"

Hahaha!

Các đứa con của Quỷ Diêm La quả nhiên quỷ quái muốn chết, làm như ngày nào không trêu cợt người khác thì sống không nổi hay sao đó, cứ

chốc chốc lại có tiếng người kêu la đòi giết đòi đánh, mà người bị đuổi đánh đuổi giết nhất định là nhi tử của Quỷ Diêm La.

Nàng mím môi lại cười, vừa đi được vài bước, lại gặp được một cảnh tượng thú vị mà dường như ngày nào cũng gặp qua.

"Tướng công, đừng keo kiệt như vậy mà!"

"..."

"Một năm mới chữa bệnh từ thiện một lần, cũng đâu có gì phiền toái!"

"..."

"Tướng công, được rồi, được rồi, chỉ một lần thôi!"

"..."

"Tướng công..."

Làm bộ như không phát hiện, nàng cúi đầu cười trộm đi ngang qua đôi vợ chồng có thể nói là tuyệt phối kia, qua một khúc thật xa mới dám cười ra tiếng.

Cũng có lúc lãnh tâm lãnh diện Độc Tu La cũng phải bó tay!

Lại đi không được bao lâu, gặp một đám nường tử đang vây quanh thảo luận, có người bằng tuổi nhau, có người già, càng không thiếu người trẻ.

"Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, nường, lục thẩm nhi, thất thẩm nhi."

"Thẩm du a! Đang muốn đi tìm người đây, đến đây, đến đây đi!"

"Có chuyện gì ạ? Thất thẩm nhi."

"Bọn nam nhân nhà này thật sự rất đáng giận, cho nên chúng ta đang lên kế hoạch tìm một ngày toàn thể chuồn êm đến Tân Cương chơi, để nam nhân bọn họ tự phục vụ bản thân đi, đến lúc đó người cũng cùng đi đi!"

Đây không phải là hỏi, mà là mệnh lệnh.

"Chuyện này..." Trên trán mồ hôi chảy xuống giọt giọt, nàng đắn đo không biết trả lời như thế nào.

"Thôi được rồi, được rồi, đừng làm khó nàng, nàng cũng y như Mông Mông, phu là trời, thê là đất, chúng ta có hỏi nàng cũng như không thôi, đến lúc đó bắt cóc nàng theo là được rồi!"

"Nói vậy cũng phải, vậy thì Thẩm Du, người cứ đi làm việc của người đi thôi!"

Thế là nàng rời khỏi nhóm nương tử đang âm mưu bàn tán kia, bên môi vẫn không ngớt cười.

Vào trong đây rồi, nàng mới hiểu một chuyện, trong đây không hề có nam nữ nam nữ ngang hàng nhau, mà tại đây đối phương đều cam tâm tình nguyện lép vế hơn người còn lại, giống như nàng, nàng cam tâm tình nguyện bị Phó Thanh Dương "dẫm nát dưới lòng bàn chân", bởi vì tuy rằng "Bị dẫm nát dưới lòng bàn chân", nhưng ngược lại, nàng cũng nhận được rất nhiều quan tâm, lo lắng và thương yêu.

Chịu thiệt chính là phương pháp để chiếm tiện nghi, đây có lẽ chính là đạo lý này!

"Tuyệt Vụ, ta đi vào một mình được rồi, người canh bên ngoài đi."

Tuyệt Vụ lập tức nhu thuận nằm phục xuống, cái đuôi vẫn không ngừng vẫy qua vẫy lại trên mặt đất, nàng yêu thương vỗ vỗ đầu của nó, rồi mới bước vào trong từ đường.

Phó Thanh Dương không có lửa nàg, trong đại từ đường của bọn họ thật sự rất nhiều, rất nhiều "người", bài vị khắp nơi, các tổ tiên trưởng bối của Thất Diêm La đều ở đây, là một "đại tạp viện" chính tông, nếu bọn họ thật sự có thể nói được, chỉ sợ là thật sự sẽ huyên não âm ỉ vô cùng.

Cha của nàng cũng đã sớm nhập bọn với bọn họ.

Hơn nữa ở đây quả thật lúc nào cũng có người đến thắp hương cúng phụng, xem đi, trên bàn thờ tràn đầy cống phẩm, đều là tươi mới mỗi ngày, tuyệt không có cống phẩm nào đã để quá đêm.

"Cha, ở đây ngài thật sự có rất nhiều bạn nha?" Nàng cười nói. "Hy vọng ngài sẽ không ngại náo nhiệt."

Nói xong, nàng lấy từ trong rổ ra bánh ngọt, hoa quả, đặt lên bàn thờ đã sớm không còn chỗ trống, xong rồi thắp hương tế bái, sau đó nàng chăm chú nhìn bài vị của cha, cười sung sướng.

"Cha, ngài khoái hoạt không? Thấm nhi thật rất vui vẻ!"

Nàng rất thỏa mãn, rất thỏa mãn thở phào ra một hơi.

"Thanh ca rất sủng ta, các trưởng bối cũng rất tốt đối với ta, đây quả thật là một gia đình chân chính, rất ấm áp, vô cùng ấm áp, đời này ta cũng không muốn rời đi khỏi nơi này, ta nghĩ, chắc cha ngài cũng vậy?"

Lại cùng phụ thân hàn huyên một hồi lâu sau, nàng mới sáng khoái rời đi.

"Được rồi, Tuyết Vụ, chúng ta trở về đi! Thanh ca chắc đang tìm ta, hẳn nói muốn ăn há cảo, ta còn chưa nấu cho hẳn nữa!"

Phó Thanh Dương quả nhiên đang tìm nàng, nhưng cũng không phải bởi vì nguyên nhân nàng đang nghĩ, mà là bởi vì...

"Cha, giúp đỡ đi!"

"Giúp cái gì?"

"Giúp nữ nhi của ta, tôn nữ của ngài, đổi tã, cái móng hoàng kim của nó thật thối chết người."

"Sao người không tự mình đổi?"

"Chuyện này...chuyện này...không tốt lắm? Nó là nữ nha!"

"Nữ thì làm sao? Nó là con gái của người, cũng không phải nữ nhi của người khác."

"Nhưng mà...nhưng mà...Nó là nữ!"

"Là con gái của người."

"Nhưng...nhưng...Nó là nữ !"

"...Nó là con gái của người!"

"Mẹ nó, lão cha ngài rống lớn tiếng như vậy để làm chi? Dọa nữ nhi của ta khóc rồi nè!"

"Ta...mụ nội nó! Không dám thay tã cho nữ nhi, vậy người sinh nhi tử đi!"

"Chó chết mà, lão cha thối người dám thử nói nữa xem xem, nữ nhân Lâu gia chỉ sinh nữ không sinh nam, người cố ý muốn làm lão bà của ta thương tâm sao?"

"Người cái tên hỗn đản này, không sinh nhi tử thì Phó gia ai nối dõi tông đường?"

"Tổ tiên Quy Tôn vương là con dê con, ngoại trừ ta, lão cha thối ngài còn có hai đứa con trai, muốn nổi dõng tông đường thì tìm bọn hăn được rồi, tại sao nhất định phải là ta?"

"Ta muốn người nổi!"

"Được, ta đi tìm nương, hỏi bà..."

"Chậm đã, chậm đã, đừng tìm nương của người, đừng tìm nương của người!"

"Sao?"

"Ta...tìm đệ đệ của người nổi, được chưa?"

"Ngoài ra, cũng không được nhắc lại chuyện này!"

"Tại sao?"

"Ta không thèm để ý, nhưng lão bà của ta sẽ để ý."

"Bệnh lão bà người dữ vậy sao, ngay cả nói cũng không cho nói, cái này hơi quá đáng à nha, ta..."

"Ta đi tìm nương!"

"Được, được, được, không đề cập tới, không đề cập tới!"

Ngoài cửa, Lâu Thấm Du lẳng lẳng lau đi nước mắt, không phải thương tâm, mà là cảm kích, cảm động, ngay cả chính nàng còn không nghĩ đến chuyện này! Phó Thanh Dương cũng đã vì nàng mà lo lắng như vậy.

Có được một phu quân khoan dung lại thông cảm như vậy, nàng còn cầu mong gì nữa?

Mà trong phòng, Phó Thanh Dương vừa thắng một keo, nhưng lại cũng thua một bàn khác, vừa đắc ý chưa đầy một lát, lại mặt mày nhăn nhó khóc lóc liền đó.

"Lão cha thôi, thực không có lương tâm, giúp nữ nhi ta thay tả một chút cũng không được! Quên đi, vẫn đi tìm lão bà là tốt nhất!"

Nhưng khi hăn thật vất vả mới tìm được Lâu Thấm Du, lại phát hiện Lâu Thấm Du đang cải lão hoàn đồng, nàng mang theo Tuyết Vực đang chơi liệng đá với một nhóm tiểu quỷ khác.

"Hahaha, Tam tẩu liệng rất hay!"

"Nặng hơn! Nặng hơn!"

"Hahaha, giỏi, giỏi, Tam tẩu thực giỏi!"

"Nặng hơn nữa đi! Nặng hơn nữa đi!"

Sợ gọi tới gọi lui Lâu Thấm Du đang chơi sẽ mất hứng, Phó Thanh Dương không khỏi ngây người một lúc lâu sau, lắc lắc đầu, được rồi! Vậy đi tìm người khác đi...

"Nhị tẩu, cứu mạng a!"

"Sao?"

"Van cầu người, giúp nữ nhi của ta thay tả đi!"

"..."

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10: End](#)